

O vrbě Veronice

(scénář příběhu s pohádkovými motivy)

Krajina kolem rybníka, v pozdálí větší vesnice s náměstíčkem, při němž stojí věž s hodinami (asi kostelní, aby byla vidět už z dálky), a kolem se do malebného kraje táhnou domky a jejich různobarevné střechy, červené, černé, šedivé, nazelenalé měděnkou, šikmé i ploché, osamocené i seskupené v hloučcích. Rybník i s bezprostředním okolím je dokonale upraven, téměř jako zahrádka, všude čisto, lekníny na vodě souměrně uspořádané, tráva zastřižená uhlazená, kameny srovnané málem podle velikosti, jako by to tu opečovával nějaký zahradník...

HLAS VYPRAVĚČE: Poznáváte tohle místo? Asi ne, ale to znamená, že byste sem klidně nemohli přijít. Věřte nebo nevěřte, ale jsou ještě i dnes na světě místa opravdu hezká, klidná a upravená, jako je tohle. A kde že to je? Ani blízko, ani daleko, mezi horami a nížinou .. ale co na tom vlastně záleží? Však se dívejte, třeba něco nebo někoho poznáte. Možná se následující příběh stal docela blízko vás...

Poklidnou idylku naruší dětský křik. Dva chlapci-sourozenci se vynoří zpoza jakési vyvýšeniny a honí se, pokřikují na sebe, až při okraji rybníka zastaví.

JIRKA: Dej to sem! Já jsem si to našel! –*nařká a pokouší se dostihnout svého staršího bratra.*

PAVEL: Nedám.

JIRKA: Vrať mi to, slyšíš?! –*zvysuje hlas, ale to už bratr stojí na břehu rybníka a sebere ze země placatý kámen, aby jej hodil typickým pohybem od boku. Důvod honičky hned zapomněl a předmět, o který se honili, zastrčil do kapsy.*

PAVEL: Kolik uděláš žabek? –*osloví dobíhajícího bratra a sám hází.*

JIRKA: Dej to sem!

PAVEL: Tak kdo víc... –*řekne a hodí znovu – a podaří se mu velmi dlouhý hod, což bratra chytí a vzápětí už oba sbírají ploché kameny a snaží se je hodit tak, aby se co nejvícekrát odrazily od hladiny – a přitom se rovnou i trefují se do leknínů. Hra je mohutně rozveselí, avšak brzy už za nimi dospějí rodiče a matka je hned pohlavkuje:*

MATKA: Co děláte?! To musíte všechno ničit?

Kluci uhýbají z dosahu jejich rukou a Jirka vzápětí Pavla opět pronásleduje, neboť on prchá a tím mu připomíná předchozí honičku, zatímco jejich matka se tu zálibně rozhlíží. Potom sejde k vodě pro jakousi rostlinku.

MATKA: Podívej. –*řekne svému muži– Tohle by se nám hodilo na zahrádku.*

OTEC: Kam?

MATKA: Třeba k potoku, k lávce, tam je dost místa.

OTEC: Kdoví, jestli by to tam vůbec vydrželo? –*pochybuje neochotně.*

MATKA: Zkusíme to. *–řekne a rostlinu vytrhne, nebo rovnou dvě, a škrábe se zpátky. Odkudsi zpovzdálí sem doléhá výskání jejich dětí.*

MATKA: Kluci! Jdeme domů! *–zavolá na ně a už pospíchají k vesnici, zasadit ukořistěnou květinu. A zatímco odcházejí, my vidíme, jak se jen kousek odsud z rybníka vynoří vodnická hlava, zamračená, ba až nasupená a zlostně se za nimi šklebící, tím víc, jak se přibližuje k místu, kde žena květinu utrhla. Vodník si cosi bručí a hrne se sem, kde z vody vyleze a hned postižené zákoutí dává do pořádku, rovná je a uhlazuje (možná i něco přesadí), aby to místo zase vypadalo hezky. Ve své pečlivosti snad i jakési smítko sebere z hladiny a rozdrtí je mezi prsty, aby mu rybník nehydilo, a dál se úzkostlivě rozhlíží, zda je v jeho malém království všechno v nejlepším pořádku .. a vzápětí už se hrne na další místo, kde se mu zdá, že je třeba něco udělat. (Jeho počínání doprovází následující proslov.)*

HLAS VYPRAVĚČE: I vesnice je hezká, ale nejkrásnější je to u rybníka. Zdejší vodník se místo topení lidí dávno stará jen o to, aby měl čistou vodu, aby lekníny krásně kvetly a rákosí aby mělo listy ostré jako břitva, aby se dno nezanášelo bahnem, a také dělá pořádek mezi rybami a ostatní vodní havěti, a vůbec všemožně o svoje vodní sídlo pečuje... Jenom se nemá komu pochubit, když před lidmi se musí ukrývat, a aby to předváděl rybám nebo žabám? Ryby ani žáby nemají vkus, to přece každý ví. Ovšem tenhle vodník si dokázal poradit. Když měl potřebu se vypovídat, zašel si jednoduše k vrbě, která ho vždy vyslechla. Vybral si tu nejhezčí, co stála až u vody, mírně se nakláněla nad hladinu a byla krásně rostlá, větvičky měla pružné a pravidelné, jako... No, prostě byla hezká. Vodník, když měl práci hotovou a nechtěl ještě jít spát, si k ní občas sednul, zapálil fajfku a bafal, a tu a tam i něco prohodil .. ale nebudeme předbíhat. Dívejte se – a všechno se brzy dozvíte.

Rodina zatím dorazila k vesnici. Dospělí jsou vpředu a kluci pár kroků za nimi, nebaví se spolu a mračí se na sebe; tedy Jirka se mračí. Pavel se snaží vypadat „nenápadně“. Když jsou blíže, slyšíme je promluvit:

JIRKA: Tys to zlomil! *–křikne.*

PAVEL: Ty. *–klidněji–* Tys mi to bral.

JIRKA: Měls mi to dát.

PAVEL: Já bych ti to dal.

JIRKA: Nedal. *–zvedne smutně ruku s rozbitou věcí (třeba zajímavý klacek-samorost, nebo staré psací pero apod.).*

PAVEL: Však to máš.

JIRKA: Teď už si to můžeš nechat! *–cpe mu věc zpátky, když procházejí kolem jedné z prvních chalup. Krajina je hezká, okolí většinou upravené, ale tenhle domek se jaksi vymyká – plot je zchátralý, zahrádka zanedbaná a stavení samo rovněž není v nejlepším stavu, k tomu navíc nepořádek kolem něj... V okně se ukáže tvář mladého muže, který se za nimi dívá, dokud nezmizí z dohledu. Potom vyjde ven posbírat prádlo, nepořádně rozvěšené na šňůře a také nepřiliš dokonale vyprané. Sbírá je stejně jako je věšel, tedy ledabyly a nešikovně, tu a tam mu cosi upadne na zem, ale jemu to nevadí.*

MICHAL: Tohle by snad potřebovalo vyprat ještě jednou. *–říká si u jednoho tílka–* Nebo ne? *–prohlíží si je zkoumavě–* Ne, to bude stačit, pod košili to není vidět. *–sbírá dál–* No tak! *–zlostně sykne, když mu opět cosi upadne–* Měsíc to tady visí a nepadne, a já to pak válím po zemi.

Přichází s prádlem do chalupy a začne věci skládat, aniž by žehlil. Kolem proběhne kocour a usadí se v pokoji na postel nebo do sedačky, kde očividně lehává často. Odsud potom Michala sleduje.

MICHAL: To koukáš, co, že jsem se do toho pustil?! *–promluví na něj–* No já taky. Moc se mi nechtělo. *–krotí hlavou, jeden kousek rozloží a přejede (uhladí) rukou–* Takhle to trochu vyžehlíme, aby se neřeklo, to bude stačit. Musí. *–prohlíží si jej nespokojeně, ale pak nad ním mávne rukou a složí ho–* Nebudeme z toho dělat vědu, stejně se to zmačká, až to na sebe vezmu, tak co? Ani nevím, na co mám tolik věcí. *–přejede své svršky pohledem, a potom, když je ukládá, řekne jen–* Na nic.

Má hotovo, přejde ke stolu a nadzdvihne pokličku na hrnci:

MICHAL: Copak máme dobrýho? –*mrkne dovnitř, ale hned ji zase pokládá, protože hrnec je prázdný, a odnáší jej do dřezu*– Nojo, to jsem vlastně snědl včera. –*vysvětluje si nahlas*– Budeme vařit? –*ptá se kocoura a vzápětí odpoví*– Nebudeme. Dám si rohlík. –*sáhne do ošatky a kousne, rohlík je však samozřejmě tvrdý, ale co se dá dělat, tedy jej snaživě chroupe*– Aspoň budu mít zdravý zuby. –*dodává k tomu znechuceně.*

SOUSEDKA: Michale! –*ozve se zvenčí hlas starší ženy a Michal jde ke dveřím.*

Za plotem (velice zchátralým, podobně jako celá zahrádka, kde sice jsou záhonky se zeleninou, ale ta všude svádí nerovný boj o místo na slunci s plevelem – a nikdo jí očividně nepomáhá), tedy za plotem stojí paní a družně se dává do řeči, během níž se později chytí jedné tyčky u plotu, která jí zůstane v ruce a ona ji zbrkle vrací na místo, aby Michal nic nepoznal (protože ten se zrovna dívá jinam).

SOUSEDKA: Neruším?

MICHAL: Ne. –*vrtí hlavou.*

SOUSEDKA: Já jenom, jestli nemáte nějakou návštěvu. –*dí spiklenecky.*

MICHAL: Ne. Nemám. –*usměje se*– Jakou?

SOUSEDKA: No, jen neříkejte. Přece nebudete pořád sám! –*zatváří se jako ta, která ví svoje; ale pak přejde jinam, hledíc na střechu. Přitom se dole pohne okap a zavrže, jako by měl každou chvíli upadnout*– A co ten komín, už ho budete opravovat?

MICHAL: Co komín, celá střecha by potřebovala!

SOUSEDKA: Právě, já že to vidím. A nejenom střecha! –*přítakává, což se Michalovi vůbec nelíbí, tak honem vysvětluje:*

MICHAL: Nojo. –*mávně rukou*– Jenomže víte, co je nejdůležitější? –*položí důležitě otázku.*

SOUSEDKA: Ne.

MICHAL: Mít hvězdný nebe nad hlavou a mravní zákon v sobě. Všechno ostatní jsou zbytečnosti.

SOUSEDKA: To vám stačí? –*ptá se způsobem, který jasně napovídá, že neví, o čem je řeč.*

MICHAL: Proč by nemělo?

SOUSEDKA: Hvězd se přece nenajíte. –*opácí samozřejmě*– A to druhý vás před deštěm taky neschová.

MICHAL: Nojo. –*dotkne se břicha, protože má skutečně hlad*– Něco dobrýho k jídlu by neškodilo.

SOUSEDKA: Copak byste nevyměnil nějaký hvězdy, támhle kdesi daleko, za dobrou večeři?

MICHAL: Vy pro mě něco máte? –*obhlíží sousedku zvědavě.*

SOUSEDKA: To nemám...

MICHAL: Stejně bych nechtěl. –*couvne rozhodně*– Jak vás to vůbec napadlo, vždyť bych zradil sám sebe..!?

SOUSEDKA: Mě by nikdo přemlouvat nemusel.

MICHAL: A vy jste něco potřebovala? –*odvrací řeč jinam.*

SOUSEDKA: Já? Já nic. Jenom tak jsem si řekla: Podíváš se, jestli mu něco nechybí.

MICHAL: Ale jo, to chybí. –*znovu se zasměje, avšak nepříliš vesele*– Ale s tím mi asi nepomůžete.

SOUSEDKA: No však nic, to se spraví. –*konejší ho mateřsky*– Kdo si počká, ten se dočká. To říkala už moje babička.

MICHAL: Kdoví, co říkala ta moje. –*špitne potichu, spíš pro sebe.*

SOUSEDKA: Tak nic, tak já půjdu. –*loučí se na odchodu*– A nevěšte hlavu, všechno má svůj čas. Nikdy nevíte, kde vás potká štěstí.

MICHAL: Jenom aby. –*kývne na pozdrav*– Na mě asi zapomělo. Pořád koukám z okna a pořád nejde a nejde. Asi má času dost. Ale já ne.

SOUSEDKA: Třeba má strach, aby mu ta vaše chalupa nespadla na hlavu. –*zastaví se ještě.*

MICHAL: To určitě...

SOUSEDKA: No já nevím, ale zkuste s tím něco udělat. Třeba to pomůže. –*řekne a Michal se obrátí a chvíli pozoruje svůj domek. Sousedka mezitím znovu vykročí pryč.*

MICHAL: Nojo, jenže já nemám cihly, ani písek, ani tašky na střechu, ani míchačku. A co kdybych spadnul? Aby pak celý moje štěstí nebylo v tom, že se nezabiju. *–vrtí hlavou, jako by ještě mluvil s ní. Pak se obrátí a vidí, že odešla– Ale něco bych s tím měl udělat. –dodá ještě, zašklebí se a pak zamíří do chalupy.*

Ale sousedka se ještě jednou obrátí, když Michal vstupuje do dveří, a přejede jeho dům pohledem a zastaví se na několika místech: nejprve na okapu – a ten s rachotem spadne; potom na plotě – a tyčka, již předtím pracně upevnila, se spolu s několika dalšími skácí.

SOUSEDKA: Já se na to nemůžu dívat. *–odvrací zrak, ale krátce nato ještě jednou zabloudí pohledem k Michalovu domu, podívá se na okno – a v něm v tu chvíli praskne sklo. Ona kroutí hlavou, jako by nechápala, co se to děje, a jde raději dál a cestou vzhledne do koruny stromu, kolem něhož prochází – a všechny jeho plody se v tu chvíli sypou k zemi, což ona však nevidí ani nevnímá, a jen si pro sebe mručí:*

SOUSEDKA: Svět se jim rozpadá pod rukama, já už se na to nemůžu koukat. *–znovu vzhledne do koruny stromu .. a posledních pár kousků se utrhne, nato zapraská ve větvích a jedna se ulomí a spolu s plody letí dolů.*

Michal přechází pokojem, zamračený, ale pak zahlédne kocoura a promluví k němu:

MICHAL: Utáhla by mě na kus žvance, ale já se nedal! *–vychloubá se– Mám přece nějaký svědomí. A střecha počká! –řekne, a jeho pohled zavadí o síťku na motýly a oči se mu rozjasní– A já půjdu na motýly! –sáhne po síťce– Co říkáš? –ptá se kocoura, sedícího v okně– A ty mazej chytat myši! Na co tě mám?! –křikne na něj a vyrazí ven, úplně jiný, veselý a natěšený.*

Vodník u rybníka, podvečer. Zrovna dokončil rozčesávání dlouhé trávy na břehu, ještě hodí rybám cosi k snědku – ovšem počká, až se způsobně srovnají, a teprve potom je obdaruje, opláchne si ruce, opatrně vyleze od vody nahoru na břeh, aby něco nepoškodil, pak sleze zpátky a pohladí mazlivě vodní hladinu, jakoby i ji chtěl urovnat, což se mu nedaří a on vidí svůj odraz na vlnách, sáhne do vody pro kámen, který se mu tam nelíbil, strčí jej do kapsy a místo něj vytáhne fajfku a vydá se k urbě; k té nejkrásnější, co na břehu rybníka roste. (To se pozná tak, že ostatní mine bez povšimnutí, ale u této se zastaví, urovná jí větvičky a dokonce na ni promluví.)

VODNÍK: Vidélas, jakou tady udělali paseku? *–povídá, a po krátké odmlce pokračuje– Možná bych je měl zase začít topit, když už jsem ten vodník. Jenomže už jsem to tak dlouho nedělal! –posadí se a potáhne z fajfky– Však ty víš dobře, že už bych to snad ani neuměl. –odmlčí se a kouká do kraje, aby po čase opět promluvil– Stejně nevím, proč jsem se rovnou nenarodil jako zahradník? –znovu se na několik chvil odmlčí, než pokračuje– Ještě musím udělat krmítko pro kapry. –další přestávka– A sumec se mi zdá, že nějak leniví... –opět mlčení– Ale je nám tady krásně, viď? –obrátil se k urbě a nato utichne docela, jen tahá z fajfky a zasněně kouká a vychutnává líbezný večer.*

Michal jede druhého dne s traktorem kamsi za vesnici, na pole, kam se jezdí pracovat častěji. Opodál je mez s několika keři, možná i pár stromů .. prostě místo, kde se dá dobře hrát a třeba i ukryt. Michal zastaví u jiného traktoru a dá se do řeči s chlapíkem, který už tam je. (Sedí třeba v trávě a svačí, nebo jen tak odpočívá a obhlíží svůj traktor.)

MICHAL: Nazdar. Potřebuju poradit. *–osloví jej.*

STANDA: Ale! *–podiví se– Ty si taky necháš poradit? Já myslel, že víš všechno nejlíp.*

MICHAL: Jenom s komínem.

STANDA: No tak to jo.

MICHAL: A se střechou.

STANDA: Budeš stavět?

MICHAL: Musím. *–zatváří se znechuceně– Opravovat. –říká a přitom hledí na oblohu, na mraky, jako by tam cosi hledal. A když už to trvá docela dlouho, kamarád se ozve:*

STANDA: A co potřebuješ?

MICHAL: Co? *–trhne sebou– Podívej. –ukazuje zaujatě nahoru– Co ti to připomíná?*

STANDA: Co mi to připomíná? *–ušklíbne se, aniž by svůj zrak jen zvednul– Že ses chtěl na něco zeptat.*

MICHAL: Nojo. *–otráveně–* Mně to připomíná žraloka, ale vzhůru nohama...

STANDA: Žralok nemá nohy. *–opáčí–* Tak cos chtěl? *–dodá, protože on tedy na plkání o hloupostech čas nemá.*

MICHAL: Asi vědět, jak se to dělá. *–řekne, jako by on byl tím, kdo je obtěžován.*

STANDA: Hlavně musíš dávat pozor, abys nespádnul.

MICHAL: To vím taky.

STANDA: Vždyť jsem říkal, že víš všechno nejlíp.

MICHAL: Ale nevím. *–vrtí hlavou a zase kouká na oblohu.*

STANDA: Takže už ti tvůj kocour nepřipadá lepší než polovina vesnice?

MICHAL: To jsem někdy řekl?

STANDA: No jeřda! *–zakoučí očima–* Každou chvíli.

MICHAL: Vážně? *–ptá se zamýšleně–* To jsem si asi dělal srandu. Protože ten kocour je taky zmetek .. nechce chytat myši! *–vysvětluje s potutelným úsměvem, ale kamarád jej moc neposlouchá a odvádí řeč jinam:*

STANDA: Ptala se na tebe moje sestřenice.

MICHAL: Co chtěla?

STANDA: Nic. Ptala se.

MICHAL: A cos jí řekl?

STANDA: Ať na tebe zapomene

MICHAL: Proč?

STANDA: Protože by se z tebe musela zbláznit.

MICHAL: Proč?

STANDA: Protože víš všechno nejlíp a na nebi vidíš žraloky s nohama.

MICHAL: To není pravda.

STANDA: Ale je. Ty moc myslíš .. a to by nebylo pro ni. Ona potřebuje někoho normálního.

MICHAL: A šikovného, co?

STANDA: To taky.

MICHAL: A klidně může bejt hloupej, to by nevadilo. *–promlouvá za kamaráda–* Takže tys jí vlastně poradil dobře.

STANDA: To bych řekl.

MICHAL: A mně teda neporadíš?

STANDA: Přestaň honit motýly a začni něco pořádného dělat, to ti poradím. *–strčí do úst poslední sousto svačiny.*

MICHAL: Ale ne, já myslel s tou střechou.

STANDA: No právě. Já se stavím, uvidíme. *–vstane, naskočí do svého vozidla a odjede. Vzápětí nasedne do svého traktoru i Michal a rovněž mizí. A my teprve nyní vidíme, že z křoví opodál vykukují dvě dětské hlavy, dívčí a chlapecká. Sledují odjíždějící traktor a potom vystupují z úkrytu a přecházejí k osamělému nízkému stromu, jaksi nezvyklému, se zvláště rostlým kmenem i pokřivenými větvemi.*

CHLAPEC: Teď něco uvidíš. *–řekne a zastaví pod ním.*

DÍVKA: Já tam nevylezu. *–kroutí hlavou, hledíc na strom.*

CHLAPEC: Pojď, já ti pomůžu. *–nastavuje ruce a ona mu do nich nastoupí a sápe se nahoru na větev, což se jí po velkém úsilí podaří. Postaví se a hledí k vesnici.*

DÍVKA: A co mám vidět? *–hlásí po chvíli a chlapec napovídá:*

CHLAPEC: Víc se natáhni, musíš se koukat přes tu větev nad tebou...

DÍVKA: Přes tuhle?

CHLAPEC: Jo. *–řekne a dívka stáhne větvíčku níž, aby se mohla podívat přes ni .. a my spolu s ní vidíme, jak se po klesnutí větve přes její zorné pole rázem změní vzhled celé vesnice, domy náhle dostanou nepřirozené barvy, od žluté přes růžovou a červenou až po fialovou a tmavě hnědou, některé barvy jsou jasné a jiné zase temné... Dívka větev pomalu pustí zpátky nahoru – a vesnice je jako dřív; stáhne ji dolů – a domy se opět promění...*

DÍVKA: Co to je?

CHLAPEC: Dobrý, vidíš?

Ještě dvakrát to dívka vyzkouší a potom slézá dolů.

DÍVKA: Jaks na to přišel?

CHLAPEC: Náhodou.

DÍVKA: A co to znamená? Co je to za strom?

CHLAPEC: Nevím.

DÍVKA: Ukazovals to někomu?

CHLAPEC: Ještě ne. Jenom tobě.

DÍVKA: A proč mně? *–zahledí se na něj zkoumavě.*

CHLAPEC: Tak. *–pokrčí rameny–* Vadí ti to?

DÍVKA: Ne! *–vrtí horlivě hlavou–* Náš dům byl hnědej. *–dodá pak.*

CHLAPEC: Já vím.

DÍVKA: Co to znamená?

CHLAPEC: Náš skoro taky.

DÍVKA: Ale míň. Náš byl skoro černej.

CHLAPEC: Třeba... *–začne, ale nedopoví–* Třeba to nic neznamená. *–řekne pak. Dívka vypadá zamyšlená.*

DÍVKA: Tos mi radši neměl ukazovat. *–prohodí za chvíli.*

CHLAPEC: Tak víš co? *–hledá, čím by ji rozveselil–* Půjdem se podívat na hřiště. *–zprudka vykročí–* Třeba už tam někdo bude.

DÍVKA: Ty mě tam vezmeš sebou, jo?

CHLAPEC: Proč ne? *–podívá se–* Jestli chceš..?

DÍVKA: Tak jo. *–rozjasní se jí tvář a oba vyrazí k vesnici.*

Michal jede v traktoru jakýmsi sadem, projíždí kolem keřů a nízkých stromků a nic neobvyklého tam nevidí, sotva je však mine, spatří ve zpětném zrcátku ženskou postavu, jak se natahuje cosi utrhnout. Zastaví, vyskočí z traktoru a jde k ní.

MICHAL: Co tady děláš? *–ptá se a natáhne se tam, kam ona nemohla dosáhnout.*

SESTŘENICE: Vidiš, ne? *–odvěti s očima široce otevřenýma.*

MICHAL: Prej ses na mě ptala. *–řekne, když jí podá plod.*

SESTŘENICE: Kdo ti to říkal?

MICHAL: Standa.

SESTŘENICE: Ten je... *–zašklebí se odmítavě a pak dodá–* No a co?

MICHAL: Chceš, svezu tě?

SESTŘENICE: Kam?

MICHAL: Kam chceš. Asi domů, nebo ne?

Jedou spolu Michalovým traktorem.

SESTŘENICE: A co ti říkal? *–zajímá se pojednou.*

MICHAL: Že ses na mě ptala.

SESTŘENICE: Nic víc?

MICHAL: Jo. Taky že ti poradil, abys na mě zapomněla.

SESTŘENICE: To je pravda.

MICHAL: Já vím. *–rozesměje se–* Já jsem chtěl jenom vědět, jestli si to nevymyslel.

SESTŘENICE: Co?

MICHAL: Že ses na mě ptala.

SESTŘENICE: Nevymyslel.

MICHAL: Nojo. *–pokýve hlavou–* Ale stejně je to zajímavý, jak to hned poznal.

SESTŘENICE: Co poznal? *–nechápe.*

MICHAL: No, asi že se k sobě nehodíme. *–řekne samozřejmě, jako by o nic nešlo.*

SESTŘENICE: Aha.

MICHAL: Jak na to tak hned přišel, vidí? *–rozvádí pobaveně svou úvahu, ale dívka jen pokrčí rameny a mlčí.*

MICHAL: Já taky vím, že má pravdu, ale jak to poznal? –*podívá se na ni vesele*– Takys to zjistila? –*dodá znepokojeně, protože zjistil, že dívka se vůbec nesměje. Ona jen přikývne, protože má trošku sucho v ústech a těžko by se jí mluvilo.*

Traktor zastavuje a dívka vysedá.

MICHAL: Tak se měj. A pozdravuj Standu. –*loučí se vesele.*

SESTŘENICE: Ahoj. –*řekne a se sklopenou hlavou odchází. Traktor zarachotí a jede dál, ona se však už za ním nepodívá.*

Chlapec s dívkou kráčí vesnicí, už se blíží večer.

CHLAPEC: Příště si zahraješ s náma.

DÍVKA: Když mě fotbal nebaví.

CHLAPEC: Zkusíš to.

Přicházejí k domu, kde dívka bydlí; procházejí kolem oken, za nimiž je tlumeně slyšet hluk hádky.

CHLAPEC: Jdeš domů?

DÍVKA: Musím. –*pokrčí rameny*– Já asi vím, co ty barvy znamenaj. –*dodá potom, smutně na chlapce pohlédne a zvolna projde brankou na dvorek*– Ahoj. –*loučí se.*

On za ní kouká a pak vrazí pryč, když po několika krocích spatří na zemi ležet cosi, co se tam nehodí a co tam snad ani nemohlo být – jakousi mušličku, která vyloženě bije do očí. Sebere ji a bez rozmyšlení se vrací a klepe na okno domu, kde dívka bydlí. Hluk uvnitř utichne a nato se z okna vykloní dívčina matka.

CHLAPEC: Dobrý den.

MATKA: Copak bys rád? –*řekne trochu odměřeně.*

CHLAPEC: Mirka je doma?

MATKA: Mirka? Ještě ne. –*obrátil se dovnitř, jako by se o tom chtěla přesvědčit.*

CHLAPEC: Aha.

MATKA: Něcos jí chtěl?

CHLAPEC: Jestli byste jí nedala tohle. –*podá jí mušličku. Paní si ji vezme a prohlíží.*

MATKA: Co to je?

CHLAPEC: Pro štěstí.

Paní k němu vzhledne .. a najednou se tváří úplně jinak než předtím, jaksi zjihle.

MATKA: Hezká; a to jí mám dát?

CHLAPEC: No. –*přikývne a už spěchá*– Tak nashle.

MATKA: Ahoj. –*řekne s úsměvem a zmizí v okně.*

Dívka stojí v chodbě a váhá – moc se jí dovnitř nechce. Ale je klid, tak vstoupí do místnosti a chce rychle proklouznout dál, nejspíš někam do svého pokoje.

OTEC: Kdes byla?! –*utrhne se na ni. On se ještě tváří nerudně, což se vzhledem k předchozí hádce dalo očekávat, ale matka vypadá přívětivě. Hledí na dceru a pak mrkne na mušličku a zdá se, že je dojatá.*

DÍVKA: Venku.

MATKA: Podívej, co ti posílá ten... –*zarazí se a úporně přemýšlí, kdo to vlastně byl, ale nakonec si přece jen vzpomene*– David! –*vyhrkne a podává jí mušli.*

DÍVKA: David? –*bere si ji překvapeně*– Kdy?

OTEC: Úkoly máš hotový? –*mračí se dál.*

MATKA: Teď. Prej to máš pro štěstí. –*řekne dcerce a zvedne pohled k němu s náznakem výčitky*– Před chvílí tady byl. –*pokračuje*– Já jsem ani nevěděla, že jste takoví kamarádi.

DÍVKA: Já taky ne. –*usměje se na matku jako na nejlepší přítelkyni.*

MATKA: Taky bys mu měla něco dát.

DÍVKA: Co?

MATKA: To je jedno. Něco. –*pokrčí rameny, neboť tak daleko u ní dobrá nálada nesahá, aby svedla vymyslet dárek pro dětského kamaráda.*

OTEC: Co to je? –*ozve se.*

MATKA: Taková mušlička. Talisman.

OTEC: Ukaž. –požádá a dívka mu podá mušli, kterou si on potom zaujatě prohlíží – a pojednou je doma klid...

Michal přichází ke svému domku. Už není veselý, vypadá spíš sklesle, sedne si u dveří na rozviklanou lavičku a dívá se do vesnice, odkud k němu tu a tam dolehne smích a volání, kdesi je i vidět, jak lidé spolu cosi dělají, zatímco on je sám – a nemá z toho radost, ani maličko. Zanedlouho přiběhne kocour a začne se lísat, možná se mu i položí do klína, Michal se na něj však ani nepodívá, pouze mu položí ruku na hřbet a sotva znatelně jej hladí. Později se zvedne a začne něco rovnat, třeba dřevo nebo jiný nepořádek, ale spíš jen cosi vezme do ruky, chvíli s tím chodí a pak to jinde odloží; ještě zvedne oči vzhůru k rozpadající se střeše, ale pak jen mávne rukou a zamíří do chalupy.

Později večer. Michal se doma dívá na televizi, na jakýsi zábavný pořad, a v jednu chvíli se rozesměje a úplně bezděčně se rozhlédne kolem sebe, aby se o svou radost podělil – jenže nemá s kým, takže mu úsměv okamžitě mizí z tváře, ani dívat se na obrazovku už jej neláká. Chvíli sedí a pak vstane, projde místností a natáhne se na postel tak, jak je, a kouká do stropu. (Možná předtím televizi vypne, možná ne.)

Vodník jde k vrbě, ruku za zády.

VODNÍK: Hádej, co mi dneska voda přinesla. –řká ještě předtím, než k ní dorazí, a přitom hned natahuje ruku se svým úlovkem– Hrneček. Bez pokličky, ale to nevadí. Vyčistil jsem ho a je jako nový. –zálibně si jej prohlíží. Pak si sedne, prohlíží si hrneček, koukne i do něj– Ale je prázdej. –řekne– Tak do něj něco zasadím. –dodá, položí hrneček obřadně vedle sebe, zapálí si fajfku a co chvíli se na něj okouzleně podívá, když tu se mu náhle cosi vybaví a on je v mžiku na nohách, jako by ho něco štíplo.

VODNÍK: Ale tobě jsem taky něco přinesl. –sáhne do kapsy– Skoro bych zapomněl. –vytáhne pentli a váže ji vrbě kolem kmene, když se jí nejdřív sám pokochá, jaká je hezká a jemná. Poté odstoupí a prohlédne si vrbu takto ozdobenou– Hezká, minule ti taky moc slušela. –pochválí své dílo a posadí se zpátky. A je zticha. Až za čas znovu promluví– Štika mě zlobí. –zakrouť hlavou– Je nějak moc divoká. –odmlčí se– Cuchá mi řasy, víš?

A vrbu místo odpovědi měkce šumí, vánek si pohrává s její pentlí a vodník hledí na hladinu rybníka – a oba jsou naprosto spokojení.

Michal stojí někde na parkovišti zemědělské techniky a Standa se k němu blíží s papírem v ruce.

STANDA: Tak tady máš, co budeš potřebovat. Až to budeš mít, tak dej vědět a podíváme se na to. –řekne, předávajíc Michalovi hustě popsaný list, na němž jsou vyjmenovány potřeby pro opravu komína a střechy. Michal poulí oči na ten dlouhý seznam, ani se s odcházejícím kamarádem nerozloučí, jak je tím vším zahlcený; až po chvíli se probere.

MICHAL: To všechno bude potřeba? –volá nevěřicně za vzdalujícím se Standou– Já jsem snad nechtěl stavět nový barák!

STANDA: Tohle určitě. –opáčí– A možná ještě něco, to teprve uvidíme.

MICHAL: Tak díky. –usměje se trochu kysele– Ale zkazít náladu si umím sám.

Přichází k domu a klouže pohledem ze seznamu na dům a zpátky, a tak pořád dokola. Ani se však nezastaví a jde rovnou do dveří. Uvnitř papír odhodí na stůl, pak se k němu ale vrátí – aby jej zastrčil do šuplíku ve stole. Nato si všimne ospalého kocoura, mžourajícího na něj z postele.

MICHAL: Nám to takhle stačí, vid? –osloví jej– Prší na nás snad? Neprší, tak co? A pro koho bych to opravoval, pro sebe? To si radši počkáme, co? –přisedne si k němu a začne jej hladit, pak si ho vezme na klín a dráždí rukou, aby po ní chňapal packami– Tak co bude, ty lenochu?! Budeš si se mnou hrát?! –pobízí jej, ale kocour se ke hře nemá a po chvíli se vymrští a uteče.

MICHAL: Ani kocoura už nebavím. –hlesne po chvíli smutně– Ale toho nebaví nic, ani myši. –vstane a jde vyhlédnout z okna, kterým kocour utekl. A vidí ho, jak se ukládá na lavičce.

MICHAL: Jedeš! –*křikne, až se kocour leknutím málem z lavičky skulí*– To by se ti líbilo, jenom se válet. Máš chytat myši! –*dodá a zmizí v místnosti, zatímco kocour se líně protáhne a poté odkráčí stranou, vyskočí na hromadu dřeva složeného u zdi, natáhne se do prostoru za otevřenou a možná trochu zarovnanou okenicí, a vzápětí odtud běží s mrtvou myší v zubech.*

Michal pod studenou tekoucí vodou myje nádobí. Umývá spěšně a bez zájmu, takže špatně, a brzy musí i to, co již odložil jako umyté, vzít znovu do ruky a nehtem očistit místo, jehož si všimnul, ale víc si je neprohlíží a honem to odkládá pryč, dosti daleko, aby si dalších nečistot už nemohl všimnout.

Kocour vchází otevřenými dveřmi do místnosti, a téměř okamžitě jej Michal spatří.

MICHAL: Co to vidím?! –*zahaleká potěšeně*– Ty sis vzpomněl, k čemu jsou kočky na světě? No to se divím, že to ještě umíš. –*směje se a kocour kolem něho projde, aby si pán mohl myš dobře prohlédnout, a vzápětí poté znovu vyskočí oknem ven.*

MICHAL: To si ale zasloužíš nějakou odměnu. –*volá za ním*– Tak asi dostaneš kus sýra. –*řekne, ale utom zvážní, podrbe se mokrou rukou na tváři a tišeji dodá*– Ale mám jenom jeden kousek, na večeri. –*zamyslí se*– Ale co, zaslouží si to, když umí chytat myši. Já neumím nic, tak budu mít hlad.

Kocour vyskočí na hromadu dřeva u stěny a s myší v tlamě se natáhne do stejného místa jako před chvílí, aby se odtud vrátil bez ní, křepce přeskáče dolů a honem se posadí na okno, právě ve chvíli, kdy Michal dokončuje svoji samomluvu.

MICHAL: To už seš tady? –*podívá se, když jej uvidí*– Máš chuť na ten sýr, viď? Nojo, to já taky. –*otře si ruce do kalhot a jde do ledničky, odkud vytáhne v papíru zabalený kus tvrdého sýra, posadí se s ním ke stolu a rozbaluje. Kocour už čeká dole u jeho nohou. (Nebo přímo na stole?)*

MICHAL: Ta myš ti nestačila? –*zkouší kocoura ošidit, avšak ten se výmluvně natáhne pro sýr.*

MICHAL: Ale nejdřív si běž umej pus! –*uhodí na něj, kocour odběhne k misce s vodou, ponoří do ní čumák a párkrát jím zahýbe, otře se packou a už pospíchá nazpět ke stolu.*

MICHAL: Tady máš. –*hodí mu první kousek a pozoruje ho trochu závistivě, jak si pochutnává. Když dojí, hodí mu další.*

MICHAL: Taky by ses mohl rozdělit, já mám větší hlad. –*sykne dotčeně*– Ale to ty ne, ty myslíš jenom na sebe.

Kocour polkne a čeká.

MICHAL: Co? –*ptá se znovu*– Necháš mi něco? –*zeptá se, ale kocour se jen mlsně olízne, takže Michal rezignuje*– Abys neprasknul. –*hodí mu třetí kousek a smutně mrkne na zbývající hromádku, maličkou, drobounkou. Kocour má v mžiku sýr v sobě a znovu vyhlíží, ale to už se Michal naštve:*

MICHAL: Tak si to sežer všechno! –*shrne hromádku na zem, ale dá si záležet, aby něco na stole zůstalo*– Však jo, mně stačí chleba. –*dodá, a když se kocour pustí do sýra, on si rovněž strčí pár ušetřených dílků do úst. Poté vstane a kousek poodejde, přitom však kocoura pořád sleduje.*

MICHAL: Ty máš štěstí, že nikoho jinýho nemám. –*prohodí za chvíli*– Protože kdyby tady se mnou nějaká holka bydlela, tak sem ani nevlezeš, to si pamatuj! Abys tady pouštěl chlupy. –*zmlkne a potom se vrátí na židli a pokračuje*– Jenomže taková není, kterou bych chtěl. –*zahledí se snivě kamsi do prázdna*– Co myslíš, najdeme si někoho? –*doplní změněným hlasem*– Ale jedině tu pravou, protože než nějakou jinou, tak... –*odmlčí se, než ho napadne pokračování*– To už radši tebe. –*říká, zatímco kocour dojí a olizuje se. Michal se pro něj sehne a vytáhne ho k sobě na klín*– Až ji najdu, tak ti koupím celou šišku sýra. –*zasměje se*– Jenom aby ti zatím nevypadaly zuby, protože moje štěstí se někde courá, to má asi dost času.

Chlapec i dívka stojí společně na větví na onom podivném stromě a přes tu další vyhlížejí k vesnici, jak vypadají domky. A vidí, že stavení dívčinyh rodičů je sice pořád hnědé, ale barvou jaksi mihotá a zdá se, že chvílemi dostává vcelku jasný a světlý nádech. Oni se natahují, aby dobře viděli, přešlapují a snaží se tam lépe porovnat .. když utom dřevo zapraská a oni sletí na zem.

DÍVKA: Jaujau! –*chytá se za nohu a chlapec poté, co se sám sebere, k ní přistoupí.*

CHLAPEC: Ukaž. –*zvedá ji a ona vstává, sice s obtížemi, ale na noze se udrží.*

CHLAPEC: To bude dobrý, nemáš to zlomený. *–uklidňuje ji–* Ale radši už tam nepolezem. *–mrkne na strom.*

DÍVKA: Ale to bolí. *–naříká–* Co budu dělat?

CHLAPEC: Zkus kulhat. *–navrhne samozřejmě.*

DÍVKA: Ty seš blbej. *–zavrtí hlavou a oba se stavějí na nohy a zjišťují, jak jsou na tom. Pak se vydávají k vesnici, ona s větším a on s menším kulháním.*

CHLAPEC: Stejně by mě zajímalo, co ty barvy znamenaj? A proč se měněj?

DÍVKA: Asi podle... *–zarazí se a pak doplní opatrněji–* Kdo tam bydlí...

CHLAPEC: To by se přece neměnily.

DÍVKA: Možná... *–začne s vysvětlováním, jenže opět znejistí, jak by měla pokračovat–* Co myslíš ty? *–podívá se na chlapce v naději, že jí s pojmenováním jejích vlastních myšlenek pomůže. Chlapec rozhodí rukama.*

CHLAPEC: Myslíš třeba podle toho, co dělaj?

DÍVKA: Možná. *–přítakává–* Když jsou na sebe našťvaný, tak jim barák ztmavne.

CHLAPEC: A když se udobřej, tak zesvětlá.

DÍVKA: Kdyby tak byly všechny baráky třeba žlutý... *–zasní se.*

CHLAPEC: Nebo bílý.

DÍVKA: Bílý? *–rozhlédne se–* To snad ani nejde. *–zastrčí ruku do kapsy a cosi tam nahmatá. (Mušli, již od chlapce dostala.)*

CHLAPEC: Jde, Morávkovi měli barák skoro bílej.

DÍVKA: Tak ať. *–mávně rukou–* Kdes vůbec vzal tu mušli? *–zeptá se pak, když ji vytáhne z kapsy. Chlapec se na ni podívá a usměje se.*

CHLAPEC: Našel.

DÍVKA: Kde?

CHLAPEC: Tam u vás, u plotu.

DÍVKA: Našim se líbila.

CHLAPEC: A tobě?

DÍVKA: Taky. *–prohlíží si ji proti světlu–* Máma říkala, že ti taky mám něco dát.

CHLAPEC: Co?

DÍVKA: Jenomže já stejně nic takovýho nemám.

CHLAPEC: To nevadí.

DÍVKA: Vadí. I táta říkal, že bych ti za to měla něco dát.

CHLAPEC: Taky se mu to líbilo?

DÍVKA: Docela jo. *–usměje se–* Potom už byl doma klid.

CHLAPEC: Tak jim to dej. *–navrhne a ona si ho chvíli nechápavě prohlíží.*

DÍVKA: Tohle? *–zeptá se pro jistotu.*

CHLAPEC: Jestli se jim to líbilo..?

Dívka chvíli přemýšlí, ale potom zavrtí hlavou:

DÍVKA: Nene, to si nechám. *–schovává mušličku do kapsy, ale chlapec po ní natáhne ruku a půjčí si ji.*

CHLAPEC: Třeba opravdu nosí štěstí.

DÍVKA: Určitě! *–vezme si ji zpátky.*

CHLAPEC: Jasně. Ale nesmíš padat ze stromů. *–dodá provokativně.*

DÍVKA: Kdybys mě tam netahal..!

CHLAPEC: ..tak bys ani nevěděla, jakou má váš dům barvu...

DÍVKA: Hnědou... *–postěžuje si.*

CHLAPEC: Ale už byla světlejší.

DÍVKA: Trochu.

CHLAPEC: Bude víc, uvidíš. *–povzbuzuje ji a dívka si chvíli drží mušli před očima.*

DÍVKA: Tak já ji budu nechávat doma. *–řekne pak–* Ale co ostatní?

CHLAPEC: Já už žádnou jinou nemám.

DÍVKA: Ale bylo by to hezký.

CHLAPEC: To jo. *–zamyslí se–* Třeba se to dá zařídit jinak...

DÍVKA: Jak?

CHLAPEC: Třeba je zkusíme přemluvit, aby se k sobě chovali dobře.

DÍVKA: Přemluvit!? –*ušklíbne se tomu nápadu*– Oni si nenechaj poradit. –*pronese uštěpačně*– Já už jsem to zkoušela. Doma.

CHLAPEC: Něco vymyslíme, uvidíš. A pak se podíváme, jestli to pomáhá. Ale ty už tam radši nepolezeš. –*rýpne si a dívka se po něm ožene, aby ho plácla, ale nešikovně přitom došlápne a zavravorá bolestí.*

CHLAPEC: Pozor! –*chytá ji za ruku, ale ona je v pořádku*– Bolí to? –*zeptá se účastně.*

DÍVKA: Hádej.

CHLAPEC: Asi jo. –*podpírá ji.*

DÍVKA: Už je to lepší, podívej... –*pokusí se naznačit pevnou chůzi, ale zraněná noha jí podklesne a ona se smíchem padá na zem, a chlapec se tomu rovněž směje a přisedá i k ní.*

Michal jde vesnicí, asi do obchodu, protože nese nákupní (igelitovou) tašku, zatím ještě zmačkanou v dlani. Jde cestou mezi ploty, kde se nedaleko před ním procházejí husy. On se jim opatrně uhýbá, husy jej sledují, on zastaví u utrhne list, aby jim nabídl trávy (což vidí z okna nebo podobně jejich majitelka a užuž se chystá na něj křiknout, ať jim dá pokoj), jenže husy se místo po trávě vrhnou po něm a on musí utíkat, aby jej nepošťípaly (což opět vidí ta paní a teď už nemá chuť zasáhnout, jen se s jakýmsi zadostiučněním dívá, jak Michal peláší pryč). Ten dojde na malé náměstíčko, uprostřed něhož je kašna a kolem ní lavičky, vstoupí do obchodu a nakupuje. Prochází mezi regály a vůbec si nevšimá svého okolí, lidé ho nezajímají, jen zboží. Bere kdeco, hlavně to nejhezčí a nejbarevnější, ale vzápětí to zase vrací se smutným výrazem a v košíku mu zůstávají jen základní potraviny, rohlíky, nějaká pomazánka, salám, párky, sušenky a zmrzlina. A když se něj později prodavačka zahledí a čeká, že se ozve, tak on aniž by se třeba jen podíval, pouze ustoupí kousek stranou – a narazí do hromady naskládaných konzerv, která se povážlivě zakymácí a několik konzerv spadne na zem. Michal potom raději už spěchá k pokladně a tam, když pokladní dlouho hledá na sušenkách cenovku, ji osloví.

MICHAL: To je pro vás. –*řekne, ale ani teď si ji moc neprohlíží, jako by ho vlastně nezajímala.*

PRODAVAČKA: Pro mě? –*vykulí překvapeně oči.*

MICHAL: Hm. –*přikývne*– Ale jestli to nechcete? –*obrací, ale zatím jí sušenky stále nechává v ruce.*

PRODAVAČKA: Jo. –*krčí rameny*– Ale proč?

MICHAL: Stejně nevíte, kolik stojej. –*zasměje se*– Tak si je nechte.

PRODAVAČKA: Já to najdu. –*vrtí hlavou, ale vzápětí pochopí, že si je má nechat nezaplacené*– Aha. –*poněkud jí zmrzne úsměv, sušenky odloží a namarkuje účet.*

Michal vychází ven se zmrzlinou v ruce a rozhlíží se, kde by ji v klidu snědl. Pohled se mu zastaví na kašně; na lavičkách blíže k němu sice kdosi sedí, ale na těch vzdálenějších může být volno, tedy tam zamíří...

A my se z druhé strany podíváme, že tam sedí Paulína, krásná dívka, plavovlasá nebo jinak zbarvená, to je jedno, ale velice přitažlivá. Mhouříc oči nastavuje tvář slunečním paprskům a vypadá spokojená, ani stopy po nejistotě a podobných stavech, sebevědomí z ní přímo číší, jak se tak přezíravě usmívá, hledíc světu odhodlaně vstříc, aby ji mohl potěšit – protože na co jiného je svět, než aby jí přinášel radost? Opodál postávající pánové na ni se zalíbením hledí, přikyvuji souhlasně a cosi špitají, asi že je to milé podívání... Všem se líbí, jen jakýsi holub se v kašně namočí a oklepe přímo vedle ní, ani špetka úcty před její krásou, ona ho tedy podrážděně zažene a sluní se dál, vyčkávajíc, čím ji dnešní den ještě překvapí.

Tu zpoza kašny vyjde Michal a jejich oči se střetnou.

MICHAL: Dobrý večer. –*pozdraví, uhýbajíc kradmo očima*– Nebo spíš ještě dobrý den? –*dodá vzápětí, protože den sice již minul, ale večer ještě nenastal – a on tuhle krásnou dívku chtěl pozdravit jak se patří, protože jakkoliv si vždycky myslel, že ta pravá neexistuje – při pohledu na toto stvoření o tom začínal pochybovat.*

PAVLÍNA: To je snad jedno, ne? *–zasměje se, a v tom okamžiku je náhle i Michalovi naprosto lhostejné, jaká je denní doba.*

MICHAL: To jsem jen tak plácnul. *–zamlouvá honem nepodařený úvod–* Co na tom vlastně záleží, jestli je den, nebo třeba půlnoc, že? *–rozkládá velkoryse a dívka se na něj zahledí, v očích jiskřičky a vlasy kouzelně zvlněné podél obličeje, takže Michal vzápětí už ani neví, jestli je jaro nebo podzim. Dívka se směje a on se posadí vedle ní a dívá se jí zblízka do obličeje.*

PAVLÍNA: Co se na mě tak díváte?

MICHAL: Ještě jsem vás z blízka neviděl, tak to doháním. *–odvětlí a ona si jej přeměří a pojednou dostane jaksi vážný výraz–* Tak už na to nemyslete. *–napomene ji–* Mně je opravdu jedno, jestli je den nebo noc.

PAVLÍNA: Náhodou na tom někdy docela záleží. *–vyhrkne–* Aspoň já si myslím, že ve dne je to lepší, ale v noci vám musí být smutno, když bydlíte sám. Ne? Nebo sám nebydlíte? *–ptá se. Michal chvíli zaraženě lapá po dechu, jak ho ta otázka překvapila.*

MICHAL: Bydlím. *–řekne pak–* A odkud vy to víte?

PAVLÍNA: Víím. Proč bych to nevěděla? Já víím věci.

MICHAL: No vidíte, a já o vás nevím nic. Vy jste se sem přistěhovali, že? *–zeptá se a ona přikývne–* A odkud?

PAVLÍNA: Z daleka.

MICHAL: A proč sem?

PAVLÍNA: Asi kvůli babičce. *–pokrčí rameny–* Ale proč vy jste sám? To vám není smutno?

MICHAL: Někdy je. *–pokýve vážně hlavou–* Ale to není jenom tak, já čekám na tu pravou.

PAVLÍNA: A jinak nikoho nemáte? *–pokračuje ve vyzvídání.*

MICHAL: Nemám.

PAVLÍNA: Ani rodiče?

MICHAL: Rodiče? Rodiče asi mám, někde. Ale nestýkáme se.

PAVLÍNA: To je mi líto.

MICHAL: Já už jsem si zvyknul. Ale někdy mi hodně chybí společnost, to máte pravdu. *–opět na ni upře svůj zrak.*

PAVLÍNA: Tak proč jste sám? *–znovu opakuje svou otázku–* Mně by teda bylo hrozně smutno. *–dodá kouzelně a vůbec jí nedochází, že se do ní právě Michal po uši, bezhlavě a neodvolatelně zamiloval; nebo se alespoň tváří, že to nepoznala.*

MICHAL: Vždyt říkám, že to je těžký, protože... *–zajíkne se–* Protože... *–zopakuje ještě jednou, ale víc ze sebe nedostane.*

PAVLÍNA: Protože s váma nikdo nebydlí, ne? *–dopoví za něj žertem.*

MICHAL: Co? *–podívá se na ni nechápavě.*

PAVLÍNA: No vy jste sám, *–vysvětluje se sladkým úsměvem–* ...protože s váma nikdo nebydlí.

Kdyby s váma někdo bydlel, tak už byste přece sám nebyl, ne?

MICHAL: To je pravda. *–přikývne, ale doopravdy tu větu pochopí teprve za chvíli. Ovšem pak mu s neúprosnou tvrdostí došlo, že tohle stvoření je hezké, milé, veselé, chytré – a dokonce i utipné, srdce mu začalo bušit jako o život, oči se mu zahalily růžovým mrakem a hlas měl náhle vláčný a mazlivý .. prostě od té chvíle byl ztracen, protože jediné, nač dokázal myslet, byla ona.*

MICHAL: Já jsem Michal. *–řekne a podá jí ruku, v níž celou dobu držel zmrzlinu a teď honem neví, co s ní.*

PAVLÍNA: Aby vám neroztála.

MICHAL: Snad ne. *–rozbaluje ji–* Dáte si kousek se mnou, ať to rychle sníme?

PAVLÍNA: Tak jo. *–přikývne–* Tuhle mám ráda, to jste vybral dobře.

MICHAL: Co bych pro vás neudělal. *–vysloví dvorně a opatrně k ní nese na dřívku rozteklou hrudku zmrzliny a ona ji slízne.*

PAVLÍNA: Já jsem Pavlína. *–řekne pak, když se Michal snaží ulovit další kousek.*

MICHAL: Já víím. *–přiznává–* Já už jsem vás viděl. Ale jenom z dálky.

PAVLÍNA: A to jste si stěžoval, že o mně nic nevííte. *–dobírá si ho–* Jak se z dálky pozná, jak se kdo jmenuje? To mě musíte naučit.

MICHAL: To ne. Z blízka je to lepší. *–podá jí další hrudku zmrzliny, ale ona pohybem ruky odmítne.*

PAVLÍNA: Jo?

MICHAL: O hodně. *–vezme si tedy sám a potom pokračuje–* Teď si říkám, proč jsem za váma nešel už dávno.

PAVLÍNA: Asi se vám nechtělo. Asi nejsem ta pravá. *–dodá koketně a Michal chvíli neví, co odpovědět.*

MICHAL: Vy chodíte někdy tady tudy nahoru, že?

PAVLÍNA: Tam právě bydlí babička.

MICHAL: Já jsem vás neviděl. Teda viděl jsem vás! *–opraví se honem–* Asi dvakrát. Ale nenapadlo mě, že jste taková... *–nabídne jí další kousek, ale ona opět odmítne.*

PAVLÍNA: Jaká? *–zeptá se a on chvíli kouká na rozteklou zmrzlinu, pak ji zabalí do papíru a odnese vyhodit do koše.*

MICHAL: Zajímavá. Z dálky to nebylo poznat. *–řekne po návratu.*

PAVLÍNA: Vy mě sledujete?

MICHAL: To ne. Jenom jsem se díval.

PAVLÍNA: To je ale škoda, že jste za mnou nepřišel. Mohli jsme se znát už dávno.

MICHAL: To je.

PAVLÍNA: Tak co s tím uděláte?

MICHAL: Chcete ještě jednu zmrzlinu? *–hned téměř vstává.*

PAVLÍNA: Ne. *–brzdí ho–* Ale už jsme se seznámili, tak mi můžete říct něco o sobě.

MICHAL: Na mně není nic zvláštního.

PAVLÍNA: Mě to zajímá.

MICHAL: Určitě?

PAVLÍNA: Jinak bych tady neseděla.

MICHAL: A nebude vás to nudit?

PAVLÍNA: Když se budu nudit, tak vás za trest postříkám. Takhle. *–sáhne do kašny a špláchne na Michala pár kapek. Oba se rozesmějí, kamera se vzdálí na celek – oni se dál vesele baví, dlouho (strejci opodál se trochu mračí a holubi kolem nich víří prach), až dívka co chvíli začne vzhlížet k věžním hodinám a přesedat, jako by ji cosi popohánělo, až se nakonec postaví.*

PAVLÍNA: Já už budu muset domů. *–řekne.*

MICHAL: Ještě ne! *–vyhrkne prudce, ale hned vzápětí stydlivě obrací–* Nojo, když teda už musíte, tak se nedá nic dělat. Ale... *–pohlédne na ni zoufale–* Kdy vás zase uvidím?

PAVLÍNA: Možná už zítra. *–odpoví s hravou lehkostí a vykročí k domovu.*

MICHAL: Ale určitě! *–chytá se toho nic neznamenajícího náznaku.*

PAVLÍNA: Možná... *–zamává mu–* Uvidíme, jestli se uvidíme.

MICHAL: Tak já budu večer tady. Čekat. *–ukáže na lavičku a dlouho se dívá za odcházející Pavlínou, která se ještě ohlédne a spatří ho stát u kašny, jak ji sleduje a ještě jednou jí mává. Musela se usmát, ale s potěšením. No, ještě uvidíme, co bude. –pomyslela si, a pro tuto chvíli jej pustila z hlavy, protože se k ní žene obrovský pes pana Melichara se svým pánem v zádech, a ona už se jim směje vstříc. Pes se k ní lísá jako ke staré známé, a pan Melichar ho za chvíli doběhne.*

PAVLÍNA: Na procházce? *–zeptá se na uvítanou.*

MELICHAR: Ale jo. *–odvěti–* A co ty? Jdeš domů?

PAVLÍNA: Šla jsem, ale nějak se mi ještě nechce. Co Baron, straší lidi? *–podrbe psa, který na pohled vypadá jako strašlivý zabiják, za krkem, a on jí blahem div neolízne ruku.*

MELICHAR: Zlobí. *–přítaká–* Ale jinak je hodnej, vždyť ho znáš. On jenom vypadá, ale nikomu by neublížil.

PAVLÍNA: Já vím. *–přikývne a pan Melichar se psem se pomalu sbírají pokračovat v cestě k náměstí, ona je však zarazí:*

PAVLÍNA: Já půjdu s váma, ale pojdte sem. *–ukáže stranou do uličky.*

MELICHAR: My jsme šli na náměstí.

PAVLÍNA: Co tam? *–rozmlouvá jim to–* Pojdte radši sem. *–táhne psa a pan Melichar se tedy rovněž podvolí. Tak jdou společně a po chvíli se Pavlína zeptá:*

PAVLÍNA: Co myslíte, když je někdo sám, je to normální?

MELICHAR: Proč tě to zajímá?

PAVLÍNA: Jenom tak, mě to napadlo.

MELICHAR: Snad je to normální. Já jsem přece taky sám.

PAVLÍNA: Ale vy máte Barona.

MELICHAR: Aha, takže nejsem sám. V tom případě to normální není. *–vrtí pobaveně hlavou.*

PAVLÍNA: Vy si děláte legraci.

MELICHAR: Někdo je normální i když je sám, a někdo normální není ani když sám nežije, to je různý. A to už vůbec nevíme, co je vlastně normální.

PAVLÍNA: Tak vám děkuju, to jste mi moc nepomohl. *–řekne naoko uraženě a pak vezme psisko a běží s ním napřed.*

Dívka je doma v kuchyni, stojí u linky a prohlíží si mušličku. Potom ji uloží do otevřené poličky v lince, mezi vystavené hrnky, a odstoupí a dívá se, jak tam vypadá. A tváří se spokojeně – nechává ji tam ležet.

Michal je doma, nepohybuje se mátožně a bez zájmu, jak bylo obvyklé, ale čiperně uklízí, rovná, přerovná, prohlíží a umývá již dříve umyté a uklizené nádoby, skládá prádlo ve skříni a tak dál, poté hodnotí svůj vzhled před zrcadlem a tohle všechno kocour sleduje ze svého místa na okně. Když ho Michal konečně zpozoruje, hodí po něm botu, protože mu jeho pohled vadí. Kocour zmizí a Michal se za ním dívá trochu provinile, ale zároveň je na něm znát, že se právě teď nehodlá zatěžovat výčitkami, když se mu hlavou prohání tolik příjemnějších myšlenek. („Jedeš!“ –řekne přitom třeba, nebo– „Co koukáš?!“ –nebo– „Nemáš co dělat?!“ –nebo tak podobně.)

Chlapec a dívka jdou vesnickou uličkou. Pospíchají, je znát, že mají zcela určitý cíl .. a brzy dospějí k chalupě Michalovy sousedky, zastaví se za plotem a zůstanou stát, hledíc dovnitř, k domku, z jehož dveří po chvíli vyjde zamračená sousedka s nějakým smetím nebo nádobou vody na vylití. A my se podíváme na děti zblízka.

CHLAPEC: Tak něco řekni.

DÍVKA: Ale co?

CHLAPEC: My vám pomůžeme! *–zavolá na ženu, která vynášené věci trousí (rozlévá). Ona se na ně podívá kamenným zrakem, ale ovládne se a přinutí hlas zaznít vcelku přívětivě.*

SOUSEDKA: Hledáte někoho?

CHLAPEC: Ne.

SOUSEDKA: Tak co chcete?

CHLAPEC: Pomocť vám.

DÍVKA: Abyste měla lepší náladu.

SOUSEDKA: Co?! *–zarazí se a zůstane civět s otevřenou pusou, protože takovou nabídku rozhodně nečekala a těžko se jí stravuje.*

CHLAPEC: Máte skoro černej dům, tak...

SOUSEDKA: Co že mám!? *–vytřeští oči.*

DÍVKA: Né, máte hezkej barák, ale... *–snaží se zamluvit chlapcovo pochybení, ale je přerušena.*

SOUSEDKA: Kdo vás sem poslal?

DÍVKA: Nikdo!

SOUSEDKA: Tak se starejte o sebe! *–odsekne, vyhodí, co chtěla, a pospíchá domů. Děti zůstanou stát trochu zaraženě.*

DÍVKA: To se nám moc nepovedlo. *–prohodí po chvíli.*

CHLAPEC: Tak jí aspoň porovnáme to dřevo. *–hledí na rozsypanou hromádku polen a hned vykročí k brance, dívka za ním. Sotva se však vrátek dotkne, z okna už se ozve jedovatý sousedčín hlas:*

SOUSEDKA: Vy jste mě neslyšeli?! Padejte od toho plotu, nebo na vás zavolám policajty! *–křičí a děti couvnou a neochotně, nicméně neodvratně ustupují.*

DÍVKA: My jsme vám chtěli...

SOUSEDKA: To mě nezajímá! Běžte si otravovat jinam!

Děti postávají nedaleko sousedčiny chalupy, již chtěly zbavit prokletí tmavého zbarvení, a radí se.

CHLAPEC: Měli jsme nejdřív pozdravit. Asi.

DÍVKA: Že má černej barák, tos jí neměl říkat.

CHLAPEC: To taky.

DÍVKA: Ona asi nevěděla, že jsme jí chtěli pomoci.

CHLAPEC: Tak jí to řekneme?

DÍVKA: Radši ne. *–zavrtí hlavou a chvíli je ticho. Pak se ozve bouchnutí jiné branky – to Michal vychází od svého domku. Za plotem se zarazí, kouká chvíli na hodinky a rozmýšlí, co dělat, pak se ale rozhodne pokračovat a už jej nic nezadržít, nedočkavě se rozběhne k vesnici. Děti ho sledují.*

DÍVKA: Ten měl barák taky hodně tmavej, viď? *–zeptá se a chlapec se rozpomíná a potom přikývne.*

DÍVKA: Tak zkusíme pomoci jemu. *–navrhne a vzápětí už vyrážejí za ním.*

Michal dospěje na náměstí, zvolní krok a zakrátko sedí na lavičce před kašnou a rozhlíží se, odkud se vynoří Pavlína. Místo ní však k němu přichází jiná dívka, na níž je poznat, že ho vidí ráda, byť se to snaží zakrývat.

MARTINA: Ahoj. *–pozdraví jej.*

MICHAL: Ahoj. *–odpoví, ale přitom hledí kamsi za ni a i v průběhu dalšího hovoru se bude neustále ohlížet a koukat na hodiny, a celkově se jí bude málo a spíš jen jaksi přezíravě věnovat.*

MARTINA: Co děláš? *–zeptá se, když předtím chvíli čekala, zda něco nepoví Michal. Ten však mlčí a záhadně se usmívá, tedy začala sama.*

MICHAL: Sedím.

MARTINA: To vidím. *–směje se a přisedne k němu–* Můžu?

MICHAL: Jo. *–pokrčí rameny.*

MARTINA: Čekáš na někoho?

MICHAL: Asi jo. *–zatváří se tajemně a dívka hned neví, čím pokračovat, tak naváže až po chvíli úplně odjinud:*

MARTINA: Já jsem tě viděla, jaks šel na motýly.

MICHAL: Kdy?

MARTINA: To už je asi tejden.

MICHAL: Hm.

MARTINA: Ty na ně chodíš často, viď?

MICHAL: Docela jo. *–pokrčí opět rameny a krátce jsou oba zticha; ona přemýšlí, co povídat dál, a on vyhlíží do směru, z něhož by měla přijít Pavlína.*

MARTINA: Dneska nepůjdeš?

MICHAL: Ne.

Děti postávají na rohu náměstí a sledují Michala s dívkou, která se po chvíli zvedá a odchází.

DÍVKA: Jdem! *–řekne a oba spěchají ke kašně, za Michalem. Když už jsou blízko, tak ale pojednou nevědí, co a jak dělat dál. Postaví se tedy kousek stranou a dělají jakoby nic.*

DÍVKA: Tak udělej něco! *–obráť se po chvíli na chlapce.*

CHLAPEC: Mám mu vyčistit boty? *–odvětví podrážděně.*

DÍVKA: To ne.

CHLAPEC: Tak co mám dělat?

DÍVKA: Můžeme si k vám sednout? *–osloví Michala a ten se po nich ohlédne.*

MICHAL: Jo. *–pokrčí rameny a dívka si sedne vedle něj, chlapec se nepřiliš ochotně připojí.*

DÍVKA: Co tady děláte? *–zavádí hovor.*

CHLAPEC: Čekáš na někoho? *–řekne a dívka se na něj podívá překvapeně, jakto, že mu tyká, ale nic neřekne.*

MICHAL: Sedím.

CHLAPEC: A na koho?

DÍVKA: My jsme se chtěli zeptat, jestli nejste smutnej.

MICHAL: Smutnej? Proč?

DÍVKA: Né třeba teď, někdy.

MICHAL: Někdy asi jo. *–zasměje se a prohlíží si zkoumavě dítě, jež mu klade tak podivné otázky.*

DÍVKA: Tak nebuďte! *–vzhledne k němu povzbudivě.*

MICHAL: Tak jo, slibuju. *–opět se zasměje.*

DÍVKA: Určitě?

MICHAL: Proč bych byl smutnej?

DÍVKA: Já nevím, ale váš barák... *–utne včas svou řeč, dřív, než stačil chlapec zasáhnout, a on se teď snaží vše napravit:*

MICHAL: Co mám barákem?

CHLAPEC: Nic. A na koho čekáš?

MICHAL: Vám se nelíbí?

CHLAPEC: Líbí, právě že jo, vidě? *–obráti se na dívku a ta horlivě přikyvuje. Michal jim však moc nevěří.*

A my se podíváme za Pavlínou, která se, zatímco na ni Michal čeká, veselí s jinými kamarády. Snášejí dřevo a párky a chleba a další potřeby pro děláni ohně, je jich tam asi pět, tři kluci a dvě dívky, a náramně se baví. První kluk ořezává klacky na opékání, druhý připravuje ohniště a třetí spolu s Pavlínou rovná donesené potraviny na malém dřevěném stolku – vezme do ruky kelímek s hořčicí, potěšká ho a otevře.

TŘETÍ KLUK: Kdo přinesl tu hořčici? *–ptá se pobaveně.*

DRUHÁ DÍVKA: Já. *–hlásí se, která zatím krájela stranou na dřevěné lavici chleba na krajíce.*

TŘETÍ KLUK: To je tak pro jednoho. *–ukazuje všem téměř prázdný kelímek.*

DRUHÁ DÍVKA: My jsme víc neměli. *–omlouvá se a Pavlína se jí zastává:*

PAVLÍNA: Já skočím do obchodu.

TŘETÍ KLUK: Počkej. *–brzdí ji– Ty seš návštěva, já tam zajdu. –odbíhá pryč.*

DRUHÝ KLUK: Aby se nepřetrhnul. *–poznámená od ohniště k prvnímu, který ho však asi vůbec neslyší, protože klacky odkládá a už se hrne k Pavlíně, aby jí pomohl, a ona se na něj hezky podívá a on celý zjihne...*

Třetí kluk se přizene na náměstíčko a zamíří do obchodu. My vidíme, že Michal jej postřehne, protože se pořád kouká do všech stran, i když si vcelku družně povídá s dětmi, ale nevěnuje mu pozornost, protože jednak přišel z úplně jiného směru – a hlavně ho vůbec nenapadne žádná spojitost mezi ním a Pavlínou. A tak potom jen mrkne na svoje hodinky a ještě pro jistotu na ty věžní a dál rozmlouvá s s dětmi.

Třetí kluk dobíhá k ohništi, kde jsou všichni shromážděni kolem ohně a snaží se jej zapálit, ale moc se jim to nedaří. Již jednou se o to pokusili, ale papír jen vyhořel a dřevo nechytilo, tak je teď vyrovnávají a připravují novou hranici. Hořčici odloží na stolek a s papírovým sáčkem v ruce přejde k Pavlíně, která sedí v dřepu a pozoruje druhé dva kluky, jak zapalují oheň. Druhá dívka sedí stranou na lavičce a dívá se rovněž.

DRUHÝ KLUK: Dej tam víc papíru. *–strká prvnímu ještě jeden listo novin, ale ten odmítá.*

PRVNÍ KLUK: To stačí.

DRUHÝ KLUK: Zase to nechytne.

PRVNÍ KLUK: Počkej. *–odsune ho a ještě přidá pár kousků dřeva– Tos měl špatně srovnaný... – vysvětluje znalecky.*

Třetí kluk se postaví přímo před Pavlínou, aby ho konečně začala vnímat.

PAVLÍNA: Měli? *–podívá se na něj.*

TŘETÍ KLUK: Hm. *–přikývne a pohraje si sáčkem, aby ho nešlo přehlédnout.*

PAVLÍNA: Jakou?

TŘETÍ KLUK: Povívej se. –řekne a podá jí sáček. Ona ho vezme, ale na hořčici se jí zdá moc malý, tedy do něj nahlédne.

PAVLÍNA: Co to je? –nahlédne dovnitř a zdvihne k němu překvapený zrak.

TŘETÍ KLUK: To je pro tebe. Já jsem nevěděl, kterou máš nejradši, tak jsem vzal od každé jednu. –řekne a Pavlína znovu nahlíží do sáčku a přitom kroučí nechápavě hlavou.

Druhá dívka je sleduje trochu ironicky, kluci ještě zápolí s ohněm, ale první už se přidává:

PRVNÍ KLUK: Ukaž. –natáhne ruku a podívá se do sáčku.

PAVLÍNA: To je, co? –řekne pyšně, když mu ho dává.

PRVNÍ KLUK: K párkům?! To se moc nehodí, ne? –ušklíbne se. Druhý kluk se ještě pokouší cosi s ohništěm udělat, ale papír již hoří a zdá se, že i dřevo chytí, tak se přidá rovněž, vezme prvnímu sáček z ruky a vytáhne jednu čokoládovou tyčinku, známou z reklam – již podobných bylo v sáčku ještě několik.

DRUHÝ KLUK: Tak to ochutnáme, ne? –prohodí a významně se rozhlédne. Třetí kluk se však hned pro sáček žene:

TŘETÍ KLUK: To je Pavlíný!

DRUHÝ KLUK: Všechno?

PRVNÍ KLUK: Ty chceš, aby byla tlustá?

DRUHÝ KLUK: Že se s náma rozdělíš? –obráti se na Pavlínou, a protože ta se nijak nevzpírá, musí třetí ustoupit, pokud nechce upadnout do nelibosti.

TŘETÍ KLUK: Tak si aspoň vyber. –nabízí jí znovu sáček, ona si jednu tyčinku vezme a on poté zbytek odloží na stůl, kde se po něm vrhnou druzí dva a berou si rovněž.

TŘETÍ KLUK: Vezmi si taky. –osloví druhou dívku, ona však zavrtí odmítavě hlavou, což on přijme s potěšením a sáček začne balit, aby ho předal Pavlíně.

DRUHÁ DÍVKA: Nebo mi jednu dej. –ozve se dodatečně a on se na ni škaredě podívá, ale sáček jí podá, přestože už je v něm jen jedna. Kluci zatím svorně pečují a rozhořívající se oheň. On vezme prázdný sáček a přiloží jej; jemu tyčka nezbyla.

DRUHÁ DÍVKA: Měls taky? –uvědomí si náhle.

TŘETÍ KLUK: Já nechci. –odpoví a ona se na svou tyčku podívá nešťastně, jako by jí bylo líto, že už si kousla.

PAVLÍNA: Chceš půlku? –ozve se a nabídne mu svůj zbytek, ale on zavrtí hlavou a jde lámat dřevo.

Už je skoro noc, nebo noc ne, ale rozhodně už se začíná stmívat, a Michal je stále na náměstí, byť už je sám a dokonce se přesunul na jinou lavičku, třeba před hospodou. Už vůbec nevyhlíží netrpělivě, nerozhlíží se a vypadá spíš odevzdaně, když za chvíli pohlédne na hodinky a pak vstane a šouravým krokem se vrací k domovu.

Doma se ještě chvíli dívá oknem do vesnice, pak si sedne na postel, když z ní předtím vyžene kocoura, a hledí smutně a nechápavě do prázdna, protože nerozumí tomu, že Pavlína nepřišla. Kocour se uraženě prochází kolem a pak se kdesi usadí zády k Michalovi, který si toho všimne.

MICHAL: Netrucuj! –houkne na něj a pak se postaví a dojde si pro něj, vezme ho do náruče a vrátí se na postel.

MICHAL: Aby ses nezbláznil, že jsem tě vyhodil z postele. –říká mu ještě cestou, a když se posadí, strne chvíli v zamyšlení a nato opět promluví– Co když se jí něco stalo? –přemítá a kocoura si vůbec nevšímá, takže on po chvíli opět uteče.

MICHAL: Tobě je to jedno, vidě? –volá za ním vyčítavě– Ale mně ne. –dopoví tišeji, sám sebou zmatený.

Společnost u hořícího ohně. Pavlína se směje, jako i ostatní, zřejmě nějakému vtipu. Dostane od jednoho z kluků opečený párek a vezme si jej, dárce si však okamžitě přisedá k ní a loudí o kousnutí, tak mu Pavlína půlku ulomí, jenže on se mračí, že si chtěl kousnout od ní, a ona se směje .. a není na ní ani náznakem znát, že by si na Michala vzpomněla.

Ráno. Michal se probouzí, oblékne se a vytáhne z ledničky misku se snídaní, ale hned ji odkládá a chvíli stojí u okna, potom vytáhne ze stolu papír se seznamem potřebných věcí na opravu střechy, ale i když čte, tak očividně nevnímá, co je tam psáno; ani kocoura nevnímá, který se mu dobývá do misky s jídlem – a když to postřehne, nepustí se do něj ani slůvkem, naopak vezme misku a odkryje ji a položí na zem, aby se do ní kocour dostal.

MICHAL: Na. –řekne tiše a zastrčí papír do kapsy u kalhot a najednou se jakoby k něčemu odhodlá a energicky vyrazí ze dveří ven, do vsi.

Chlapec s dívkou jdou nějakou jabloňovou alejí (nebo prostě cestou lemovanou jabloněmi) a dívají se nahoru na plody, které zpočátku vypadají obyčejně, jako docela běžná jablka, ale pak – čím déle si je prohlížejí, tím jsou krásnější a lákavější...

DÍVKA: Tamto bych si dala... –ukazuje kamsi vzhůru.

CHLAPEC: Který?

DÍVKA: Támhle nahoře, to červený.

CHLAPEC: To je moc vysoko.

DÍVKA: Stejně se tam nesmí lízt.

CHLAPEC: Tohle je taky pěkný. –ukazuje níž.

DÍVKA: Ale tamto je hezčí.

CHLAPEC: Tak musíš počkat, až spadne.

DÍVKA: Tak jo. –přikývne okamžitě a usedá pod strom, chlapec si vzápětí sedne vedle ní, opřou se zády o kmen a znovu koukají vzhůru do větví.

CHLAPEC: Nebo támhleto, to je taky krásný. –ukáže po chvíli jinam do koruny.

DÍVKA: Všiml sis, jak je to vždycky rozhodí, když jim řekneme, že se nemaj mračit? –zeptá se, hledíc docela jinam.

CHLAPEC: Tak jim to nebudeme říkat. –odvěti a pak jeho tvář proběhne úsměv– Řekneme jim rovnou, že jsou blbí.

DÍVKA: To nemůžeme!

CHLAPEC: Třeba by jim to pomohlo víc...

DÍVKA: To ne.

CHLAPEC: Tak budeme sbírat jabka. –vrátí se ke koruně stromu, jako by říkal, že to je lepší, než přemýšlet o takových věcech.

DÍVKA: A který chceš? –debatují a my se spolu s nimi díváme na dokonalá (stále dokonalejší, větší, krásnější a červenější) jablíčka, pohupující se na stopkách, jedno lákavější než druhé, a oni jsou ve vybírání stále těkavější a rychleji přecházejí od jednoho k druhému...

CHLAPEC: To je jedno.

DÍVKA: Tamto velký?

CHLAPEC: To je hezčí... –ukazuje na jiné.

DÍVKA: Nebo tohle..?

CHLAPEC: Já bych si dal tamto.

DÍVKA: Já bych si dala všechny.

CHLAPEC: Nebo tohle... A tohle, všimla sis tady toho?

DÍVKA: Mně se líbí to první .. a tamto .. ty dvě.

CHLAPEC: Tak který, řekni?

DÍVKA: Tamto červený.

CHLAPEC: To nade mnou?

DÍVKA: Tohle... –natahuje ruku co možná nejvíc a oba soustředěně ztrájejí jedním směrem .. když utom se na stromě v místě, kam oba hledí, jedno jablko zhoupne a už letí dolů.

CHLAPEC: A je to. –řekne překvapeně, ale jen trochu; jako by na tom nic až tak zvláštního nebylo.

DÍVKA: Ale to není ono, to vedle... –směje se.

CHLAPEC: Tak ukaž, který?

DÍVKA: Tam... –znovu natáhnou ruce a zaměří se určitým směrem .. a dopadne to stejně, oba jsou tím velmi rozveselení a pokračují ve „sklizení“.

DÍVKA: A ještě tohle.

CHLAPEC: To je moc malý.
DÍVKA: To nevadí. *–další pád.*
CHLAPEC: A tamty dvě?
DÍVKA: Musíš jedno, vyber si jenom jedno.
CHLAPEC: To větší. *–další pád.*
DÍVKA: Teď zase já .. tam na kraji.
CHLAPEC: Vidím. *–další pád.*
DÍVKA: A ještě tohle, podívej, to je krásný. *–další pád.*
CHLAPEC: Nech mi taky něco, tohle chci já. *–další pád.*
DÍVKA: Nebo tamto. *–další pád–* A tam nahore, na kraji. *–ukazují jeden za druhým a jablka se plavně snášejí k zemi jedno za druhým, málem jakoby trásli celým stromem, a děti jsou natolik zabrány do hry, že si ani nevšimnou člověka, který se k nim přiblížil.*
SADAŘ: Co tady děláte?! *–křikne na ně zblízka a oni náhle ze hry vypadnou, vyskočí na nohy, rázem je všechno normální, jablka visí jak mají a vypadají všedně .. jen ty, co leží na zemi, dosvědčují, že to nebyl pouhý sen.*
SADAŘ: Kdo vám to dovolil?! *–nakročí se po nich a oni ustupují.*
SADAŘ: Koukejte mazat! *–volá za nimi, avšak oni takový pokyn vůbec nepotřebovali a už peláší pryč.*
SADAŘ: Počkejte, ještě jednou vás tady chytím! *–křikne za nimi ještě a zastaví, protože vidí, že by je stejně nedostihnul .. a ani nemá chuť je chytit, protože co by s nimi dělal?*

DÍVKA: Co je mu? *–kroutí hlavou, když se o kousek dál udýchaně zastaví.*
CHLAPEC: Co já vím?
DÍVKA: Vždyť jsme na stromy nelezli.
CHLAPEC: Ať si je nechá. *–mávne prezíravě rukou. Ještě se ohlížejí, ale bez velkého zájmu o sadaře zvolna pokračují dál .. když před sebou vidí muže na vozíčku, stojícího jen kousek od nich, ještě lehko na dohled od stromu, který „očesali“. Ztichnou a jak se k němu blíží, tváří se trochu rozpačitě, protože nevědí, jak ho mají minout.*
VOZÍČKÁŘ: To je křiku, co? *–pozdraví je a jejich rozpaky ještě narostou, protože už vůbec nevědí, jak se s ním mají bavit .. a co po nich vlastně chce, jestli jim náhodou nebude také nadávat.*
DÍVKA: My jsme tam nic nedělali.
VOZÍČKÁŘ: Já jsem vás viděl.
CHLAPEC: Ale nelezli jsme nahoru.
VOZÍČKÁŘ: Já vím.
DÍVKA: On vždycky křičí.
VOZÍČKÁŘ: A jak jste to dělali?
CHLAPEC: Co?
VOZÍČKÁŘ: S těma jabkama?
CHLAPEC: Nevím.
DÍVKA: To samo.
VOZÍČKÁŘ: To bylo dobrý. *–pokýve uznale hlavou.*
DÍVKA: Měli jsme si aspoň nějaký vzít.
CHLAPEC: Teď si je určitě posbírám sám.
DÍVKA: Ani je nemusel trhat.
VOZÍČKÁŘ: Mně by se to hodilo. *–poukáže gestem na svoje nemohoucí nohy.*
DÍVKA: My bysme vás to naučili.
VOZÍČKÁŘ: Tak jo! *–rozjasní se–* To byste mě potěšili.
DÍVKA: Ale my nevím, proč ty jabka padaly.
CHLAPEC: Tak to zkuste, třeba vám to taky půjde.
VOZÍČKÁŘ: Jo, já to zkusím. *–usměje se smutně a obrátí vozík do jejich směru–* Ale nejdřív mi musíte říct, jak jste to dělali.
DÍVKA: Normálně. *–pokrčí rameny a všichni společně vykročí.*
CHLAPEC: Vždycky jsme si jedno vybrali...

DÍVKA: A potom jsme na něj ukázali.

Sadař-křikloun se zatím vrátil pod strom, prohlíží si spadaná jablka a zdá se mu, že jsou to z celého stromu právě ta nejlepší (i když do výstavních kousků, jaké předtím viděly děti, mají daleko). Kroutí hlavou a mračí se, kouká vzhůru a je na něm znát, že by rád vyzkoušel to samé, co dětem šlo tak snadno, ale že se zdráhá .. a snad až stydí; rozhlíží se opatrně a ruka mu škube kousek nahoru a zase zpátky a tak dokola, opatrný pohled těká, až se konečně překoná a ruka mu vystřelí nahoru .. a kmitá sem a tam, nemoha se rozhodnout pro jeden kousek. Jenže nic nepadá, tak ruku opět svěsí a mračí se ještě víc .. když tu začnou jablka padat samovolně, jenže pouze ta shnilá a zelená – a přímo na něj, první ho praští do hlavy a další se mu rozmázne po obličeji, takže má co prchat...

Děti už jsou s vozičkářem ve vesnici, jdou a povídají si.

VOZÍČKÁŘ: Nebo na schodech! S tímhle to opravdu nemám jednoduchý. –*poukáže znovu na svoje nohy, teď již ale s úsměvem.*

DÍVKA: Ale... –*obrátil se na chlapce*– On neměl tmavej barák, že ne?

CHLAPEC: Ne. –*vrtí hlavou.*

VOZÍČKÁŘ: Co jsem neměl?

CHLAPEC: Nic. To je takový .. taková hra.

DÍVKA: A vás to nezlobí?

VOZÍČKÁŘ: To víš, že mě to štve. A jak!

DÍVKA: To je ale divný, že teda nejste naštvanej. –*kroutí hlavou a vozičkář se jen usměje.*

CHLAPEC: A to jste pořád na vozečku?

VOZÍČKÁŘ: Pořád. –*přítaká a kluk kouká a je na něm znát, jak neuvěřitelné se mu tohle přiznání zdá být. Dívka se naopak tváří tak, jako by ho chtěla od podobných otázek odradit.*

CHLAPEC: A jakto? –*vyzvídá*– Co je to za nemoc?

DÍVKA: To není žádná nemoc. –*odpoví spěšně.*

VOZÍČKÁŘ: A co to je? –*obrátil se na ni.*

DÍVKA: Paní učitelka říkala, že to vůbec nic neznamená a nemá se říkat, že jste nemocní. Že jste jenom jinačí, ale vůbec ne horší nebo tak...

VOZÍČKÁŘ: Připadá ti, že jsou zdravý? –*plácne se do stehén.*

DÍVKA: To ne. –*zavrtí nesměle hlavou.*

VOZÍČKÁŘ: Taky že nejsou. –*rozhodí rukama.*

DÍVKA: Ale paní učitelka...

VOZÍČKÁŘ: Paní učitelka si asi myslí, že je lepší lhát a tvářit se, že je něco jinak, než to doopravdy je. Mám nemocný nohy, no a co? –*znovu rozhodí rukama*– Možná se paní učitelce nelíbí, že nejsou všichni zdraví, ale kvůli tomu vás ještě nemusí učit lhát.

DÍVKA: Ona říkala, že za to nemůžete... –*zastává se jí.*

VOZÍČKÁŘ: Ona mluvila o mně? –*zvedne překvapeně obočí a dívka trochu couvá:*

DÍVKA: Jenom říkala, že to nic neznamená, když jezdíte na vozičku.

VOZÍČKÁŘ: Znamená. –*zavrtí hlavou*– To znamená, že už nikdy nikoho nebudu moct nakopnout. –*dodá a následuje krátké mlčení, jež posléze přeruší další chlapcova otázka:*

CHLAPEC: A jak se vám to stalo?

VOZÍČKÁŘ: V autě.

DÍVKA: Někdo do vás narazil?

VOZÍČKÁŘ: Někdo. –*ušklíbne se*– Ne, já jsem narazil do někoho. –*přiznává se a když vidí jejich zaražené pohledy, pokračuje*– Takže si za to vlastně můžu sám.

DÍVKA: To je mi líto.

VOZÍČKÁŘ: Mně taky. –*pokrčí rameny s trochu bolestným úsměvem, ale vzápětí se jeho výraz opět promění k lepšímu*– Ale víte, co mi vadí nejvíc?

CHLAPEC: Ne. –*řekne a dívka zavrtí hlavou.*

VOZÍČKÁŘ: Že se nemůžu jen tak projít v trávě. Obyčejnou trávou, nebo když je rosa... –*zasní se.*

CHLAPEC: Na vozečku to nejde?

VOZÍČKÁŘ: Na vozejčku? *–uchopí pevněji kola–* Na vozejčku jde skoro všechno, ale není to ono. *–zavrtí hlavou a po chvíli jej napadne vysvětlení–* To je jako mít místo řízku k obědu tabletky. Možná v nich je všechno, ale není to ono.

CHLAPEC: Já bych radši jedl tabletky, mě jíst nebaví.

VOZÍČKÁŘ: Tak to byl špatnej příklad... *–zasměje se.*

DÍVKA: To je ale divný, že vám to nevadí.

VOZÍČKÁŘ: Jakto?! To víš, že mi to vadí.

DÍVKA: Ale... *–přemýšlí, jak svou myšlenku popsat–* Není to poznat. Některý lidi jsou vzteklí a protivný mnohem víc, a přitom nemaj proč. *–vysvětlí a vozíčkář pokrčí rameny.*

VOZÍČKÁŘ: Jejich blbost. *–řekne jen.*

CHLAPEC: A vy nemůžete ani stát? *–zeptá se a vozíčkář zavrtí hlavou.*

DÍVKA: Nebo byste mohl chodit, kdyby vás někdo podpíral.

CHLAPEC: To by šlo?

VOZÍČKÁŘ: Těžko. Možná jo, ale špatně. *–vzdychne–* Nene, já vím, že už nikdy nepoznám, aby mě tráva lechtala tady dole, na nohách... Za to bych dal nevímco, ale... Nejde to. *–řekne, a někdy v této chvíli bychom mohli spatřit kousek od nich Michala, nahlížejícího skrytě do jedné ze zahrad. Oni postupně zmizí ze záběru a jejich hlasy rovněž zvolna utichnou, a my se soustředíme na Michalův nešťastný obličej, sledující skrze plot nebo přes nějaké keře to, co se v zahradě odehrává .. a co my zprvu nevidíme.*

CHLAPEC: Co třeba?

VOZÍČKÁŘ: Co myslíš? *–zasměje se té otázce, ale to už je poslední, co z jejich rozhovoru uslyšíme, protože už předtím jsme se soustředili na Michala a nyní již také vidíme, že sleduje v oné zahradě Paulínu, jak dovádí s jakýmsi mladíkem (jiným, než se kterými byla u ohně), přetahuje se s ním o hadici na kropení trávy a oba jsou zmáčení stříkající vodou a přitom se hlasitě smějí...*

Je večer, u rybníka sedí vodník, nohy má ve vodě a mává rukama – diriguje žábí sbor. Žáby sedí na kamenech a různě kolem v mělké vodě, kvákají ze všech sil, aby se před vodníkem vytáhly. Když dozpívají, vodník zatleská, je spokojený.

VODNÍK: Výborně, už vám to jde. *–vyskočí na břeh–* A teď vás musím nějak rozestavit, aby to vypadalo hezky, až budete zpívat lidem. *–řekne a sotva to dopoví, všechny žáby přeskáčou do hloučku na jediný kámen blízko u břehu, kam se nemohou ani vejít, a různě do sebe strkají.*

VODNÍK: Ale počkejte, to nejde. Všechny nemůžete dopředu. To nevypadá hezky! *–přemlouvá je, ale žáby se pořád přetlačují.*

VODNÍK: Takhle zůstat nemůžete, to nejde. *–nařiká–* Tam vzadu, třeba na leknínech byste vypadaly taky dobře. *–ukazuje dál od břehu.*

Žáby nic.

VODNÍK: Všechny to umíte krásně, ale někdo musí dozadu. Tady všechny sedět nemůžete. Co si o vás lidi budou myslet, když se budete takhle mačkat?! To by byla ostuda. *–opakuje, ale žáby setrvávají na místě a jen se strkají a snaží se jedna druhou vytlačit, zatímco vodník si je bezradně prohlíží.*

VODNÍK: Mějte přece rozum! *–snaží se je přesvědčit a už vypadá velmi rozčarovaně.*

Michal kráčí loukou pryč ze vsi jako tělo bez duše; jde odevzdaně a bez cíle, ani kolem sebe se nedívá .. až téměř mimoděk dospěje k rybníku, kde mu do oka padne vrba s pentlí. Ten pohled jej trochu rozveselí, tak zůstane a přisedne k vrbě, pozoruje vodní hladinu a pak zvrátí hlavu a pohlédne vzhůru, do jejích větví. Kouká docela dlouho, pak chvíli na rybník a chvíli zase do větví, jako by se k něčemu nemohl odhodlat. Nakonec pohledem utkví na pentli a tváří mu pobleskne jakýsi úšklebek.

MICHAL: A co bych si nepostěžoval? *–prohodí sám k sobě rozhodně–* Mám to snad říkat kocourovi? *–ušklíbne se–* Nebo Standovi? *–zavrtí hlavou–* To už radši vrbě, když je takhle nazdobená. *–dotkne se hravě pentle, ale pak opět sklesne–* Už se mi zdálo... *–spustí, ale odmlčí se–* A ona mě takhle zradí. Jak mi to mohla udělat? *–mluví zatím do prázdna, do vzduchu–* Ale proč? *–sevře bradu v dlaních–* Včera to vypadalo, že by se se mnou možná chtěla vidat i častěji. Třeba pořád, co já vím.

Nejdřív se mi zdálo, že je nafoukaná, ale včera u kašny jsem poznal, že není. Ona je strašně příjemná a taková .. jako obrázek. Tam u kašny se zdálo, že o mě má zájem; chovala se tak – a já naletěl. Kdyby to byla ta pravá, udělal bych pro ni všechno na světě, i ten komín bych opravil, co už z něj málem odpadávají cihly; kvůli ní bych to udělal třeba o půlnoci! A ona mě takhle podrazí! – rozkládá zamýšleně, jako by se zpovídal sám sobě. Až pak si náhle uvědomí, kde je, a obrátí se na vrbu:

MICHAL: Kdoví, proč mi žádná nesedí? –*pokřtí rameny*– Jedna je hloupá a druhá by zase ráda byla až moc chytrá; jedna nepromluví a druhá by mě zase nepustila ke slovu; jedna by chtěla všechno mít a jinou zase nic nezajímá; všechny jsou k ničemu .. a žádné se nedá věřit. –*završí své stesky nešťastně*– Ani jí ne. Tak proč se mi tak líbí? –*zavárí se snivě*– Co? –*upře krátce zrak na mašli a potom do větví*– Mlčíš. –*sklesne opět*– To se dalo čekat. Ale vlastně je to dobře. Aspoň se neposmíváš a neskáčeš mi do řeči, jako Standa. A kocour by mě vůbec neposlouchal. –*znovu se zahledí na rybník a pokračuje do prázdna*– Co je tohle za svět, když se nedá nikomu věřit?! Nakonec musím mluvit s vrbou... –*otočí se ke stromu*– A to nejsem první... –*opět se s úšklebkem dotkne mašle*– Protože ty si to necháš pro sebe, viď? Tobě klidně můžu prozradit, že bych potřeboval přesně takovou holku, jako je ona, veselou, usměvavou a živou. Spolu by nám bylo krásně, jenže to by mě musela mít ráda, jako bych měl rád já ji, a ne, aby mě hned podváděla s takovým oslem... –*vyznává se*.

Obrazem se vrátíme k vodníkovi, který právě od leknínového konce, kde nacvičoval se žábami, pospíchá za toutéž vrbou. Avšak jakmile dospěje k místu, odkud je na ni vidět, a podívá se tam, strne jako vysušený (což je u vodníka velmi kritický stav), vida na svém místě Michala. Zírá zprvu zaraženě, potom nechápavě až nešťastně, a nakonec vleze do vody tam, kde stál, a pod hladinou se přesune až k onomu břehu, vynoří se pod ním a zaposlouchá se do toho, co se nad ním odehrává.

MICHAL: Myslel jsem, že je ta pravá, ale není. A já už tomu skoro věřil! –*vzdychne a pohodlněji se o vrbu opře, aby se ve chvíli mlčení rozhlédl kolem sebe. Hladina rybníka se lehce vlní a tvoří se na ní kruhy kolem žabích hlav, pozorujících zvědavě, před kým se to vodník schovává pod břeh; občas se šplouchnutím vyskočí hladová rybka nahoru mezi poletující komáry, středem rybníka proplová v úhledném zástupu trojice kačen a z rákosí voní doutníky, pyšné na svou velikost i na to, jak jsou ve vodě nedostupné...*

MICHAL: Ale tady je hezky. –*prohodí překvapeně, jako by si to teprve nyní uvědomoval*– Asi sem budu chodit častěji. –*obrátil se na vrbu*– A s tebou si budu chodit povídat. S tebou se krásně mluví, protože ty nelžeš a nepodvádíš, jako ta potvora, na kterou se vůbec nedá spolehnout. –*zasměje se trochu ironicky a pohladí strom po kůře, až se vodník dole ve vodě otřese, jak mu je nepřijemně – i když to nevidí.*

MICHAL: Jasně. Sem budu chodit; radši, než za nějakou takovou... –*zašklebí se*– A něco ti přinesu. –*pokračuje ve sprádání představ, které mu měly spravit náladu*– Sice ještě nevím, co, ale já to vymyslím. Pro ni jsem už měl vybranou jednu krásnou halenku .. ale dobře, že jsem neměl peníze. To tobě... –*zamyslí se rozverně*– Co se tak dává stromům? –*skoro se směje, jak ho ty nesmyslné úvahy baví .. když vtom vyletí z rybníka kapr a dopadne rovnou k jeho nohám.*

MICHAL: Co to je? –*poleká se, ale vstane a hned ho sebere*– Tobě se v rybníce nelíbí? –*zakroučí hlavou, jak se ryba dostala k němu na břeh, zatímco vodník dole pod ním se krčí a čeká, jak to dopadne .. protože to byl on, kdo nahoru kapra vyhodil, aby se tak nezvaného Michala zbavil.*

MICHAL: Líbí nelíbí, já už si s tebou poradím. –*řekne za chvíli a už s kaprem pospíchá k vesnici.*

Teprve pak se zachmuřený vodník vyhrabe na břeh. Obchází mrzutě vrbu a pojednou si ani nemůže vzpomenout, jaké novinky jí předtím chtěl svěřit; tolik jej upovídaný mladík rozčtlil. Nakonec se posadí, nacpe si fajfku a drží ji nezapálenou sklesle u země. Nesedne si ani přímo ke kmenu jako obvykle, ale trucuje a drží si odstup.

VODNÍK: Já vím, já takový řeči nedovedu. –*řekne později, když si konečně zapálí a poprvé vyfoukne dým. Nato opět dlouze mlčí, než se osmělí pokračovat*– Ty žáby mě našťvaly. –*vzpomene si*– Už jim to docela šlo, a teď tohle. Ropuchy namyšlený! Vůbec nemají smysl pro krásu! –*ucedí a znovu se*

odmlčí, než opět naváže k tomu, co před chvílí viděl– Já vím, že se to dobře poslouchá, ale lidi toho napovídají. Já je znám, tomu se nesmí věřit. –znovu utichne a kamera se vzdálí na celek, který je doprovázen následujícími slovy:

HLAS VYPRAVĚČE: Vodník vždycky měl pocit, že s vrbou patří k sobě; žárlil, a proto se mu Michalova návštěva nelíbila. Zvykl si na ni a ona, když si k ní chodíval přisednout, naslouchala tiše jeho řečem a byla spokojená, že má společnost. Když přišel, ráda ho poslouchala, ale když nepřišel, zabavila se jinak; třeba nastavovala motýlům větvičky a houpala je, nebo když si přišel postěžovat člověk z vesnice, někdo že je k němu osud nespravedlivý, někdo že je na něj manželka zlá a jindy zase manžel neschopný, že jsou děti nevděčné a rodiče nechápaví, sousedův pes že příšerně štěká nebo že z cesty pod okny se moc práší... Vyslechla je a sotva odešli, jako správná vrba na ně zapomněla.

Už je černá noc a vodník stále sedí pod vrbou. Po chvíli slyšíme jeho hlas:

VODNÍK: Takhle jasná noc už dlouho nebyla. Všude samý hvězdy... *–hledí na oblohu, pak se opět skloní–* I vodu mám čistou, ale toho on si vůbec nevšimnul, to ho nezajímá! *–oklepe se zlostně a my přes dlouhé větvičky pozorujeme našťvaného vodníka a posloucháme:*

HLAS VYPRAVĚČE: Vždyť vrba je strom! – řekli byste si možná, a měli byste pravdu. Vrba je strom, v pohádce jako ve skutečnosti. Nemluví, neusmívá se, nikam nechodí .. i to je stejné v pohádce jako ve skutečnosti, jako i to, že všechno živé, lidé, zvířata i rostliny mají různé pocity, něco je jim příjemné a něco zase ne. Ano – i stromům může být něco příjemné a něco jim může vadit; jen v pohádkách jsou ty pocity silnější a více podobné lidským, jinak ale zůstávají jako v opravdovém světě.

Další celek, blíží se svítání a vodník je pořád na svém místě.

VODNÍK: A máme ráno. *–prohodí, když si toho všimne–* To jsme si hezky popovídali. *–pokouší se vstát, ale nejde mu to, jelikož je natolik ospalý a zdřevěnělý dlouhým sezením, že se ani nemůže pohnout. A jak se snaží ztuhlé nohy rozhýbat, náhle se do rybníka bezvládně skutálí a zuchne do vody jako pytel. Ještě se vynoří a chce něco prohodit na svou obhajobu, ale pak se raději s výrazem plným studu potopí.*

Následují líbivé záběry vrby na břehu rybníka, za úsvitu (co víc si přát), možná střídané pohledem na vzdalujícího se vodníka, a tyto obrázky (celky i detaily) jsou doprovázeny následujícím povídáním:

HLAS VYPRAVĚČE: Takže jak to s vrbou doopravdy bylo? Neměl vodník příliš bujnou fantazii a nedělal si zbytečné starosti? Asi takhle: Vodník toho nikdy moc nenamluvil, spíš jen pokuřoval a vrba k tomu slabě voněla a lístky jí šustily ve vánku .. jenže teď poznala člověka, který dokázal popsat své myšlenky tak výřečně a náruživě, a říkal jí věci tak křehké a rozechvívající, jaké dosud od nikoho neslyšela... I strom zná cit a vrba tím byla unešená a dokonce se těšila, až jej znovu uslyší... Chtěla znovu slyšet, jak ji oslovuje a chválí, a trpělivě čekala, až přijde, a shlížela se v odrazu na rybníce, jestli dobře vypadá a zda ji snad třeba nehyzdí nějaký ošklivě suchý lístek, protože jej chtěla svým vzhledem potěšit, aby nebyl smutný... A vodník hned na začátku poznal, že cosi není v pořádku.

Po cestě ve vesnici rachotí motorka a zastaví před jedním z domů, vzadu sklouzne ze sedadla Pavlína, vesele se loučí, kluk za řídítky něco vytáhne z kapsy a strčí jí to do ruky, ona kouká překvapeně, ale nechá si to, a motorka opět zaburácí a vyrazí, ona ještě zamává a jde domů. Vstoupí do chodby a tam se setká s matkou, stojící mezi dveřmi.

MATKA: Takhle se chodí domů?! *–udeří na ni.*

PAVLÍNA: Vždyť jsem říkala, že možná budu spát u Radky.

MATKA: Ale já jsem říkala, ať zavoláš.

PAVLÍNA: Tak jsem asi zapomněla. Příště určitě zavolám. *–řekne a doplní odzbrojujícím úsměvem. Matka tedy od těchto výčitek upustí a přejde k jiným:*

MATKA: Kdo to zase byl? *–hodí hlavou ven, kde možná ještě byla cítit motorka.*

PAVLÍNA: Jeden kluk. *–odvěti ledabyle.*

MATKA: Ten spal taky u Radky?

PAVLÍNA: Ne. *–zasměje se–* Jenom mě odvezl domů.

MATKA: Od Radky?! Takovej kousek!

PAVLÍNA: Když chtěl...

MATKA: Já ti říkám, že si zahráváš.

PAVLÍNA: Ale mami.

MATKA: No, myslí si co chceš, ale jednou si na mě vzpomeneš.

PAVLÍNA: Co jsem zase provedla? *–ptá se otráveně, když vstoupí společně do kuchyně, kam za nimi přichází i otec a kousek za ním i bratr.*

OTEC: Kdes byla?

PAVLÍNA: Venku.

OTEC: Celou noc?

PAVLÍNA: Dělali jsme oheň.

OTEC: Zase?!

BRATR: Já bych jí nevěřil.

PAVLÍNA: Nás to baví.

OTEC: A tos tam musela bejt celou noc?!

MATKA: Spala u Radky.

BRATR: Já budu taky chodit ven přes noc, jo?

OTEC: Ty buď ticho. *–utrhne se na něj a bratr se ušklíbne a raději odchází pryč, ven.*

PAVLÍNA: Já jsem chtěla jít domů, ale všichni pořád říkali, že je brzy, a pak už zase bylo moc pozdě. *–kouká na ně nevinnýma očima, takže se ani nemohou zlobit.*

MATKA: Nedělej si z nás blázný. *–řekne. Otec jen zakroučí hlavou a raději také odejde. I Pavlína odchází pryč, někam do svého pokojíku, kam ji matka následuje.*

MATKA: Táta měl o tebe starost. *–prohodí vyčítavě. Pavlína otevře dlaň s dárkem od kluka, který ji přivezl (malá plyšová nebo plastová figura jakéhosi strašidýlka), a chvíli si jej pobaveně prohlíží, než ho zařadí na poličku mezi zástupy podobných cetek.*

PAVLÍNA: Já přece nic špatného nedělám.

MATKA: Jenom abys nedopadla jako prababička.

PAVLÍNA: Prababička! *–zvrátí panenky a přistoupí k obrázku na stěně, na němž je prababička coby mladé děvče, třeba před stanem a nebo v nějakých estrádních šatech–* Ta byla u cirkusu. Já snad u cirkusu nejsem. Nebo jo?

MATKA: Ale seš úplně stejná jako ona.

PAVLÍNA: Co dělám tak hroznýho?

MATKA: Vždyť se na sebe podívej, to je každej den jinej kluk a pořád seš někde venku. A to jsme tady pár měsíců! Neměla bys ty svoje nápadníky takhle tahat za nos.

PAVLÍNA: Jaký nápadníky? Mami! To jsou jenom kamarádi. Já se jenom normálně bavím. To snad můžu, ne? Nic jim neslibuju, nelžu jim, tak co?

MATKA: Jenom si dávej pozor.

PAVLÍNA: Neboj, mami. Dávám si pozor na všechno, na auta, na psy, na lidi, na počasí. Neměj strach.

MATKA: Aby ti pak nezůstaly oči pro pláč.

PAVLÍNA: Já bych se stejně smála. Mně víc sluší smích, víš? *–rozzáří se a matka raději odejde, takže se může vrátit k té hračce a znovu si ji s úsměvem prohlížet.*

PAVLÍNA: Já za to přece nemůžu, že si hned myslej kdovíco... *–prohodí jen tak pro sebe, nebo pro všechny ty příšerky.*

Michal je doma, na půdě leze vikýřem na střechu, aby si ji – a především komín – prohlédl. Střecha by skutečně potřebovala spravit, krytina je popraskaná a zdaleka ne úhledně pravidelná, zjišťuje, a komín je na tom ještě hůř; spáry v něm jsou vymleté a cihly se rozjíždějí, některé dokonce hrozí každým okamžikem vypadnout. Michal vyšplhá až k němu a zkouší jeho pevnost – a podaří se

mu hned první cihlu shodit. Chytí se za hlavu a sleduje, jak cihla ničí zchátralou střechu a klouže po ní dolů, a pak už se ozve jen rána, když skončí na zemi.

Michal se nešťastně posadí na hřeben střechy, potom ale jeho pohled zabloudí do vsi a utkví v jednom bodě .. na domu, kde bydlí Paulína. Kohosi tam vidí; napíná zrak a snaží se rozpoznat, kdo to je, ale pak si uvědomí, že ho ta proradná dívka přece vůbec nezajímá, a rázem se jakoby nic kouká jinam. Oči mu však stále kloužou do jednoho směru, do jednoho určitého směru, tak po chvíli raději sleze dolů .. a my se soustředíme na skupinku dětí kdesi v dálce.

Děti (chlapec, dívka a dva sourozenci z úvodní scény, Pavel a Jirka) jsou u potoka, který protéká vesnicí a potom ústí do rybníčku. Každý z nich si nese svoji z kůry vydlabanou lodičku a v jednom vhodném místě sestupují k vodě, aby na ni loďky pustili.

(Jdou se s nimi plavit – a poté, co budou loďky spuštěny na vodu, se kouzlem dětské fantazie začnou proměňovat ve skutečná plavidla, a spolu s nimi se změní i okolí v jakýsi prales plný netušených dobrodružství, a na palubách těch lodí budou děti, každý na své a každý podle svých představ – a tyto krátké obrazy budou doprovázeny jejich hlasy ze skutečnosti, jak se odehrává na břehu potoka. A hned při prvním styku s vodou by u každého mohl problesknout záběr „opravdické“ lodi, jak si ji každý z nich představuje .. takže už při jejich příchodu k vodě by se ta měla v několika letmých záběrech proměnit v kypící řeku, aby se divák stačil připravit.)

DÍVKA: Počkejte! –volá, protože se za pospíchajícími chlapci poněkud opozdila. Oni však už kladou loďky na hladinu. Jirka vytáhne v poslední chvíli z kapsy tenkou hůlku s kusem hadříku a zapíchne ji do připravené dírky v loďce.

CHLAPEC: Ty máš plachetnici?! –vyjekne překvapeně– Tak já mám parník... –vyhrkne a položí na vodu loďku se silnějším kůlem vprostřed, který kdesi sebral; jenže ten nebyl řádně upevněný, takže se hned kácí (a loď ve „fantazijní“ podobě se naklání a hrozí klesnout ke dnu).

CHLAPEC: Nebo ne. –sebere spěšně kůl a hází jej pryč– Já budu mít motorovou... –hned sáhne na zem pro větvičku nebo klacík a zapíchne ho dozadu, kde bývá u malých člunů motor; a vymyšlená loď je náhle mnohem obvyklejší – a také plavby schopnější.

DÍVKA: Počkejte na mě! –popoběhne podél břehu kus napřed, aby dohnala jejich náskok, a vkládá svůj člun na vodu (ve smyšlené podobě to bude třeba jakýsi malý hausbót – což se z podoby jejího člunku dalo poznat snad jedině tak, že na něm měla třeba plastový stolek z nějakého pokojíčku, nebo židli, nebo něco podobného).

Všichni pohánějí loďky z břehu dlouhými klacíky; kluci je ženou do vírů a rozbouřených vod, dívka raději na mírnější hladinu. Pobíhají po břehu a hledají, odkud by se dalo pomoci nejlépe; Pavel má gumáky a ten může do vody a tedy loďce nejbliž, (při spuštění by to mohlo být znázorněno tím, že loď (fantazijní) je gumový raftový člun.)

DÍVKA: Já nezávodím. –volá.

PAVEL: Já jo.

CHLAPEC: Až do rybníka?

PAVEL: Já k rybníku sám nesmím.

CHLAPEC: Proč ne?

PAVEL: Abych tam nespádnul. Já neumím plavat. –přiznává zkroušeně.

CHLAPEC: Tak nezávodíš?

PAVEL: Závodím.

DÍVKA: Já nezávodím.

PAVEL: Závodíme. –obráti se na bratra– Ale nesmíš to říct doma.

JIRKA: Jasně.

CHLAPEC: A co když tam spadneš?

PAVEL: Proč bych tam padal? –zavrtí dotčeně hlavou, jenže v tom okamžiku stoupne do hluboké vody, protože moc nesledoval, kde stojí, a nabere si do jedné gumáky.

PAVEL: Do prčie! –vykřikne ve skutečnosti i ve fantazii– Máma mě zabije. (Ve fantazijní podobě to bude znázorněno tak, že se gumový člun prodře nebo prorazí a on bude muset díru opravovat, tedy asi zalepit .. ve skutečnosti vylít vodu z boty.)

JIRKA: Potom se usušíš. Teď jedem!

PAVEL: To bude poznat. –obhlíží díru v lodi, pak lepí (v tomto případě je většina záběru z fantazie a realita je pouze chvilková, na rozdíl od většiny ostatních, kde je to naopak) .. a v realitě vylévá vodu z boty a osahává nohavici a ponožku – a nezadá se mu až tak moc špinavé.

PAVEL: To bude dobrý. –obuje se a pokračuje v závodě. Jenže mezitím se chlapci zlomil klacík vzadu, symbolizující motorový pohon.

CHLAPEC: Nezávodím. –hlásí– Mám poruchu. –snaží se (ve fantazii) motor nahodit, což ve skutečnosti znamená, že hledá jiný klacík, jenže žádný vhodný nenachází, tak nechá loď bez motoru – a to zase ve fantazii znamená, že motor chrchlá a kucká, pak najednou už začíná hořet, takže on se ho musí zbavit .. shodit jej do vody, a plout dál za pomoci vesel.

Dívka zatím pluje po rozkošném jezírku a rozhlíží se po okolí; ve skutečnosti pak nechává loďku loďkou a sbírá ze země hezký kamínek nebo cosi takového (ve fantazii by to mohl být poklad – bedna pod hladinou), ale vtom se její loďka ve skutečnosti dostane do víru (ve fantazii přijde bouřka), ona tedy kamínek zahodí a věnuje se řízení (bouřka téměř okamžitě ustává).

Když se pak někdo dostane mezi kořeny, ve fantazii to budou třeba nastražené provazy zlodějské bandy na břehu (v případě chlapce) nebo zátoka s cizokrajnými rostlinami a porosty (dívka), mezi nimiž se proplétá a vůbec se jí odsud nechce, musí chlapec za pomoci náhle v lodi objevených zbraní bojovat (ve skutečnosti hází kamínky a plácá do kořenů klacíkem) a dívku odtud vynese znenadání se objevivší vysoká vlna.

Podjíždějí i jakýsi most a dívka bude mít noc s jasnou oblohou, ale bude houkat jakési zvíře a ona bude mít strach; když pod ním bude kluk, tak pojedje nahore auto (takže se setmělo a zatáhlo, a padající kamínky od auta by mohly být kroupami; jiný tam bude jako v jeskyni a poslednímu se malý můstek jen promění v obrovský a vysoký most.

Když se s jedním loď převrátí (ve fantazii), on se rozhlédne a protože se nikdo nedívá, převrátí ji nazpět (ve skutečnosti) a už nasedá a pluje dál (ve fantazii).

Pak se jeden opozdí a když vidí, že náskok ostatních nestahuje, vezme loď a přenáší ji kousek (ve fantazii jeho člun dostane křídla a letí jako letadlo) ale kdosi to vidí a křikne na něj, že švindluje, takže křídla zmizí a on se řítí do vody.

Pojedou také přes splav – a před ním se (ve fantazii) najednou z lodí vytratí – a dole za spádem jsou zase zpátky a s pýchou se ohlížejí, jak to šikovně zvládli.

A tak dospějí až k úseku, kde je voda celkem klidná a do rybníka už zbývá jen kousek.

U Pavlíny doma. Ona se chystá ven (obléká se) a dává si na tom záležet. Různé příšerky a loutky a plyšová zvířátka na polici se zatím přemísťují a přetlačují, která skončí na tom nejlepším místě před zrcátkem. Ve chvíli, kdy se Pavlína k zrcadlu otočí, aby v něm zkontrolovala svůj vzhled, figurky strnou a ta, která zrovna byla před zrcadlem, jí padne do oka. Vezme postavičku do ruky (...následuje krátká obrazová vzpomínka na setkání s dárcem té věci – jak ji předává a Pavlína pospíchá, tak na ni jen letmo pohlédne a usměje se sice potěšeně, ale nic víc, když on by chtěl mluvit dál, ale má smůlu a Pavlína odchází...) a po chvíli ji vrátí zpět na místo, upraví se a vyrazí ven.

Děti se ještě o kus přiblížily k rybníku, avšak tu pojednou vidí, že u rybníka kdosi je (Michal), že sedí přímo u vrby a snad i mluví. On je natolik zabrán do svých úvah, že je nevidí ani neslyší, přestože se do té doby nechovali vůbec tiše. Jejich hra okamžitě končí, své loďky hned tahají z vody (...ve fantazii se prudkým stříhem přesuneme ze světa představ do reality takové, jaká je...) a nenápadně se ubírají k němu.

DÍVKA: Pomůžeš mi? –ukazuje na svou loďku, která uvízla u břehu, kam se ona nedostane.

PAVEL: Tady je hloubka. –zkouší v gumákách vstoupit do vody.

JIRKA: Já taky nemůžu bejt mokrej.

DÍVKA: Ona tam pořád stojí. –stěžuje si bezradně.

JIRKA: Uděláme vlny.

CHLAPEC: Já zkusím hodit kámen. –hodí kámen vedle lodi, aby ji vlna popostrčila pryč. Pavel pořád obchází a zkouší, kudy by se v gumákách dalo k loďce dostat.

DÍVKA: Ať ji netrefíš.

JIRKA: Hele, kdo to je? *–hledí kamsi k rybníku. Ostatní (kromě Pavla, který pokračuje v hledání mělké vody a už si vzal na pomoc i klacek) se podívají také tím směrem.*

DÍVKA: Co tam dělá?

CHLAPEC: Tiše.

JIRKA: Podíváme se.

DÍVKA: Ale ta moje loď... *–ohlédne se právě ve chvíli, kdy ji Pavel vylovil a vítězoslavně jí ji nese. Ostatní rovněž sahají po svých člunech.*

CHLAPEC: Ale potichu. *–opatrně se plíží tam, kde vidí sedět Michala.*

PAVEL: Co tam?

CHLAPEC: Poslechnem si ho.

PAVEL: Já tam nesmím.

CHLAPEC: Tak počkej tady.

JIRKA: Pojd. *–zastaví se a čeká, a Pavla nemusí moc přemlouvat, za chvíličku už oba pokračují dál.*

Michal sedí pod vrbou, v ruce má kopretinu, kterou si nejspíš někde utrhnul cestou sem. Chvilí sedí mlčky a pohrává si s květinou, pak se ale rozpovídá:

MICHAL: Ty vrbo. *–pokýve hlavou–* Kdybys jenom věděla, jak zoufale smutno mi bývá. Kdybys věděla, co nevíš, a kdybys dokázala pochopit, co nikdy pochopit nemůžeš. *–začne trhat jeden po druhém lístky z kopretiny, hází je do vody a sleduje, jak se shlukují pod břehem, lepí se na sebe a pohupují na kalné hladině...Děti se zatím přiblížily natolik, že jej mohou slyšet, a krčí se kdesi za mezi nebo keřem nebo jinou překážkou.*

MICHAL: Smutno je mi, víš, smutno. I když to tak nevypadá. *–pokračuje–* Smutno je mi, protože všechno je jinak, než bych si přál. Z celého světa je mi smutno, a nejvíc z Pavlína, protože mě zklamala. Kdyby aspoň nebyla tak milá, tak by mi to bylo jedno. *–vzdychne–* Musím na ni zapomenout a bude to v pohodě. Ještě dobře, že jsem našel tohle místo. A tebe. *–vzhlédne se smíchem k vrbě, ale vzápětí opět zvažní–* Protože ty mě aspoň posloucháš. *–opře se o její kmen .. a vrba se zachvěje a natočí listy tak, aby co nejlépe vynikly. A když se pod ní Michal pohodlněji natáhne a zahledí se vzhůru do jejích větví, zavoní pronikavě a rozkošatí se nad ním jako vějíř .. prostě se jí i barva třeba změní a nějaká větvíčka se ho může lehce dotknout, aby bylo znát, že se v ní a mezi nimi cosi odehrává. A děti se krčí nedaleko a ani nedutají, jak jsou zvědavé.*

JIRKA: S kým to mluví? *–špitne pak a Pavel se po něm zlobně podívá, ať je zticha.*

JIRKA: Že je tam sám. *–vysvětluje.*

CHLAPEC: Já taky nikoho nevidím.

DÍVKA: Třeba mluví s tou vrbou.

PAVEL: Nesedí na ní někdo?

CHLAPEC: Ne.

JIRKA: Tak s kým mluví?

MICHAL: Ty se máš. *–spustil po chvíli další pokračování své řeči–* Stojíš si tady a díváš se do vody a nic ti nechybí. Jenom posloucháš, co ti povídám, a směješ se mi. Já bych s tebou hned měnil; stát pevně na kořenech a růst do výšky jenom z toho, co mi dá země, a netrápit se. To bych radši byl třeba kámen na dně řeky, co ho proud vody valí a otlouká o dno, než člověk, protože nejvíc ze všeho bolí zklamání... *–znovu domluví a my se podíváme vedle k dětem:*

DÍVKA: On fakt mluví s tou vrbou. *–vyhrkne rozhodně.*

PAVEL: To určitě.

DÍVKA: Tak se podívej!

CHLAPEC: Mně to taky tak připadá.

PAVEL: To není možný, proč by mluvil s vrbou?

DÍVKA: Já nevím. Ale mluví.

JIRKA: To je blbost.

PAVEL: Ale vypadá to tak. *–couvají a sbírají se k odchodu.*

JIRKA: A o kom to mluvil?

DÍVKA: Že je mu smutno.

PAVEL: A proč to říká vrbě?

DÍVKA: Nějaká Pavlína.

JIRKA: Pavlína? Tak to já vím, která.

CHLAPEC: Myslíš ta nová?

JIRKA: Jo, ta.

PAVEL: A co mu udělala?

JIRKA: Co já vím. Asi mu něco udělala.

DÍVKA: Ale co?

PAVEL: To máš jedno.

DÍVKA: Mě by to zajímalo.

JIRKA: Nojó, zvědavá holka...

DÍVKA: Tebe to nezajímá? *–obrátil se na chlapce a ten pokrčil rameny.*

PAVEL: S holkama jsou jenom problémy... *–odtuší.*

DÍVKA: S klukama taky.

PAVEL: Kdyby si jí nevšímal, tak by mu nic neudělala.

DÍVKA: Já to zjistím. Třeba má kvůli tomu barák... *–rozjede se, ale rychle a ještě včas utne svou řeč.*

PAVEL: Co má?

JIRKA: Hele. *–ukáže stranou, kde jede koňmi tažený povoz.*

CHLAPEC: Svezeme se. *–vyhrkne a vůbec to nezní jako otázka, protože se hned všichni k povozu rozběhnou a my je z dálky pozorujeme, jak se s kočím zdraví a vzápětí lezou nahoru a přitom se smějí a vyvádějí, že je až ten pán musí umravňovat, aby se jim něco nestalo.*

Paulína kamsi pospíchá, jde svižným krokem podél plotů, když tu zahlédne chlapce, na jehož dárek koukala doma u zrcadla.

DÁRCE: Ahoj. *–volá na ni a ona se téměř jako proti své vůli zastaví, ale to přemáhání se z její tváře rychle ztratí a ona se na něj pojednou dívá vstřícně.*

PAVLÍNA: Ahoj.

DÁRCE: Kam jdeš? *–zeptá se a Paulína pojednou vypadá nerozhodně, jako by ani nevěděla, kam má namířeno; nebo jako by začala pochybovat, jestli tam skutečně chtěla jít.*

PAVLÍNA: Za holkama, jsme byly domluvený... *–naznačí své myšlenky už tím, že mluví v minulém čase.*

DÁRCE: Mám pro tebe ten film.

PAVLÍNA: Tamten..?! *–ožívá.*

DÁRCE: Nó.

PAVLÍNA: A kde ho máš?

DÁRCE: Doma.

PAVLÍNA: Tak mi ho půjčíš?

DÁRCE: No jasně. Já už jsem ho viděl, tak ho teď nepotřebuju. *–obrátil se a Paulína se k němu přidá, aby společně šli tam, odkud on přišel.*

Opět u Michalovy chalupy, kam Michal svým traktorem přiváží Standu. Oba vystoupí a jdou k domu.

STANDA: Tak kde to máš? *–rozhlíží se.*

MICHAL: Kde bych měl mít komín? *–zašklebí se–* A střechu. Asi ve sklepě. *–šklebí se.*

STANDA: Já myslím ty věci! *–vysvětluje znechuceně, protože nebyl hned pochopen.*

MICHAL: To ještě nemám.

STANDA: Vždyť jsem ti říkal, že to máš nejdřív sehnat.

MICHAL: Pojď se podívat. *–přemlouvá.*

STANDA: Vždyť už jsem to viděl. *–řekne nerozhodně; moc se mu nahoru nechce, ale když už je tady–* Tvoji střechu si umím představit, tu ani nemusím vidět. Tě znám!

MICHAL: Ale neviděls to pořádně. Já jsem tam včera byl, ale nějak se mi to nepovedlo.

STANDA: Tys už něco spravoval? *–očividně se v něm probudí zájem, ovšem spíš ironický.*

MICHAL: Trochu. Zkoušel jsem to.

Jsou na střeše. Standa znalecky obhlíží, co všechno bude třeba udělat.

STANDA: A co žes to spravoval? –zeptá se pak ironicky.

MICHAL: Komín. –odvěti a Standa ho obhlíží, ale ať se dívá jak chce, ani potom nic nevidí.

STANDA: Víš co? –prohodí– Radši nic nedělej.

MICHAL: Žejo. –raduje se– Že to ještě vydrží?

STANDA: Jo, chvílku možná jo. Než to spadne. –ušklíbne se.

Michal se zatváří zkroušeně, ale pak mu ve tváři svitne jakýsi nadhled:

MICHAL: Tak ať. Stávaj se horší věci. –řekne odevzdaně.

STANDA: Tobě to je jedno? –zarazí se– Chceš to vůbec opravovat?

MICHAL: Měl bych, vid'?

STANDA: To bys měl. Co nejdřív.

MICHAL: Když já mám nějak špatnou náladu.

STANDA: To máš z toho komína.

MICHAL: Ne. –zavrtí hlavou– To je z lidí.

STANDA: Já mám špatnou náladu z tebe. –opět je ironický.

MICHAL: To je náhodou vážná věc. Ty to nevidíš?

STANDA: Co? Já vidím ten komín, to mi stačí.

MICHAL: Já myslím lidi, jaký jsou, a vlastně celej svět.

STANDA: No když vidím tuhle střechu, tak se mi na světě taky moc nelíbí.

MICHAL: To je všude.

STANDA: Všude ne, já mám střechu v pořádku. Ale víš co? –vrací se do půdního okénka– Až tě to přejde, tak dej vědět. Něco s tím uděláme.

Michal jej nechává odejít a sám se natáhne ještě ke komínu, dotkne se však opatrně jen cihly a když ta se pohne, raději ruku stáhne a poté se zadívá opět oním směrem, kde bydlí Pavlína.

STANDA: Tak teď to vidím. –ozve se zdola, od plotu, kam právě dorazil.

MICHAL: Co vidíš?

STANDA: Jaký jsou lidi.

MICHAL: Já jsem ti to říkal. –pookřeje– A tys mi nevěřil.

STANDA: Jo. Přivezou mě sem, nic nemaj připravený a ještě by mě nechali jít domů pěšky. –dodá a Michalovi teprve pak dojde, že to je výčitka směřovaná k němu a že by ho měl odvézt, tedy se nerad zvedne a vlézá do stejného okénka.

Traktor zastavuje a Standa vyskočí ven. Traktor se znovu dává do pohybu.

Projíždí kolem domu, kde bydlí Pavlína; Michal zpomalí a nenápadně tam mrkne, jenže nikde nikoho nevidí, tak přidá a uhání dál.

Zaparkuje traktor někde na místě, kde se zemědělská technika parkuje, a vydává se k domovu .. a cestou potká onu malou dívku, která se rozhodla zjistit, co mu Pavlína provedla a jakto, že si povídá se stromy. On by si jí zřejmě ani nevšimnul, ale jí se ve tváři hned rozzářila zvědavost, sotva jej spatřila, a touha jakkoli se k němu dostat mu ji vehnala do cesty.

DÍVKA: Dobrý den. –pozdraví tak hlasitě a zřetelně, že si jí Michal musel všimnout, protože se toho pozdravu málem polekal.

MICHAL: Ahoj. To seš zase ty? –řekne rozverně a šel by dál, jenže ona se před ním zastaví a prohlíží si ho s tak nápadnou bezprostředností, že ji nemůže ignorovat.

MICHAL: Copak bys ráda? –zeptá se trochu nechápavě.

DÍVKA: Nic. –zavrtí hlavou, ale hned rychle dodá– Vlastně jo. Chtěla jsem se vás zeptat... –odmlčí se nerozhodně.

MICHAL: Na co?

DÍVKA: Jestli... –ani teď nedopoví.

MICHAL: No? –pobízí ji, jenže ona doopravdy neví, na co se má přesně zeptat.

DÍVKA: Viděla jsem vás u rybníka. –prohodí nakonec.

MICHAL: Jo? *–usměje se klidně–* Ty tam chodíš?

DÍVKA: Jsou tam hezký vrby, že? *–hledí na něj zkoumavě, ovšem jemu vůbec nedochází, o co jí jde.*

MICHAL: Jo, tam je docela hezky. A kdys tam byla? *–zeptá se, když už s ním dívka zavedla řeč.*

DÍVKA: Asi včera. *–sklesne trochu, protože se jí z něj nic nepodařilo dostat a on se navíc s tím, že chodí k rybníku, vůbec netají–* Tak nashle. *–vykročí rychleji.*

MICHAL: Ahoj. *–řekne a rovněž pokračuje svým směrem. My sledujeme dívku, které se sice vůbec nepodařilo odhalit nějaké záhadné tajemství, ale přesto jí stále cosi vrtá v hlavě, takže jde za chvíli opět pomalu, spíš se jen tak neurčitě sourá, a za chvíli se po Michalovi ještě ohlédne .. aby jej spatřila, jak se blíží k Paulíně, nebo spíš stojí někde na rohu a Paulína se blíží k němu.*

Michal je z toho setkání nápadně rozpačitý, neví honem, co dělat a jak by se měl tvářit; chtěl by se ztratit, ale na to je pozdě, tak čeká na Paulínu, která za ním s rozzářeným obličejem pospíchá a jakoby nic se s ním dává do řeči.

PAVLÍNA: Já jsem vás tak dlouho neviděla, vy se snad schováváte. *–osloví jej vesele s rozverným zábleskem v očích.*

MICHAL: Nojo. *–opáčí mrzutě, ale stačí krátký pohled zblízka na její tvář a především na její úsměv, aby se začal rychle proměňovat.*

PAVLÍNA: Já jsem vám jednou nesla domů takovou buchtu na ochutnání, když vám nikdo neupeče. Ale nebyl jste doma. *–pokračuje s náznakem výčitky.*

MICHAL: Jo? *–vyhrkne překvapeně, a v tu ránu byla zlost pryč, neboť jak by se na ni mohl zlobit, když mu chtěla dát buchtu?!*

MICHAL: Fakt?! No to je směla, že jsem tam nebyl. *–dodá zaraženě, ale v tom nebyl pouhý náznak výčitky; to byl nejhrubší vztek – na sebe samotného, že si dovolil propást takovou návštěvu.*

PAVLÍNA: To je. *–přítaká–* Ta buchtu byla moc dobrá.

MICHAL: Tak až zase něco upečete, tak se určitě musíte stavit.

PAVLÍNA: Jo! A vy zase nebudete doma.

MICHAL: Budu. *–řekne rozhodně, a je v tu chvíli odhodlán třeba celé dny vysedávat před domem a čekat na její příchod .. když tu se vedle nich opět ozve dětský hlas.*

DÍVKA: Dobrý den. *–hledí na Paulínu, jako by zdravila pouze ji.*

MICHAL: No co je zase? *–ptá se, ale nikoliv zle; dokonce možná ještě vlídněji než předtím.*

DÍVKA: Nic. *–zavrtí hlavou a poodejde před ně, ovšem jen kousek, a tam předstírá nějakou nesmírně důležitou činnost, asi něco trhá, nebo si to jen prohlíží...*

PAVLÍNA: Potřebovalas něco? *–volá za ní.*

DÍVKA: Ne. *–znovu vrtí hlavou.*

MICHAL: Ona je jenom zvědavá. *–vysvětluje a zahledí se na Paulínu, když utom se jeho výraz promění, protože si vzpomene, jak se na zahradě proháněla se sousedem, a trochu jej to zamrzí. Trochu víc. Hodně; natolik, že o tom musí promluvit.*

MICHAL: Ale vy myslím taky nejste moc doma, že? *–řekne pojednou jaksí odměřeně–* Viděl jsem vás nedávno, jak jste .. byla s tím .. sousedem... *–naznačí nesměle, ona však netuší, o čem je řeč, takže on musí dál vysvětlovat:*

MICHAL: Jak jsme se potkali u kašny, tak potom jsem vás viděl na zahradě u Procházků, jak jste se tam přetahovali s Vaškem o hadici.

PAVLÍNA: S Vaškem? *–zamyslí se–* To je možný.

MICHAL: Vypadalo to, že se moc dobře bavíte. *–souká ze sebe uraženě.*

PAVLÍNA: Jo? *–usměje se–* S ním je vždycky sranda. Ale jinak .. nic. On je hrozně .. povrchní a nic ho nezajímá, jenom když je sranda. A to se mi nelíbí. *–řekne a Michalovi se rozsvítí oči, protože v tu ránu ví, jaký pro ni musí být: zábavný, ale přitom i přemýšlivý a zodpovědný, protože ona jistě chce, aby takový byl.*

PAVLÍNA: Tak já se stavím. *–končí náhle rozhovor–* Ale jestli budete zase někde pryč! *–pohrozí mu se smíchem.*

MICHAL: Ale .. kam spěcháte?

PAVLÍNA: Teď už musím, ale přijdu se na vás podívat. *–rozloučí se a Michal za ní ještě dlouho okouzleně zírá.*

MICHAL: Já nejsem jako Vašek. *–špitne sám pro sebe.*
DÍVKA: Naštvala vás? *–ozve se dívka do třetice.*
MICHAL: Ne. *–opáčí, ale pozornosti jí mnoho nevěnuje.*
DÍVKA: Mně se zdálo... *–znovu couvá.*
MICHAL: Tak nebuď zvědavá, budeš brzy stará. *–napomene ji žertem.*
DÍVKA: To by nevadilo. *–řekne–* Aspoň budu hodně vědět.
MICHAL: Ty máš nápady.
DÍVKA: Někdy mám. *–chytí se–* Třeba by mě zajímalo, jestli jde mluvit se stromama.
MICHAL: To těžko.
DÍVKA: Nebo jestli ten strom aspoň něco slyší.
MICHAL: Jak tě to napadlo? *–zdvihne obočí–* Tys někoho viděla?
DÍVKA: Ne. *–vrtí rozhodně hlavou.*
MICHAL: Se stromem se mluvit nedá. *–poučuje–* Protože strom pořád mlčí a na nic by ti neodpověděl. Ale pokud ti to nevádí, tak to jde. *–zamyslí se pobaveně–* A možná je to někdy lepší. *–přidá i smích.*
DÍVKA: Proč?
MICHAL: Tak. *–rozhodí rukama a odchází.*

Dívka je doma v kuchyni. Z ledničky si vezme džus a potom si bere sklenku z poličky, nalévá si, ale utom se jaksi zarazí a pohled upře do poličky, kam ukládala mušličku – a kde nic není. Odloží sklenku a přesvědčí se nevěřicně, že je tomu tak, a potom běží do pokoje, kde sedí matka a třeba plete.

DÍVKA: Kde je ta mušlička?! *–vyhrkne s nešťastným výrazem.*
MATKA: Jaká? *–ptá se, ale je na ní poznat, že dobře ví, o čem je řeč, a jen sbírá čas na rozmyšlení či oddálení odpovědi.*
DÍVKA: Ta od Davida, co jsem ji měla v kuchyni!
MATKA: Jo tamta. *–řekne jakoby nic a soustředí se spíš na pletení–* Spadla mi na zem při uklízení.
DÍVKA: A kde je?
MATKA: A pak jsem na ni ještě šlápla. *–doplní a podívá se na dceru bez jakékoli emoce. Dívka se zatváří strašlivě zdrceně, ale nikoliv naštvaně; spíš jako by měla z něčeho strach. A pohled, který na matku upírá, je spíš soucitný než zlostný.*
DÍVKA: To bylo pro štěstí...
MATKA: Takových věcí ještě od kluků dostaneš.
DÍVKA: Ale... *–zatápe nejistě–* Táta to ví?
MATKA: Proč by to měl vědět?
DÍVKA: Kdy se to rozbilo?
MATKA: Včera.
DÍVKA: A nehádali jste se? *–špitne bojácně.*
MATKA: Proč? *–zavrtí pobaveně hlavou–* Kvůli té mušli? To snad ne.
Dívka hledí nedůvěřivě; tedy ne, že by nevěřila, ale zcela jasně pochybuje o trvalosti toho stavu. Nemá už ovšem co dodat, tak po chvíli nesmělého váhání a přešlapování a nadechování k dalším nevyslovitelným otázkám odchází.
DÍVKA: To je škoda. *–hlesne jen.*
MATKA: Promiň, já jsem fakt nechtěla. *–omlouvá se, ale přitom pobaveně vrtí hlavou, co ta holka tak vyvádí kvůli nějaké mušli.*

Michal je doma a zkouší před zrcadlem směšné obličejy. Potom se obrátí a vidí na posteli sedět kocoura, jak si ho zvědavě prohlíží.

MICHAL: Co koukáš?! *–oboří se, ale hned zmírní–* Ona chce, aby se mnou byla zábava a přitom abych nebyl povrchní, chápeš? Tak si to zkusím. *–vysvětluje, ale kocour vyskočí a běží ven. Michal mu otevírá dveře a přitom pokračuje–* No jasně, tobě je to fuk, co?! *–pustí ho a znovu se zahledí do zrcadla–* Určitě to chce. Proč jinak by o tom mluvila? *–přesvědčuje se a dál dělá pitvorné obličejy–* Tenhle barák budu opravovat. Jak by se vám to líbilo? S věžičkou? Nebo byste chtěla bazén? Nebo

rovnou dva? –*změní grimasu, jako by odpovídal za ni*– To by se mi lííbilo. A vy byste to opravdu zvládnul? –*znovu se vrátí do své role*– No jasně, proč by ne? –*opět mluví za ni*– To já bych vám chodila pomáhat, abyste mě sem pak pustil. –*odmlčí se a nato grimas zanechá*– Nejdřív ale musím opravit komín, to je doopravdy potřeba. –*zakončí vážně, avšak stále se usmívá, přesvědčen, že jeho čas konečně nadešel.*

Chlapec s dívkou stojí u rybníka, přímo u vrby, a zvědavě ji obcházejí a okukují.

DÍVKA: Určitě mu něco řekla. –*tvrdí rozhodně.*

CHLAPEC: Ale jak? –*pochybuje, ale tak, že jde poznat, jak rád by zjistil, že obyčejná vrba s Michalem doopravdy mluvila.*

DÍVKA: Třeba nějak přes větve... –*vezme jednu, zahýbe s ní a pozorně se zaposlouchá*– Nebo tady. –*přistoupí k suku*– Vrbo! Slyšíš mě? –*řekne a opět se zaposlouchá.*

CHLAPEC: Asi neslyší. –*řekne po chvíli čekání*– Nebo s tebou nemluví. –*ušklíbne se.*

DÍVKA: Třeba jo. Třeba jenom nemůže odpovědět. Proč by na ni jinak on mluvil.

CHLAPEC: Možná mluvil sám pro sebe.

DÍVKA: Nemluvil. On mluvil s ní, to bylo poznat.

CHLAPEC: Vždyť je to strom. –*znovu zapochybuje.*

DÍVKA: No a co? Moje teta mluví se psem a ten jí rozumí. –*řekne a kousek odsud se na hladině objeví vodníkovi hlava, jemuž tváří proběhne pobavený úsměv, i když vidí nerad, že se tak o vrbu zajímají. A přesune se blíž, aby lépe slyšel a nebyl vidět.*

CHLAPEC: A večer spolu hrajou šachy, ne?

DÍVKA: Nedělej si srandu.

CHLAPEC: Jak mohla poznat, že jí ten pes rozumí?

DÍVKA: To se dá poznat. –*opáčí přesvědčivě.*

CHLAPEC: Já tomu nevěřím. –*zavrtí hlavou*– To je, jako kdybys říkala, že tady v rybníce žije vodník. –*řekne a s vodníkem dole to škubne a podívá se dotčeně nahoru.*

DÍVKA: To jsem neřekla.

CHLAPEC: Ale je to stejný. Nebo kdybys říkala, že třeba můžeš dejchat pod vodou.

DÍVKA: Kdybych měla ten přístroj...

CHLAPEC: Ale bez něj!

DÍVKA: Tak bych musela mít něco takovýho, čím dejchaj ryby.

CHLAPEC: To nejde. –*vrtí hlavou a pak odbočí*– A o čem bys chtěla mluvit se stromem? To můžeš mluvit rovnou s rybama; vždyť nemaj rozum! –*vysmívá se a dole ve vodě zrovna pluje kolem vodníka velký kapr, zastaví se a zlostně zakouří očima, zatímco vodník se k němu sklání...*

DÍVKA: To nemůžeš vědět.

CHLAPEC: Nemaj rozum. –*mele si svoje*– Jenom pořád otvíraj pusu a vůbec jim to nemyslí. Ledaže by mluvily s tím vodníkem. –*pokračuje posměšně*– Pane vodník, ta voda je zase mokrá, co? –*pitvoří se*– Nebo o čem by se asi bavili? Takhle... –*napodobuje pohyby rybí tlamy a přidá i ruce ke tváří, aby bylo napodobení dokonalejší, dokonce se i skloní níž k hladině, jako by se chtěl vysmívat i tamním obyvatelům, takže se vodník musí přikrčit a téměř potopit, aby ho nebylo vidět .. a utom šplouch! Hladina se rozčeří a chlapec je celý pocákaný.*

Dívka se rozesměje.

DÍVKA: Tak vidíš, nemáš je pomloutat.

CHLAPEC: To byla náhoda. –*otírá se zamračeně.*

DÍVKA: Všechno je náhoda. –*snaží se ovládnout, aby se nesmála příliš*– To je taky náhoda, když ty dostaneš jedničku, žejo?

CHLAPEC: Stromy stejně neuměj mluvit. –*řekne upjatě, poodstoupí od břehu a pak se docela odvrátí*– Už půjdem, co tady?! –*navrhne, a dívka souhlasí.*

DÍVKA: Já neříkám, že ta vrba umí mluvit. –*vysvětluje znovu, když oba vykročí k vesnici*– Ale třeba nám rozumí. A třeba umí mluvit, ale my tomu nerozumíme, jako neumíme dejchat pod vodou. My to neumíme, ale ryby možná jo. Tak nemůžeš říkat, že to nejde.

CHLAPEC: Ještě mi řekni, že věříš na skřítky. –*snaží se její slova zesměšnit, když vyvrátit je neumí.*

DÍVKA: A co když jo?

CHLAPEC: Tys je snad někde viděla? –*zeptá se a opět je z té otázky cítit, že rád slyšel kladnou odpověď.*

DÍVKA: Ne.

CHLAPEC: Já taky ne. –*pokrčí rameny a potom překvapivě dodá*– Ale bylo by to zajímavý, někde je potkat.

DÍVKA: To bylo. –*souhlasí a oba se zasní při té představě – a my vidíme, že kdesi velice blízko nich jeden takový skřítek sedí a pozorně je sleduje, pokyvujíc přitom s takovým zvláštním, trochu vážným a trochu hloubavým úsměvem hlavou (a bude-li dosti sympatický, může i mrknout do kamery).*

Už jsou ve vesnici, právě míjejí Michalovu chalupu a jdou pomaloučku dál, jen se k ní ohlížejí.

CHLAPEC: Asi není doma.

DÍVKA: Já už jsem se ho na to ptala.

CHLAPEC: Na co?!

DÍVKA: Na tu vrbu.

CHLAPEC: A co ti řekl?

DÍVKA: Nic. –*pokrčí rameny*– I s tou holkou jsem ho viděla. Ale nezdálo se mi, že by se na ni zlobil.

CHLAPEC: Ty seš fakt zvědavá ženská. –*směje se.*

DÍVKA: Tebe to nezajímá? –*řekne tónem, který ať už by byla odpověď jakákoli, dává najevo, že ví svoje. Chlapec také ani neodpoví a ona pokračuje sama:*

DÍVKA: Ale já to zjistím. Já si ho poslechnu, co té vrbě říká. A jestli mu něco udělala taky zjistím.

CHLAPEC: Vrba?

DÍVKA: Ne. Ta Pavlína.

CHLAPEC: To se jí zeptáš? –*blíží se k sousedčině chalupě.*

DÍVKA: To ještě nevím.

U sousedky doma. Zařízení i vybavení místnosti je strohé, rozhodně se nedá říci, že by tam bylo útulno. Není tam špína ani vyložený nepořádek, ale věci jsou rozmístěny tak nějak bez zájmu a rozmýšlení, co by kam mohlo přijít – hrnce naskládané na kredenci, skleničky a hrnky a podobné nádoby pomíchané a natěsnané v jednom hustém houfu, žádný ubrus a ani stopa po dekorativních předmětech, pouze velmi tmavý přehoz přes pohovku a na stole svíčka bez svícnu, jen tak přilepená na desce. Na stěně vidí obraz – ale úhledně je zakrytý kusem látky, takže není vidět, co na něm je. Sousedka sedí u stolu, v ruce má hrnek s horkým nápojem a přidržuje si ho těsně u úst, ale nepije, protože je příliš vřelý; jen se na něj těší. Sleduje přitom televizi – kde běží nějaké zprávy, nejspíš CNN nebo podobná zpravodajská stanice, a na obrazovce se střídají záběry na nějakém bojišti, zmatená kamera, zrnitý obraz a všude chaos a trosky domů a zranění lidé, po noční obloze létají rakety .. a ona to všechno hltá s vytřeštěnýma očima. Pak se ale zarazí, jako by zvenčí něco uslyšela, nahlédne do okna a potom vstává a přechází k němu.

Hledíme na děti tak, jako bychom se dívali od sousedčiny chalupy. Jsou jen o malý kousek dál, než když jsme je před chvílí opouštěli.

CHLAPEC: Ona by ti to třeba spíš řekla. –*dává se strhnout*– Mohla by sis jí postěžovat, že ti něco udělal, a ona by mohla taky prozradit, co.

DÍVKA: A co by mi měl udělat?

CHLAPEC: To je jedno; třeba žes ho slyšela, jak někomu nadává. Nebo že nadával tobě.

DÍVKA: Tak jo. –*souhlasí a nato se zcela samozřejmě zeptá*– A půjdeš se mnou?

CHLAPEC: Předě mnou ti nic neřekne. –*zdráhá se, avšak není to odmítnutí.*

DÍVKA: Tak počkáš kousek dál... –*ohlédne se zpátky a chlapec se také kamsi podívá, a přitom se jí trochu připlete do cesty.*

DÍVKA: Dávej pozor! –*mávne po něm se smíchem rukou, protože málem zakopla o jeho nohu.*

Sousedka stojí u okna, namáčknutá na skle vyhlíží ven .. a my se jí podíváme přes rameno – a vidíme téměř stejný obraz, jako předtím zvenčí (skoro stejná vzdálenost a podobný úhel pohledu), ovšem celý je jaksi zdeformovaný...

Domy mají květiny v zahradách povadlé; všechny barvy, které byly v předchozím záběru pestré a jasné, jsou nyní tlumené až do šedočerna; lehký kouř, stoupající z jednoho komína, se proměnil ve štiplavý černý dým, rozlévající se do okolí nízko při zemi; s protivným skřípotem praskne otevřená okenice; vzadu na obloze se stahují temná mračna; kočka, která se v předchozím obraze líně převalovala na zápraží, se najednou s tělem napnutým jako luk plíží za slepicemi (nebo už je honí); chlapík, jenž předtím s pohvizdováním brousil kosu, se najednou řízne do ruky...

A chlapec s dívkou? Ti se už pomalu vzdalují, ale my vidíme, že ani ony nejsou jako, předtím; i jejich oděvy ztratily všechny pestré barvy, dívka se obrátí – a její obličej má daleko k dětské nevinnosti, šklebí se zlověstně a oči se jí blýskají jako šílené. Chlapec se jí pokusí nastavit nohu, ale ona si toho všimne a pustí se do něj téměř až nepříčetně...

Parkoviště zemědělské techniky. Standa má odkrytý motor svého traktoru, Michal stojí za ním a vůbec nevypadá, že by tam byl kvůli opravě; spíš se snaží nepřekážet, když se Standa pro něco natáhne nebo někam přechází.

MICHAL: Já jsem totiž dobře věděl, že to jednou musí přijít. –řekne zasněně, jako by sám sebe chválil.

STANDA: Žes nic neřekl. –odpovídá na půl úst, zabrán do práce.

MICHAL: Jakto, že neřekl?! Pořád říkám, že všechno má svůj čas.

STANDA: Nojo, tohle ještě mohlo počkat. –zlobně bouchne do motoru.

MICHAL: Počkat? Už byl nejvyšší čas. Víš, jak dlouho na to čekám?

STANDA: Na co čekáš? –obrátil se na něj skoro našťvaně.

MICHAL: No na tu pravou.

STANDA: Jo ty mluvíš... –zasměje se– Já myslel ten traktor, že se mi posmíváš.

MICHAL: Co? –chvilí nechápe– Proč traktor?

STANDA: Proč asi? –vrátí se k práci.

MICHAL: Jo tak! –pochopí a pobaví ho to– Né, já myslím, že štěstí musí člověk honit jako motýla, počkat si na toho nejvzácnějšího a nejkrásnějšího, a když se jednou ukáže, popadnout sítku a nenechat ho uletět. –rozkládá nadšeně, aby se potom odmlčel a zasněně koukal kamsi mezi traktory. Standa se zvedne a obchází na druhou stranu.

STANDA: A že bys mi pomohl, to tě nenapadlo?

MICHAL: Co chceš?

STANDA: Dvanáctku.

Michal vezme téměř bez mrknutí do krabice s náradím jakýsi klíč a nese ho Standovi; přitom mluví:

MICHAL: Nesmíš se vzdát, nebo ti uletí, to je to. Netrápit se zbytečně a nevěšet hlavu. –podá mu nástroj a on jej použije.

STANDA: Ty seš taky motýl. Emanuel! –směje se a přitom nechápavě kroutí hlavou– Takovou bych chtěl vidět, co na tebe čeká. –zarazí se a hledí na nástroj, pak na Michala– Tohle je dvanáctka?! –zeptá se, ale Michal vypadá, že jako by mu to bylo vcelku jedno. Standa se zvedne a jde si pro klíč sám.

STANDA: Co s motýlem? –vrtí hlavou– A kdo že to je?

MICHAL: Přece ta Pavlína. Ta nová. –řekne, ale vtom se poleká, aby mu ji nechtěl přebrat– Ale ta bude moje!

STANDA: Jo. Neměj strach. Já za ní jenom zajdu, abych ji varoval. Motýl! –zakroučí hlavou– Ženská potřebuje chlapa a né motýla. –hrabe se v náradí a Michal si ho trochu zaraženě prohlíží.

MICHAL: Ty tomu nerozumíš. –hlesne pak.

STANDA: A to si ji doma připíchneš špendlíkem do krabičky, ne? –směje se– Nebo co s ní budeš dělat? Aby nebyla moc překvapená.

Michal se tváří velmi rozčarovaně.

MICHAL: Nic jí neříkej. –chystá se k odchodu.

STANDA: Neboj. –zavrtí hlavou– Ona na to přijde sama.

MICHAL: Tak čau.

STANDA: Pak mi budeš vykládat, jaký měla křídla. A moc ji nepomačkej! –*volá za ním po chvíli vesele, ale Michal neodpoví.*

Chlapec s děvčetem se vracejí z výletu a blíží se k domu, kde dívka bydlí. Okno do ulice je v něm pootevřené a z něj ven doléhají hlasy jejích rodičů, do nichž se oni posléze zaposlouchají, i když jim nechtěli věnovat pozornost.

DÍVKA: To nechápu, co jsme mu udělali?

CHLAPEC: Možnás mu neměla říkat, že ses ho dřív bála.

DÍVKA: Ale já jsem se ho fakt bála. Když je pořád takovej zarostlej a rozcuchanej .. a špinavej. – *dodá opatrně, jako by se pořád bála čísi reakce.*

CHLAPEC: To ho asi naštvalo.

DÍVKA: Kdyby se umyl, tak by vypadal jinak.

CHLAPEC: A nikdo by se ho nebál.

DÍVKA: Já už se ho nebojím. Ale proč by měl mít tak tmavej barák?!

CHLAPEC: Třeba to chce. Schválně.

DÍVKA: Nene. –*zavrtí hlavou*– Oni nám nerozuměj, že jim chceme pomoci.

...(mezitím došli až téměř k domu a hlasy rodičů už tedy jsou slyšet natolik, že je není možno přehlížet)...

MATKA: Copak jsem mohla vědět, že seš takovej?!

OTEC: Jakej?

MATKA: No takovej...

OTEC: Jen to řekni, klidně...

MATKA: Ty to víš moc dobře.

OTEC: A jakej bych asi měl bejt, aby byla paní spokojená?!

MATKA: Radši toho necháme.

OTEC: Dobře, dobře. A jaká bys měla bejt ty, to tě náhodou nezajímá? Aspoň trošku?

MATKA: Já?

OTEC: No já zapomněl, že ty seš sama dokonalost...

MATKA: To nejsem.

OTEC: To já taky moc dobře vím.

MATKA: Ale aspoň nejsem... –*odmlčí se.*

OTEC: Co?

MATKA: Nic. Necháme toho.

OTEC: No co? Tak to dopověz!

MATKA: Nic. –*hlasy se vzdalují, jako by rodiče přecházeli do jiné místnosti.*

CHLAPEC: Jdeš domů? –*zeptá se soucitně.*

DÍVKA: Hm. –*pokrčí rameny.*

CHLAPEC: Už se zase hádaj?

DÍVKA: Máma rozbila tu mušličku od tebe.

CHLAPEC: Proč?!

DÍVKA: Ona nechtěla.

CHLAPEC: Já seženu nějakou jinou.

DÍVKA: To nepomůže. Oni si taky nenechaj poradit. –*zavrtí hlavou*– Tak zejtra, ahoj. –*rozloučí se a pospíchá za plot.*

CHLAPEC: Ahoj. A řekni doma, že vám seženu jinou. –*zavolá ještě a dívka mu zamává a zmizí.*

Standa je na zahrádce svého domu, třeba buduje skalku (skládá na sebe velké a těžké kameny), nebo natírá plot, nebo ho opravuje – prostě pracuje na zahrádce blízko plotu, když tu si všimne Paulíny, která kráčí zamyslená po cestě, vedoucí kolem, a v ruce nese jakýsi papírový sáček. On hned práce zanechá, očistí si ruce a postaví se těsně za plot, ona jej však nevnímá a až teprve poté, co ji hlasitě pozdraví, se na něj podívá.

STANDA: Dobrý den! –*pronese velmi zvučně a s takovou zvláštní intonací, která se nedá přeslechnout. A tváří se přitom, jako by mu tohle setkání pro zbytek života (nebo alespoň dne) spravilo náladu.*

PAVLÍNA: Dobrý den. –*pozdraví stroze, ale přece jen se alespoň usměje, když vidí jeho výraz.*

STANDA: Počkejte... –*brzdí ji a popochází podél vysokého plotu souběžně s ní, dokud se ona nezastaví. Naklání hlavu, aby na ni skrz příčky viděl, natahuje se nad ně a do stran a přitom se pořád nepřírozeně usmívá, spíš skoro šklebí.*

STANDA: Musím se na vás podívat, kde máte křídla. –*pokračuje a Pavlína se konečně s nechápavým výrazem zastaví, takže Standa honem naváže– Když jste ten motýl...*

PAVLÍNA: Co jsem? –*ptá se trochu pobaveně, ale mnohem víc zaraženě, co to ten trouba mele.*

STANDA: No slyšel jsem, že jste jako motýl, tak jsem se chtěl podívat. –*dodává už o něco tišeji a dokonce se snad i letmo ohlédne za sebe, směrem k domu– Já co sám nevidím, tomu nevěřím. Nebo na co si nešáhnou. –zakončí s blysknutím v očích, přesvědčen, že tak je neodolatelný.*

PAVLÍNA: Tak křídla nemám, to si nešáhnete. –*opáčí věcně– Ale od koho jste to slyšel?*

STANDA: To je škoda, že nemám nějakou sbírku motýlů. –*pokračuje ještě tišeji, jako by její otázku vůbec neslyšel– Hned bych vás na ni pozval.*

PAVLÍNA: To snad ne. –*kroutí pobaveně hlavou, neboť ona jinak než pobaveně odpovídat neumí, protože ví, že jí úsměv sluší – ale vůbec nic to nevypovídá o jejím názoru na to, co slyšela.*

STANDA: Na co je motýl? –*kouli odmítavě očima– Já bych vám postavil barák.*

PAVLÍNA: Jo? Vždyť už jeden máte.

STANDA: Však pro tebe. –*přejde samozřejmě do tykání, ale jeho hlas je v tu chvíli tak tichý, že je ho sotva slyšet– Ale mám malej problém. –obráti se výmluvně (omluvně) směrem ke svému stavení.*

PAVLÍNA: A co máte s těma motýlami?

STANDA: Já? Já nic, to ty. Nebo ne?

PAVLÍNA: Jo vy myslíte Michala... –*pochopí náhle– Co je s ním?*

STANDA: To je takovej motýl. Emanuel! –*doplní posměšně– Bylas u něj někdy? –přidá otázku, v níž je znát málo skrývané opovržení– A klidně mi tykej, já jsem Standa. –natahuje k ní ruku, ale přes plot to nejde.*

PAVLÍNA: Nebyla. –*opoví a Standa když vidí, že si ruce zřejmě nepodají, tak své snažení vzdá.*

STANDA: Tak... –*hrdě se nadme a byl by se začal současně s kritikou Michalova obydlí sám chlubit, kdyby se od domu neozvalo pronikavé zavolání.*

MANŽELKA: Standóóó.

STANDA: Co je? –*otočí se nevrle a z tváře mu okamžitě zmizí rozverný výraz a málem by se zdálo, že o Pavlíně už ani neví. Jeho žena se objeví v okně a vidí, v jaké je společnosti.*

MANŽELKA: Co potřebuje? –*zajímá se hned.*

STANDA: Ale nic. –*zavrtí hlavou a pomalu se vrací ke své práci, aniž by se na Pavlínou podíval. On kouká trochu nechápavě, ale zatím stále stojí; až za chvíli se dá znovu do chůze, zprvu pomalu, ale brzy zrychlí.*

MANŽELKA: To nemůžu vědět?

STANDA: Ale můžeš. –*prohodí a ohlédne se konečně jen tak letmo za Pavlínou, a když vidí, kde už je, rozčarovane se zašklebí– Ptala se, co to mám za barvu. –dodá potom na vysvětlenou.*

MANŽELKA: Jo? –*opáčí trochu nedůvěřivě– A jakou máš?*

STANDA: Hnědou. –*řekne a manželka neví, jestli se má s takovou odpovědí spokojit. Ale Pavlína je pryč, tak to nechá plavat a odstoupí od okna – ovšem pak si vzpomene, že cosi chtěla, a znovu se do něj vrátí.*

MANŽELKA: Tys dělal něco s anténou? Zase nejde dvojka. –*zavolá a Standa ještě dokončí několik pohybů, jak se již pustil do práce, pak odloží případné nářadí, otře si ruce a velmi neochotně vykročí k domovu.*

STANDA: Máš ji puštěnou? –*ptá se cestou spíš jen pro sebe, ale dosti hlasitě, aby mohl být slyšet – odpověď už si ale my necháme ujít.*

Pavlína přichází Michalovu domku, v ruce stejný papírový sáček, blíží se a tu jej zpozoruje v okně, jak ji vyhlíží. Zamává mu a on se jí hned žene naproti:

MICHAL: To jsem rád, že jdete kolem. –*spustí ještě ve dveřích, a v následujících chvílích se chová podobně, jako předtím Standa, jako potrhlý pouťový vyvolávač, ale ještě potrhlejší a odvázanější; pobíhá a směje se a div se nepokouší vzlétnout*– Chcete ukázat kouzlo? –*mává rukama a aniž by čekal na vyjádření, začíná kouzlit*– Kolik mám prstů, co? Deset? Tak schválně, počítejte se mnou. – *bere jeden prst po druhém*– Deset, devět, osm, sedm, šest. –*odpočítá z jedné a potom ukáže druhou ruku*– A pět je jednáct! –*tváří se vítězoslavně a čeká ovace. Pavlína si ho prohlíží sice s jakýmsi úsměvem, ale spíš zaraženě. On tedy náhle zvažní, jako by vyměnil obličej*– Jo, taky jsem zrovna přemejšlel, jestli by bylo lepší tenhle domek opravovat, –*obrátil se ke svému obydlí, jako by šlo o docela bezvýznamnou kůlničku*– ...nebo strhnout a postavit znovu, větší a lepší. Tady anglickej trávník, všude mramorová dlažba. –*zakopne o jakýsi nepořádek, ale rychle chytí rovnováhu a pokračuje*– Udělal bych tady nějaký záhonky... –*ukazuje na bodláčím porostlý prostor u plotu*– Máte ráda kytky?

PAVLÍNA: Mám. –*pokrčí rameny.*

MICHAL: Tak mi poradíte. Vy tomu určitě budete rozumět! Ale měl bych si pospíšet, protože se mi rozpadá komín a kdybych ho nejdřív spravil a potom měl zase zbourat kvůli přestavbě... Nesmála byste se mi? –*otáže se žertem.*

PAVLÍNA: Asi jo. –*odvěti upřímně a jím to úplně trhne, protože takovou odpověď nečekal.*

MICHAL: Jóó? –*kroutí hlavou.*

PAVLÍNA: Tak třeba ne, já nevím.

MICHAL: Ale jó, proč ne? –*oponuje s poněkud rozhozeným výrazem*– Klidně se mi smějte, když si to zasloužím...

PAVLÍNA: Nezasloužíte.

MICHAL: Kdybych opravil komín a pak ho zase zboural..?

PAVLÍNA: To byste přece neudělal.

MICHAL: To je fakt. Takhle to je taky dobrý, žejo? –*propadne na chvíli své vlastní povaze.*

PAVLÍNA: No, možná byste s tím opravdu mohl něco udělat. –*zahledí se na chalupu.*

MICHAL: Jasně. –*vrátí se honem zpátky k pracovitosti a podívá se také na chalupu*– Já to nějak vymyslím, uvidíte. Třeba, že bych komín nechal stát a shodil jenom chalupu, abych dole postavil zase novou, co? Pomohla byste mi? –*zasměje se a dívka rovněž, neboť je chytrá a pochopila, že to myslel v žertu.*

PAVLÍNA: Chvilku nechte motýly motýlama...

MICHAL: Jaký motýly?

PAVLÍNA: Aby vás nemuseli pomlouvat kamarádi.

MICHAL: Co? –*je zmatený.*

PAVLÍNA: Tak se na to podíváme, ne? –*nakročí k domu, když vtom si vzpomene, že mu nese onen papírový balíček*– Nejdřív ale musíte ochutnat tohle. –*vyhrkne a podá mu jej celý, s měkoučkými do zlatava upečenými buchtami, který Michal okamžitě objeví a také se do nich bez váhání pustí. A protože je zvyklý jíst jen to, co si sám připraví – a sluší se dodat, že vůbec není dobrý kuchař – ohromně mu chutná. Celý se rozzáří a byl by snad začal hlasitě mlaskat a ještě s plnou pusou děkovat, jakou mu přinesla dobrotu, kdyby si nedával pozor, jak se chová. Pavlína však nepotřebovala slyšet chválu, protože z jeho nadšeného výrazu spokojenost přímo sálala.*

PAVLÍNA: Taky vám chutná? –*zeptá se po chvíli spokojeně – ale to neměla dělat! Michal sice ještě několikrát blaženě přežvýkne, ale pak rázem ztuhne a pojednou mu nejde polykat, protože má stažené hrdlo, asi jako když se ždíme ručník. Taky? – opakuje si v duchu – Jakto taky? – zakouklí očima a spokojený výraz mu z tváře odletí jako vlaštovky na podzim; jenže vlaštovky se pokaždé s jarem vrátí, kdežto Michal má nyní opět pocit, že ho radost opustila navždy.*

PAVLÍNA: Copak? Není dobrá? –*stará se, vida jeho proměnu.*

MICHAL: Ale jo, jenomže... –*řekne, když se mu podaří ručník v hrdle rozmotat a polknout. Nakousnutou buchtu však hodí do sáčku, zpátky k ostatním.*

MICHAL: Kdo si na nich **taky** pochutnal? –*prohodí studeně a dává si záležet, aby slovo „taky“ náležitě vyniklo.*

PAVLÍNA: Potkala jsem cestou Vaška a on mi jich pár sebral. –*vysvětluje nevinně, skoro až vesele, jako by to bylo jenom ohromně legrační a nic víc*– Ale zachránila jsem vám jich dost. On by klidně

snědl všechny, ale já mu to nedovolila. To on by si možná ještě přidal, jako vždycky, ale já mu je sebrala. –*vyzrazuje se smíchem*– A pak jsem potkala ještě někoho, ale tomu jsem radši ani nenabídla.

Zase ten soused! – proběhlo Michalovi bleskově hlavou a sáček s buchtami ho náhle v rukách pálil a nejraději by ho někam zahodil, když si z něj před ním bral kdosi jiný, navíc ten protivný Vašek! A co chybělo, aby zbytek dostal kdosi další?!

MICHÁL: Hm. –*hlesne rozčarovane*– Tak já se asi půjdu podívat na ten komín. –*řekne, obrátí se k ní zády a zarytě kouká na chalupu, aby na něm bylo poznat, že by byl raději, kdyby odešla. I s buchtami – a co nejdál.*

PAVLÍNA: Tak se podíváme. –*přítaká a přejde až ke dveřím, protože ji zajímá, jak Michal bydlí– Ten druhý ale buchtu nechtěl, ten si chtěl sáhnout, jestli mám křídla. –rozkládá cestou vesele. Že by se Michal mohl urazit pro pár snědených buchet, to ji ani nenapadlo. Hrne se dovnitř, prohlédnout si jeho příbytek, ale on zůstává venku, protože komín se lépe obhlíží zvenčí, pokud nechcete lézt na střechu – a to on s ní rozhodně nechtěl.*

Během pár chvil je Pavlína zpátky, zmatená tím, že Michal nešel za ní.

PAVLÍNA: Tak kde jste? –*zeptá se, vykukujíc ze dveří, ale on je pojednou zadumaný a zamračený a nic nepomáhá, když se jej Pavlína vzápětí pokouší rozveselit.*

PAVLÍNA: Mně se tady líbí. –*řítá konejšivě*– Opravdu. –*vyjde ze dveří a pomalu se k němu blíží – a přitom po něčem uklouzne nebo zakopne*– To nevádí. –*omlouvá se*– Hlavně, když se tady líbí vám.

MICHÁL: Nelíbí. –*utrousí mrzutě.*

PAVLÍNA: No tak s tím něco udělejte. Já vám třeba můžu nosit svačiny, až se do toho pustíte.

MICHÁL: Když budete chtít. –*odvěti chladně.*

PAVLÍNA: S plným žaludkem se líp dělá.

MICHÁL: Asi jo. –*zabručí a dál upřeně zírá kamsi do prázdna.*

PAVLÍNA: To bude hodně práce, že? –*ozve se po chvíli s novým pokusem*– Já mám hodně kamarádů, třeba by vám pomohli, když jim řeknu.

MICHÁL: Hm. –*hlesne suše a zavrtí beze slova odmítavě hlavou, protože jí chce dát najevo, že mu nestojí ani za slovo ani za výbuch vzteku, který v sobě dusí.*

PAVLÍNA: Jsou to starosti, co? –*snaží se zjistit, co mu je, ale na to už Michal vůbec neodpoví, jen se mračí a přechází kolem, jako by něco hledal, a ona jej nechápavě sleduje.*

PAVLÍNA: Tak já půjdu.

MICHÁL: Nojo. –*pokrčí rameny, aniž by se na ni podíval.*

PAVLÍNA: Tak se mějte. –*vykročí a Michal pořád nic, nechává jí odejít.*

MICHÁL: A nechám to spadnout, žádnéj bazén pro ni nebudu stavět! –*řekne potichu pro sebe a popojde blíž k domu, pak se za ní ještě opatrně ohlédne – a tu si všimne, že sáček s buchtami má pořád v rukách. Už se nadechuje, aby jí řekl, že si to klidně může odnést, pak se mu to však jaksi rozleží a sáhne do něj, aby buchtu snědl.*

Michal sedí zdrceně doma, kocour se mu plete pod nohama, otírá se o něj, ale Michal si ho nevšímá.

Opět přichází k rybníku, vlastně přímo a cílevědomě na jedno určité místo, k vrbě, kde zůstane stát a rozhlíží se po okolí.

MICHÁL: Tady je krásně, ale jinak... –*mluví ještě ve stoje, nato se znovu rozhlédne*– Musím pryč; já tady nemůžu zůstat, protože sem nepatřím. Půjdu odsud a třeba jednou někde najdu .. co hledám... Člověk musí pořád hledat, víš? –*obráti se k vrbě*– Nevíš. –*řekne, posadí se a nabere do dlaně hrst kamínků, jež začne házet do vody .. a trefí vodníka, ukrytého opodál pod žabincem a číhajícího, o čem ten žvanil bude dnes hovořit – aby se od něj třeba té výřečnosti trochu přiučil. Michal ani nepostřehne, co provedl, a vodníkovi se nic nestalo, protože to byl jen malý kamínek; může tedy poslouchat dál, raději se však přesune pod břeh, do bezpečí.*

MICHÁL: Kdyby věděla, co všechno jsem jí chtěl říct. –*vzdychne, hledíc upřeně na hladinu*– Ale to už se nedozví. Já bych s ní přitom mluvil jako s princeznou, jednal bych s ní jako s nejkrásnějším kvítečkem a říkal bych jí věci, jaký nikdy od nikoho jiného neuslyší. –*blábolí zasněně a vrba*

chápevě kýve větvemi, jako by jejich prostřednictvím naslouchala a málem jako by ho jimi chtěla i hladit– Jak je kouzelná bych jí řekl. –pokračuje ve sprádání iluzí– Jak se mi točí hlava z jejích očí, a že každý kousek jejího těla pro mě znamená mnohem víc, než všechny poklady světa; a hladil bych ji pořád a třeba nosil na rukách a rozmazloval, a udělal bych všechno, aby se mohla jenom smát... –odmlčí se a nabere do hrsti hlínu, ruku natáhne a obsah volně spustí dolů do vody .. přímo vodníkovi do zplihlých vlasů, protože ten se mezitím přesunul přesně pod Michala, aby lépe slyšel.

MICHAL: Přitom každá by to ráda poslouchala. Vidíš? –obrátil se k vrbě– Určitě. Ale ona ne. –zašklebí se– Taky už to neuslyší, protože tak bych dokázal mluvit jedině s tou pravou, které věřím, kdežto ona je... –utne větu s úšklebkem, který Pavlínu naprosto zatracuje. Nato přestane mluvit. A vrbě se lístky chvějí a větvičky se naklánějí k tomu člověku, co se trápí a potřebuje útěchu, a všechna ta smutně procítěná slova jí natolik pronikají pod kůru, že jí až z listů stékají dojaté slzy rosy. Michal však už víc nepromluví, jen trochu smutně a trochu dotčeně kouká na vodu, vodník se opatrně krčí, aby na něj zase něco nespadlo, a žáby jsou shromážděné okolo kamene v místě, kde nacvičují „zpěv“, a čekají na vodníka; čím dál víc se jich dívá k vrbám, proč ještě nejde, a čím dál častěji některá zaskřehotá – což Michala vytrhne ze zadumání a on brzy vstane a vrátí se domů. Po jeho odchodu se vodník vyhrabe na břeh, očistí se a nesměle přitočí k vrbě.

VODNÍK: Já bych taky mohl někomu říct, že je skoro jako poklad, nemysli si. Nebo úplně jako poklad. –prohodí tiše, téměř až bojácně– Ale nenapadlo mě to. –ještě se nadechne s úmyslem pokračovat, je na něm však znát, že mu taková řeč není vlastní, a krátce nato obrátí ke zkroušenému přiznání– Ale vždyť mě znáš, já moc neumím mluvit. –řekne a sedne si na břeh. Měl původně v úmyslu vrbě předvést, že není o nic horší než ten prohaný floutek, a že by také dokázal vést dojemně sladké řeči, ale sotva otevřel pusu a zkusil to, hned mu došlo, že prostě výřečný není a nic s tím nenadělá. A je mu z toho všelijak.

VODNÍK: Zvykl jsem si na tebe, víš. –mumlá potichu a pokračuje s dlouhými přestávkami– Když jsem tě třeba ozdobil pentlema .. to se mi líbilo... A vůbec, všechno se mi líbilo... Myslel jsem .. zdálo se mi, že patříme k sobě .. jako mraky na oblohu, a když zaprší, tak jsou kaluže, protože tak to má být... Všechno má svoje pravidla .. tak jsem si to myslel .. ale teď mám strach, víš .. protože vím, co se může stát... Třeba i zázrak, já to vím moc dobře... Nebo ještě něco, horšího... –řekne ještě, ale tím skončí. Víc už o svých pocitech mluvit nedokáže. Potom se najednou rozhlédne, jako by si na něco vzpomněl, a už vstává– Tak já už musím, žáby na mě asi čekají. Potvory nevděčný.

Chlapec s dívkou jsou na tom stromě, který jim umožňuje přes větve rozlišovat jednotlivé domy; chlapec je nahoře a zrovna se přes onu větev dívá k vesnici, dívka stojí dole a čeká, co se dozví. (Kouká chvíli na něj a chvíli na vesnici a tváří se nedočkavě.) On stáhne větev a hledí přes ni, potom mimo (normálně) a zase přes větev, a tak to několikrát opakuje a tváří se přitom jaksi nechápavě.

DÍVKA: Tak co, jak vypadá?

CHLAPEC: Pojď se podívat. –vyzve ji po chvíli– Divně. –dodá.

Dívka krátce váhá, ale potom poslechne a šplhá nahoru, chlapec jí pomáhá.

DÍVKA: Jestli zase spadnu!?

CHLAPEC: Na zemi je místa dost, neboj. –řídá, když ji za ruku tahá nahoru – a jednu chvíli mu noha sklouzne a on se má sám co držet.

DÍVKA: Abys nespadnul sám. –poznámená, když už pevně stojí a rukama obepíná strom.

CHLAPEC: Tak hele. –stahuje větev a ona přes ni nahlíží do vesnice, kde sleduje dům, v němž bydlí Pavlína – jenže ten se vůbec nemění (na rozdíl od ostatních) a zůstává stejný, ať se dívá přes větev nebo normálně.

DÍVKA: Vždyť je pořád stejnej. –podiví se.

CHLAPEC: To je syčák, vidíš?

DÍVKA: Jakto?

CHLAPEC: Na to ses jí měla zeptat. –řekne a natáhne se, aby se podíval ještě jednou; dívka mu ustoupí. On nakloní hlavu kus do strany – a dům je najednou skoro černý; podívá se z jiného úhlu, z opačné strany – a dům je světlý. (A trochu by asi měl kolísat i jas ostatních stavení, byť ne v takovém rozsahu.)

CHLAPEC: Teď se dívej! –*vyzve ji a ona se natáhne zpátky*– Takhle. –*naklání ji*.
DÍVKA: Co to je? –*vyhrkne*.
CHLAPEC: Divný, vid? –*přítakává*– Třeba se to pokazilo... –*obhlíží větev*.
DÍVKA: Tys to rozbil! –*směje se*.
CHLAPEC: Nebo maj doma něco, co to ruší. –*fantazíruje*.
DÍVKA: Nějakou rušičku. Na baterky.
CHLAPEC: Nebo nikdo není doma.
DÍVKA: Tak se tam podíváme? –*navrhne žádostivě a chlapec ještě jednou mrkne na dům, potom rychle slézá ze stromu dolů*.
CHLAPEC: Tak jo.

Zastaví se před brankou domu, kde Pavlína bydlí, odhodlaní a viditelně dohodnutí, co budou dělat. On sáhne po zvonku, ale ona mu zabrání jej použít a gestem dává najevo, že to ne. Chlapec rozpaží, jako že se tedy vzdává a nebude dělat nic.

DÍVKA: Zavoláme na něj.
CHLAPEC: Tak zavolej.
DÍVKA: Ty ho znáš, ne?
CHLAPEC: Neznám. –*vrtí hlavou, ale trucování už ho přešlo*– Jak se jmenuje? Martin?
DÍVKA: Jo, myslím, že jo.
CHLAPEC: Martine! –*zkouší tedy zavolat. Za chvíli se v okně ukáže hlava Pavlínina bratra*.
CHLAPEC: Pojď sem. –*mávne rukou, bratr zmizí a pak vyjde před dům*.
BRATR: Co je?
CHLAPEC: Pojď sem. –*láká ho spiklenecky blíž*.
On nakročí za nimi a přitom mluví, trochu otráveně a nedůvěřivě.
BRATR: Co chcete?
DÍVKA: Na něco se zeptat.
BRATR: Na co? –*zastaví u plotu*.
CHLAPEC: Ahoj. –*pozdraví, aby se alespoň trochu spřátelili*– Já jsem David. –*představí se ještě, protože to někde viděl, ale potom rychle přejde zpátky k vyzvídání*– Jestli nevíš, co tvoje ségra udělala tomu Michalovi nahoře. –*naznačuje pohybem ruky, kde Michal bydlí*.
BRATR: Co by mu měla udělat?
CHLAPEC: Něco. Třeba jestli se nepohádali...
DÍVKA: On sem za ní chodí?
BRATR: Za ní sem chodí kluků... Co je vám po tom?
DÍVKA: A doma nic neříkala?
BRATR: Co by měla říkat?! Mně se nesvěruje, na to se musíte zeptat jí. Já vám ji zavolám. –*couvá k domu a přitom si ty dva zvidavě prohlíží, jako by chtěl poznat, oč jim jde*.
CHLAPEC: Né, to ne. –*zvedá odmítavě ruku a dívka rovněž zprudka vrtí hlavou*.
DÍVKA: To nemusíš.
BRATR: Pavlo! –*volá, vchází do domovních dveří. Ty dva rychle ovládnou rozpaky, ale utěci se neodvažují, takže tam přešlapují a horečně přemýšlejí, co budou dělat*.
CHLAPEC: Já jsem to věděl, že sem nemáme chodit.
DÍVKA: Řekneme jenom, že ji třeba pozdravuje.
CHLAPEC: A co když spolu nemluvej?! –*zakroučí hlavou a dívka krčí rameny, ale to už se vrací Pavlínin bratr a Pavlína vyjde ze dveří hned za ním*.
BRATR: Však se jich zeptej. Mně to nechtěli říct, že budou mluvit jenom s tebou.
PAVLÍNA: O čem? –*pohlédne na návštěvu a zpátky na bratra*.
BRATR: Já nevím. Cos prej udělala nějakýmu Michalovi. To je ten s traktorem? –*obrací se na sestru, která se ještě jednou zkoumavě podívá na dvojici za brankou a zamíří k nim. Bratr ji následuje a zůstane v odstupě několika metrů stranou*.
PAVLÍNA: Co se stalo?
DÍVKA: Nic.
PAVLÍNA: On vás sem poslal?

DÍVKA: My jsme přišli sami.

CHLAPEC: Jenom tak.

BRATR: Žes mu prej měla něco udělat. *–opakuje sestře.*

PAVLÍNA: Co jsem mu udělala?

CHLAPEC: Né, my jsme ho jenom viděli u rybníka. On tam chodí za jednou vrbou...

PAVLÍNA: On chodí za vrbou, jo?! *–usměje se pobaveně.*

MICHAL: No a... *–řekne, ale dívka na něj vrhne odmítavý pohled, takže se raději snaží přejít jinam*– Nic, jenom tak tam sedí. Byla jste tam někdy? Že je tam hezky?

PAVLÍNA: Jo. *–krčí rameny*– A co teda chcete?

DÍVKA: Nic. My už stejně musíme jít, tak nashledanou. *–oba se zprudka obracejí k ústupu. Pavlína s bratrem kroutí hlavami a vracejí se do domu.*

PAVLÍNA: Co ti říkali? *–pořád ničemu nerozumí.*

BRATR: Že tě ten Michal pomlouvá. Prej si na tebe stěžoval, že ho trápíš a že seš hrozná.

PAVLÍNA: Fakt?! *–vrtí udiveně hlavou*– To se ho musím zeptat.

BRATR: Proč si stěžuje, vidíš? *–přítakává jejímu údivu*– Co je na tom divného, že seš hrozná. Ty seš taková přece na všechny... *–šklebí se, a to už si Pavlína všimne, že si ji dobírá.*

PAVLÍNA: Starej se o sebe! *–ožene se po něm a bratr uteče do domu, kam vzápětí vkročí i ona.*

Chlapec s dívkou zpomalí chůzi a jdou vedle sebe.

DÍVKA: Jestli jsme něco nepokazili..? *–tváří se starostlivě*– Kdoví, co si teď myslíš?

CHLAPEC: Možná na něj bude našťvaná. *–pojmenovává její obavy.*

DÍVKA: Ale proč? My jsme jí přece nic špatného neřekli.

CHLAPEC: Mě zajímalo, co mu řekne ona, až ho uvidí.

DÍVKA: Mě taky. *–kývne hlavou, ale pak zvažní*– Ale já už se radši ptát nebudu. Na nic!

CHLAPEC: Proč ne?

DÍVKA: Protože... *–pokrčí rameny*– Zatím se na nás každej spíš zlobil. A baráky maj černý pořád!

CHLAPEC: Těmhle bysme třeba pomohli...

DÍVKA: Jak?

CHLAPEC: Třeba se jenom pohádali a teď spolu nemluvej...

DÍVKA: Tak se neměli hádat. *–zamyslí se*– Ale to si od nás nedaj poradit.

CHLAPEC: Stačí, když spolu budou mluvit. *–rozebírají, a my je na chvíli opustíme, abychom se k nim o něco dál zase připojili.*

Jsou o kus dál, blíží se k náměstí a potom na ně vstoupí. A stále hovoří.

DÍVKA: A nebo za ním teď třeba půjde a mohli by se usmířit. *–přemítá.*

CHLAPEC: To spíš ne.

DÍVKA: Proč by ne?! *–zamyslí se a pokračuje*– Já bych stejně chtěla vědět, co si takhle lidi říkaj. Škoda, že to nejde.

CHLAPEC: To si můžeš domyslet.

DÍVKA: Můžu. Ale já bych chtěla slyšet, jak je to doopravdy.

CHLAPEC: A k čemu by ti to bylo? Vidělas, jak se tvářila!

DÍVKA: K ničemu. Jen tak. *–hodí rameny. To už dospěli na náměstí .. a pojednou vidí nedaleko stát vozíčkářův vozík – ale prázdný! Vytřeštěně se jeden na druhého podívají a už se ženou tam, podívat se, co se stalo.*

Dobíhají k vozítku a rozhlížejí se kolem, spíš se ale věnují jemu, jako by někde vespod nebo za ním mohl být jeho majitel ukryt. Ale on ne – on sedí na lavičce opodál. (Kousek stranou, třeba za stromem nebo nějakou tabulí, keřem či přístřeškem.)

VOZÍČKÁŘ: Tady jsem! *–volá na ně rozjařeně. Oni se tam hned podívají a ve tvářích se jim odrazí úleva a vcelku i radost, že ho vidí v pořádku .. jak sedí se zutými botami a vykasanými nohavicemi (lavička je přesunutá do místa, kde zřejmě obvykle nestává), a bosé nohy má položeny v trávě.*

CHLAPEC: My jsme mysleli... *–ani nedopoví, z čeho měli strach.*

DÍVKA: Vy už chodíte? *–ptá se přejícně a oba jdou k němu.*

VOZÍČKÁŘ: Vemte mi sem tu káru. *–požádá je–* Půjčil jsem ji děckám a oni někam odešli...
Chlapec se pro vozík vrátí a tlačí ho k lavičce, kam už dívka dorazila.

DÍVKA: Co tady děláte?

VOZÍČKÁŘ: To koukáte, co?! *–pyšní se–* Ale není to ono. *–sklesne vzápětí a shlédne dolů na svoje nohy–* Bosej jsem, tráva by taky byla, jenomže nic necejtím... *–přiznává smutně–* Ale já něco vymyslím! *–opět se rozjasní.*

CHLAPEC: Můžu si do toho sednout? *–ptá se, když zaparkuje vozík vedle lavičky.*

DÍVKA: Davide! *–napomíná jej.*

VOZÍČKÁŘ: Ale nech ho, ať si to zkusí. Nic moc, viď? *–ušklíbne se, když chlapec do vozíku usedne.*

CHLAPEC: Dobrý... *–řekne a pozorně si prohlíží všechny ovládací prvky a součásti.*

VOZÍČKÁŘ: Tak si ho půjč. *–vybídne jej, ale chlapec rychle vstává a vrtí hlavou, jako by měl z vozíku trochu strach.*

DÍVKA: A jak se tam dostanete zpátky?

VOZÍČKÁŘ: Jak? *–zamyslí se–* Normálně. Když se nikdo nedívá, tak vstanu a nasednu si.

DÍVKA: Jo?

VOZÍČKÁŘ: No. *–usměje se kysele–* To by se mi docela líbilo.
Chlapec si zatím utrhnul dlouhé stéblo trávy, posadil se na zem a nenápadně jím vozíčkáře lechtá na odhaleném chodidle.

DÍVKA: Davide!! *–okřikne jej ještě důrazněji, než předtím.*

VOZÍČKÁŘ: Já to stejně necejtím.

CHLAPEC: Vůbec?

Vozíčkář zavrtí hlavou a chlapec si vyhrne nohavici a zkouší to sám na sobě.

CHLAPEC: Lechtá to. *–říká, jako by napovídal, a potom znovu zkusí jeho nohu.*

CHLAPEC: Nic?

Vozíčkář opět kroučí hlavou, ale potom jako by se zarazil:

VOZÍČKÁŘ: Počkej..! Teď jako bych něco...

CHLAPEC: Mělo by to tak jako lechtat, jako když po vás leze moucha.
Dívka si utrhla také jakýsi stonek trávy a přejezdí si s ním po dlani, jako by zkoušela své pocity, a hloubá, jak je popsat.

DÍVKA: Nebo jako tráva... *–prohodí, ale hend si uvědomí, co řekla, a zatváří se provinile, jako by chtěla zmizet. Ti dva se tomu smějí a chlapec dál příčinlivě šimrá, přitom už ale občas mrkne zvědavě po vozíku.*

CHLAPEC: To máte lepší, než běhat po louce. Aspoň si nepíchnete do nohy střep!

VOZÍČKÁŘ: To máš pravdu.

CHLAPEC: Jaký to je?

VOZÍČKÁŘ: Příjemný. *–usměje se.*

DÍVKA: Můžu taky? *–přisedne si a začne rovněž lechtat, na druhé noze.*

VOZÍČKÁŘ: No teda! *–kroučí hlavou–* Co já vám za to dám, že jste na mě takoví hodní? *–řekne se smíchem, na němž není poznat, jestli to myslí vážně – stejně jako přiznání, že je mu lechtání příjemné.*

DÍVKA: Nic.

CHLAPEC: Já bych si pak chvilku půjčil ten vozejk. *–vzhledne k němu s otazníkem v očích.*

Opět jsou jinde, nyní však stojí na místě, před domem, kde dívka bydlí.

CHLAPEC: Mě by to na tom vozejk docela bavilo.

DÍVKA: Nemluv tak!

CHLAPEC: Ale on je dobrej, viď?

DÍVKA: Docela jo. Tomu bysme měli pomáhat.

CHLAPEC: Ten to nepotřebuje.

DÍVKA: A kdo to potřebuje?

CHLAPEC: Třeba Michal s tou Pavlínou.

DÍVKA: Aby se usmířili... *–přitakává.*

CHLAPEC: A ty si myslíš, že za ním ta Pavlína půjde už dneska?

DÍVKA: Já nevím.

CHLAPEC: Zejtra je sobota; já myslím, že to nechá na sobotu. –řekne a dívka pokrčí rameny.

Je sobota, druhý den ráno, a nad Michalovou chalupou svítá, nebo už je o něco později a slunce zvolna stoupá oblohou.

Michal doma sedí na židli a kouká do prázdna. Do dveří vstříc hlavu kocour a když ho tak vidí, zase zmizí .. aby se za chvíli vrátil s myši v zubech. To už si ho Michal všimne.

MICHAL: No vida. –*usměje se trochu posmutněle*– Že by ses to přece jenom naučil? To už je tenhle měsíc druhá. Nebo třetí? –*zamyslí se, zatímco se mu kocour otírá o nohu. Podrbe ho za krkem, ale jen tak lehce*– No ale běž s tím pryč! –*řekne přitom*– Já vím, že seš šikovnej, ale nemusíš mi to sem nosit.

Kocour se obrátí a rychle zamíří ke dveřím.

MICHAL: Ale udělals mi radost. –*dodá, hledíc za ním*– Aspoň někdo. –*znovu zabloudí prázdným pohledem kamsi do neurčita .. ovšem zarazí se u sítky na motýly a jeho dosud zdrchaný výraz se o poznání zlepší*– A co bych se trápil?! –*vstane, nejdřív ale vezme z ledničky buřt nebo pár koleček salámu, nato popadne něco na sebe, sáhne po sítkce a jde ven.*

Před domem se rozhlíží, hledá kocoura.

MICHAL: Bobši! –*volá a pořád očima hledá, jenže jinde než by měl, takže ani nevidí, že kocour vylézá z okna téměř zastavěného hromadou dřeva, stejného jako tenkrát, seběhne po dřevě a žene se k němu.*

MICHAL: Tady máš zákusek. –*hodí mu maso*– Ať si spravíš chuť. Já jdu na motýly. –*zamává sítkou*– A když něco chytím, dám to vrbě. –*zasměje se a vykročí úplně proměněný, veselý a plný energie.*

Sítku má přes rameno a vykračuje si loukou, občas mrkne sem nebo tam, kde se zatřepotají motýlí křídla, avšak žádný se mu nezdá natolik zajímavý, aby se za ním pustil. Jen občas to s ním trhne a možná i pár kroků udělá, ale hned se zastaví a hledá dál; vypadá však šťastný a spokojený při tom hledání .. a když nějaký zajímavý kousek uvidí, představuje si, jak ho pokládá vrbě na větve – ale plete se mu do té představy obraz Pavlíny, jako by motýla vkládal jí do vlasů, tedy onu iluzi rychle zapudí a jde dál, příště však dopadne podobně a i v té představě k Pavlíně mluví: Co chceš? To není pro tebe. –řekne, a ona zmizí, což mu však také není po chuti a ohlíží se– Kde seš? Slyšíš? –volá a ona se ukáže, krásná a usměvavá– Není to pro tebe, jsem ti chtěl jenom zopakovat, abys to věděla. –zavrtí hlavou, obrátí se a jde dál.)

Chlapec s dívkou se blíží k Michalově chalupě, a čím jsou blíž, tím se chovají obezřetněji, jako by měli z něčeho strach.

DÍVKA: Co když nás někdo uvidí?

CHLAPEC: Schováme se.

DÍVKA: Kam?

CHLAPEC: Třeba tady. –*ukáže na místo u cesty, kde by se mohli posadit (lavička, mez, klády...)*– Budeme dělat, že na někoho čekáme.

DÍVKA: Vždyť čekáme.

CHLAPEC: Ale na někoho jinýho.

V okně Michalovy chalupy se ukáže kocour, v okně sousedního domu se ukáže hlava sousedky, deformovaná oknem skrze které se ona dívá na svět (trochu jako lupou; obličej má pokřivený a nesouměrný, každý normálně sotva znatelný nedostatek je ohromně zvětčen – piha, chlup, rozčuchané vlasy; usměje se, ale není to obyčejný úsměv, nýbrž zlomyslný a nepřející škleb.)

Děti těkají pohledem z domu na přístupovou cestu, odkud by měla přijít Pavlína.

DÍVKA: Co když není doma?

CHLAPEC: Kde by byl?

DÍVKA: Já nevím.

Michal mezitím došel až k aleji vzrostlých stromů, kde předtím (kdysi) děti trhaly jablka. Zastaví se pod jedním stromem a hledá, kam by šel teď; sítku má hozenou přes rameno otvorem vzhůru – a najedou jím cosi trhne, sítku se zatřepotá a on se překvapeně rozhlíží kolem, pak sítku sundá a sáhne do ní, aby vytáhnul jablko. Chvilí to trvá, než ho napadne podívat se vzhůru – a tam poznává dva malé kluky z vesnice, (z nichž jeden je Pavlínin bratr) jak se mu pošklebují, jistí si na stromě bezpečím (nebo možná ne v bezpečí díky výšce, protože on by tam snadno také vylezl, ale spíš zcela samozřejmě předpokládají, že to neudělá).

BRATR: To je lepší, než motýl. –*zavolá na Michala*– Chytil sis jabko.

KAMARÁD: Motýli nejsou na nic. –*přítakává*.

BRATR: A Pavlínu stejně nezajímaj. –*doplní posměšně. Na to už Michal musí odpovědět*.

MICHAL: No a co? –*prohodí odmítavě*– Mně je to jedno.

BRATR: No jasně! –*zapochybuje otevřeně*– A že pořád kolem nás jezdíš a koukáš nám do oken!

MICHAL: Proč bych tam jezdil? –*vrtí hlavou, ale kluci vědí své*.

KAMARÁD: A taky Vašek tam za ní chodí, potom ten kluk z Újezda, Drozda taky...

BRATR: Ten už ne. –*opraví ho*.

BRATR: A stěžuješ si, že je tebe zlá.

MICHAL: Na co si stěžuju? –*vykulí oči*.

KAMARÁD: Tak Drozda ne, ale Pavel Polanskej...

BRATR: A stejně vás nemá nikoho ráda. –*vysmívá se a Michal si je zlověstně prohlíží*.

MICHAL: Ona říkala, že si na ni stěžuju?

BRATR: Ona ne, ale ty děcka, cos za ní poslal...

MICHAL: Jaký děcka?

BRATR: Ty to víš moc dobře.

MICHAL: Nevím.

BRATR: Ale víš.

Michal se rozhlíží a hledá, jak je donutit k jasnější odpovědi. Už předtím strom obcházel a obhlížel, jestli má lézt nahoru, ale zatím se mu to stále zdá zbytečné, hloupé a ponižující. Napadne jej ovšem cosi jiného:

MICHAL: Počkejte, já řeknu vašim, že jste tady olamovali větve. –*pohrozí jim*.

KAMARÁD: Stejně ji nezajímáte. Žádnej! –*směje se dál, bratra však humor přechází:*

BRATR: My nic nelámeme. –*hájí se*.

MICHAL: A co je tohle? –*zvedne jablko, které po něm hodili*.

BRATR: To je jabko...

KAMARÁD: To spadlo samo.

MICHAL: Však oni si to s váma doma vyříděj. Víte moc dobře, že se na ty stromy nesmí. –*dodá a obrací se k odchodu*.

BRATR: Ale o tobě ségra mluvila. –*volá za ním*– Říkala, že seš sympaťák, ale divnej. A že kdybys nebyl divnej, tak by ses jí docela líbil.

MICHAL: To říkala. –*zastaví se, po tváři se mu mimoděk rozjede úsměv a on si začne jablkem pohazovat*.

BRATR: Jo. Že je to škoda, že seš divnej.

MICHAL: A jak divnej?

BRATR: No že máš... –*odmlčí se, protože si očividně vymýšlí*– Že se moc mračíš a žaluješ.

MICHAL: Na koho?

BRATR: Nevím. Říkala, že to nesnáší, když někdo žaluje. Ale jinak že seš správněj.

KAMARÁD: Stejně ji nezajímáš. A motýly taky nemá ráda. –*přidává se, aby to nevypadalo, že ustupují. Ovšem Michal už necítí potřebu na to odpovídat. Odchází pryč .. a náhle si strčí jablko do kapsy a rozběhne se za jakýmsi neobvykle velkým a barevným motýlem, který kolem něj proletí*.

KAMARÁD: Fakt to o něm říkala?

BRATR: Ségra?! –*zašklebí se*– Ta mi tak něco řekne! Ale aspoň má radost, ne? –*dodá a oba se posměšně zahledí za Michalem*.

Chlapec s dívkou už stojí téměř u Michalovy chalupy, dokonce ani nenápadně se už nesnaží vypadat; nahlíží do oken a přitom občas něco prohodí, a snad by se za chvíli i byli odhodlali ukročit až na zahradu, kdyby je nevyrušila sousedka.

CHLAPEC: Já tam nikoho nevidím.

DÍVKA: Třeba spí.

CHLAPEC: Tak dlouho?!

CHLAPEC: Můj táta taky někdy spí celý den.

SOUSEDKA: Copak potřebujete? –*ozve se náhle docela blízko, asi někde zpoza svého plotu nebo za nimi (podle místních dispozic prostředí). Děti sebou trhnou, jako by si teprve teď znovu uvědomily, že původně chtěly zůstat co nejvíc nenápadné – aby nikdo nepoznal, co je zajímavá.*

CHLAPEC: Nevíte, kolik je hodin?

SOUSEDKA: A to jste se přišli zeptat zrovna sem? –*kývne podezíravě hlavou směrem k Michalově chalupě–* Kde tady máte hodiny?

DÍVKA: Na kostele. –*obráťt se k vesnici, k hodinám na věži–* Ale my nevíme, jestli nejdou špatně.

SOUSEDKA: Aha. A mysleli jste, že Michala to ví... –*prohlíží si je ostře pronikavým zrakem.*

CHLAPEC: Nó. –*horlivě přitaká.*

SOUSEDKA: Jenomže ten není doma.

DÍVKA: A nevíte, kde je?

SOUSEDKA: To nevím. Ale jsou to tak dvě hodiny, co šel někam támhle se sítkou na motýly. –*ukazuje do polí.*

DÍVKA: Na motýly?

SOUSEDKA: A co mu chcete? Ale pravdu!

CHLAPEC: Nic.

SOUSEDKA: Nepovídej. Já to poznám, jestli lžete... –*pouští hrůzu.*

DÍVKA: On mluví s vrbou. –*neudrží se a vyradí, co nedokáže zachovat v mlčenlivé tajnosti.*

Chlapec se na ni podívá téměř zlostně.

CHLAPEC: Nemluví.

SOUSEDKA: S jakou vrbou?

CHLAPEC: To se nám jenom zdálo. –*tahá dívku pryč.*

SOUSEDKA: Počkejte, kam spěcháte? Já mám doma hodiny, nechcete se jít podívat? Mně jdou dobře.

DÍVKA: My už musíme...

SOUSEDKA: A co jí říkal? Vy jste ho slyšeli?

DÍVKA: Ne. –*obráťt se a pospíchají k vesnici, chlapec jí přitom cosi rozmáchle vytýká. Žena je sleduje a když pak zmizí mezi chalupami, přistoupí k plotu a nahlíží zvědavě do oken Michalova domu, natahuje se a naklání a tváří se přitom víc než zaujatě.*

Michal stále běhá po polích a loukách a honí motýla. Žene se za ním, přeskakuje výmoly a hroudy a keřky, aby jej dostal; pomalu se k němu blíží, mávne sítkou – a nic, motýl uletí a sítká se zamotá do keře, odkud ji Michal se zlostným trháním uvolňuje; to se několikrát opakuje na různých místech a s různými následky (sleduje jen motýla a proto tu zakopne a netrefí, tam šlápne do díry, jinde se skulí ze svahu a když se dole sbírá, motýl se mu usadí na hlavě, on se samozřejmě pokusí jej chytit – a praštit se sítkou); motýl se také posadí na strom a on mávne tak prudce, že tyčku od sítky zlomí .. ale pokračuje i s tím zlomeným koncem, mává s ním jako šílený a snaží se polapit motýla ve vzduchu, za letu, až se mu to nakonec podaří – motýl se třepotá v sítkce. Je krásný, velký, barevný, a podle toho, jak Michalovi září oči, asi bude i vzácný. Překládá ho do připravené krabičky, kterou měl v kapse, a vyráží k vesnici.

U vrby je prázdné. Vodník čeká opodál ukryt v rákosí a pozoruje, co se tam bude dít; ale je klid, tak se později osmělí a vyjde za ní. Mašle, kterou ji dřív ozdobil, je už celá otrhaná, tak ji rozvazuje a sundává.

VODNÍK: Přinesu ti jinou. –špitne přitom a trochu vrbu upravuje, rovná větvičky a lístky, aby byla hezčí– Dneska tady ještě nebyl? –položí otázku, na kterou si však sám hned odpovídá– Já vím, nebyl. Já to hlídám. –sedne si a chvíli mlčí– Ty si myslíš, že mi do toho nic není, ale já nechci, abys byla nešťastná. –řekne potom důrazně, a krátce nato promluví zase– Víš vůbec, co by se mohlo stát, když budeš takhle vyvádět?! –nakrátko se zamyslí a přitom objeví ohnuté stéblo trávy, které se dál bude pokoušet narovnat, což se mu k velké nelibosti nebude dařit, a přitom hovoří– Vždyť on ani neví, že ho posloucháš. Ty jsi přece jenom keř, nebo možná strom, to je jedno, ale on je člověk. –další přestávka– Zapomeň na něj dokud je čas. –pustí stonek a zaprosí– Já to s tebou myslím dobře, to přece víš. –opět odmlka– A posloucháš ho, já to poznám! Nemysli si; já vidím, jak se začneš natrásat, sotva se ukáže. A když přijdu já... –podívá se na vrbu naléhavě, aby ji zbavil myšlenek, které sám pouze tuší; ale i pouhé tušení pro něho je nesmírně bolestivé. Vrba však mlčí, jen lístky se jí zvolna pohupují ve vánku.

VODNÍK: Tak nic. –doplní smutně odpověď na svou poslední větu a sklopí zrak, znovu vidí stonek a znovu jej začne rovnat– Vždyť nám tady spolu bylo hezky, ne? Co nám chybělo? –nařká dál skřehotavým, jakoby pořád nastuzeným hlasem– To on jenom dělá, že se trápí. Nevšímej si toho. .. Hodně lidí se trápí. Oni už jsou takoví, pořád by něco chtěli. –mrkne po očku na vrbu a zamračí se– Posloucháš mě vůbec?! –vyhrkne a stonek vztekle urve; vrba sotva znatelně pohne větve, spíš jen lístky se zatetelí– Však mě neposlouchej; proč bys mě taky poslouchala? –pronese truchlivě, mačkajíc stonek v prstech a mluví dál– Lidi jsou zvláštní, těm nemůžeš věřit. .. Já to vím; měla bys vidět, jací jsou doopravdy... –kývne rukou směrem k vesnici. Ale vrba pořád mlčí a protože on už neví, čím ji přesvědčit, tak zmlkne rovněž, hodí zmačkanou trávu do vody, chvíli se na ni dívá a vůbec se mu ten pohled nelíbí– Vidíš, co děláš?! –řekne a vstane, aby z vody trávu vylovil.

Michal stojí před domem, kde přebývá jeho vyvolená; tolik v sobě našel odhodlání! Zazvoní, ale nejspíš by ani nemusel, protože za oknem si jej nejprve přeměří zvědavý matčin pohled, pak se na chvíli ukáže bratr, který nechápavě zakroučí hlavou, a nakonec i ta pravá – Pavlína. On na ni mávne, ať jde ven.

PAVLÍNA: Co se děje? –kroučí hlavou, když se k němu blíží– Vy jste se na mě přišel podívat?

MICHAL: Něco vám nesu ukázat! –hlásí jí vesele vstříc.

PAVLÍNA: Aha, tak to jo. Já myslela, že mi jdete říct sám, co jsem vám provedla. –zasměje se, ale Michal to snad ani neslyší a už k ní natahuje ruku s krabičkou, takže ona to nechá být a zvědavě nahlíží, co to je. Vezme od něj krabičku a prohlíží si ji, než ji začne otevírat.

MICHAL: Ale opatrně! –nabádá– Pomaličku. Něco takového jste ještě neviděla. To je vzácnost, jakou tady snad nikdo neviděl, určitě; to leda v Africe, nebo v Itálii, možná. A najednou se před váma normálně... –rozplývá se nadšením– Opatrně. –znovu ji nabádá, když vidí, že ona již vnitřek krabičky pomalounku vysouvá .. až konečně vidí, co je uvnitř.

PAVLÍNA: To je motýl! –rozjasní se.

MICHAL: Že je krásnej? –žádá si podporu pro své nadšení, a Pavlína přitakává.

MICHAL: Já věděl, že se vám bude líbit! –raduje se a přitom hledí Pavlíně do obličeje, takže mu naprosto uniká, že Pavlína otevírá krabičku víc a víc .. až najednou frnk – a motýl letí pryč.

MICHAL: Co .. jste to..?! –vytřeští oči a přiskočí, aby jí krabičku sebral, jenže už je pozdě.

PAVLÍNA: Takhle mu bude líp, než v krabičce. –vysvětluje nevinně.

MICHAL: To byl ten nejvzácnější motýl, jakýho jsem kdy viděl! –křikne zlostně a už mává sítkou a utíká za ním, sleduje jeho let a kopíruje cestou necestou, kudy se dá jít. A Pavlína jen kouká a nechápavě kroučí hlavou, ale přitom se usmívá, protože je jí takové nadšení vlastně sympatické.

Michal přichází se zlomenou sítkou v ruce k rybníku, hlavu má svěšenou, oči kalné a náladu mizernou. Praští sítkou o zem a zlostí skřípe zuby.

MICHAL: Je hrozná! –ucedí znechuceně a pokračuje k urbě– Toho by mi záviděli i v muzeu – a ona ho pustí! Teď se s ním bude chlubit někdo jinej, kdo ho chytí. A já..? Já bych do toho... –škrábne špičkou podrážky prudce o zem. Pak se podívá přímo na vrbu– Taky bys mohla občas něco říct. –prohodí vyčítavě– Nebo radši ne. Radši mlč. –vezme návrh zpátky a posadí se, a vzápětí jím znovu zalomcuje vztek– To mi snad udělala schválně! –kroučí hlavou– To je, jako bych já ji ostříhal dohola,

třeba ve spaní, aby měla po parádě! Jenomže tohle je pořád horší, protože vlasy narostou, ale takovýho motýla já už nikdy neuvidím. A málem bych jí ho ještě dal! Ona by mi vlasy určitě nedala. Mně by se přitom líbila i bez nich. –*opět znechuceně zavrtí hlavou*– Možná. Možná taky ne. –*obrací v duchu tu myšlenku z více stran*– Proč se mi vlastně líbí? –*zamyslí se, sám překvapen tím, jak obtížně se mu na tu otázku odpovídá*– Určitě ne proto, jaká je! –*opět strne v zamýšlení, ale pak se oklepe, aby od sebe takové myšlenky odehnal, a obrátí se na vrba*– To jsou starosti, viď? –*zasměje se, potom trochu zvažní a promlouvá opět sám k sobě*– To je ale zvláštní, že já jsem pořád nespokojenej a pořád něco hledám, když přitom tady je mi nejlíp. S žádným člověkem mi tak dobře není. Chápeš to? –*zvedne pohled k tiše stojící vrbě*– Nechápeš. –*dodá s teskným výrazem*– Já taky ne. –*řekne ještě a potom se zvedne, sebere sítku a jde pryč, zatímco vrba se celá chvěje a úplně viditelně chřadne, když se od ní Michal vzdaluje.*

HLAS VYPRAVĚČE: Michal tu otázku nemyslel vážně. Jako nemyslel vážně plány na přestavění domu, protože k tomu neměl dostatek peněz ani chuti a jen se tak pokoušel Pavlínou zaujmout, stejně teď jej ani nenapadlo, že by vrba mohla chápat jeho pocity. Chodil se k ní jen vypovídat – ale vrba jeho pocity chápala a snažila se to dát najevo .. jenže on jaksi nedokázal postřehnout, že se jí lístky chvějí nějak jinak než obvykle, její proutky že se k němu něžně sklánějí a všechna její vůně a snad i větrem ošlehaná kůra že patří pouze a jen jemu. Soucítila s ním a litovala jej, že mu nikdo nerozumí, toužila mu nějak pomoci nebo jej alespoň potěšit, jenže Michal nevěděl, že větve i lístky má nakadeřené pouze proto, aby se mu líbila – ani jak dlouho se předtím prohlížela v odrazu na vodní hladině a všechny ptáky od sebe odháněla, aby ji nerozcuchali, přestože vůbec netušila, kdy a zda vůbec se ještě ukáže...

Opilý muž (a jeho vzhled napovídá, že v takovém stavu bývá celkem často) se potácí ulicí. Prohledává své kapsy, některé možná i obrací naruby a do jiných se několikrát vrátí, kroutí nechápavě hlavou, pak se zastaví u lavičky a ztěžka na ni dosedne. Vytáhne krabičku cigaret, vezme si z ní jednu, poslední, krabičku zmačká a odhodí, potom hledá sirky, velmi neobratně škrtá a první se mu zapálit nepodaří vůbec, druhou zlomí a třetí mu sfoukne vítr, než si stačí cigaretu připálit. Krabička už je prázdná, on do ní nevěřícně zírá, zavře ji a strčí zpátky do kapsy – mohla by se ještě hodit. Nezapálenou cigaretu si strčí do pusy a tahá, žádný požitek mu to však nepřináší a je to na něm znát. Občas svou činnost nějak úsečně komentuje (Nikde nic! – Kdo mi vyměnil kalhoty? – Tebe jsem hledal. – Sirka Mirka. – Zklamala. – Tak nekuř! – Ale co s tebou? Jíst tě přece nebudu. – atp.) Kolem prochází chlapec s dívkou. Vědí o opilci, ale dělají, jako by ho neviděli, a spíš se snaží co nejrychleji projít kolem něj.

OPILEC: Nemáte sirky? –*osloví je a oni se zastaví a vrtí hlavami.*

CHLAPEC: Ne.

OPILEC: A chcete udělat dobrej skutek? –*ptá se a oni krčí rameny; nechápou, kam ta otázka směřuje.*

DÍVKA: Jakej? –*zeptá se pak.*

OPILEC: Sežeňte mi je. Aspoň jednu.

DÍVKA: Na co?

OPILEC: Uvidíš. To je tajný. –*odmlčí se*– Něco vám ukážu, když mi je přinesete.

Oni se na sebe podívají a souhlasně přikývnu.

CHLAPEC: Tak jo.

OPILEC: Kouzlo! –*řekne důležitě*– Mávnu s ní jednou ve vzduchu a nepoznáte ji. Nebo dvakrát. –*připustí a děti odcházejí pryč.*

DÍVKA: Ty máš peníze?

CHLAPEC: Něco mám. –*sáhne do kapsy a ukáže jí pár drobných mincí, načež přidávají do kroku a my zůstaneme na místě.*

Opilec je chvíli sleduje a pak si cigaretu, kterou držel celou dobu ve skloněné ruce, znovu dá do úst a potáhne, ale hned ji zase otráveně vyndá a strčí si ji za ucho. Chvíli jen tak opilecky mžouravě kouká a pak si začne pohvizdovat, jenže mu to vůbec nejde; spíš jen prská. To mu ovšem vůbec nevadí a on se snaží a s velkým zájmem funí a prská dál. Nato opodál zazpívá ptáček, on se za ním

obrábí a okamžitě mu svým „hvízdáním“ odpoví – a to jej zaujme ještě víc, tím se pak baví až do chvíle, kdy se ukáží děti.

Chlapec se postaví před něj a podává mu krabičku. Dívka čeká stranou za jeho zády.

CHLAPEC: Tady.

OPILEC: Zlatej kluk. Už mě bolela huba. *–otevírá ji, vytáhne jednu sirku a připravuje se škrtnout–* Pámbu ti to vrátí na dětech. Jestli se dívá. Já mu to nepřipomenu, já půjdu do pekla.

DÍVKA: Proč?

OPILEC: Tak se dívejte. *–s velkým rozmachem škrtně, připálí si a pak drží sirku, dokud úplně celá neshoří. Nato jim ji ukazuje–* Tak co, poznáváte ji?

Děti vrtí hlavami a tváří se trochu zklamaně. Chystají se odejít.

OPILEC: Počkej! *–zarazí je, vytáhne z kapsy svou krabičku a přerovná sirky do ní. Potom novou krabičku vrací chlapci–* Tady máš.

Děti jsou tím tak zaskočeny, že si ani nevzpomenou, že chtěly odejít.

DÍVKA: A proč půjdete do pekla?

OPILEC: Protože kouřím. *–labužnický si potáhne.*

DÍVKA: Tak přestaňte.

OPILEC: A piju. Někdy. Trošku. Někdy trošku víc.

Děti si ho mlčky prohlížejí.

OPILEC: A taky jsem vás podvedl. *–dodá, vyslovujíc s obtížemi poslední slovo.*

DÍVKA: Jak?

OPILEC: Jak?! S tou sirkou, to přece nebylo žádný kouzlo. *–vrtí sebekriticky hlavou.*

DÍVKA: To nevadí.

OPILEC: Vadí. Skončím v pekle, protože si nic jiného nezasloužím.

CHLAPEC: Jasně. *–prohodí studeně, takže není zřejmé, jak to myslel.*

OPILEC: Ale co? *–mávně rukou–* V nebi se určitě nesmí kouřit.

CHLAPEC: Pojď. *–nabádá dívku.*

DÍVKA: Počkej. *–obrábí se k němu a mírně ztiší hlas–* Třeba taky potřebuje pomoc.

OPILEC: To teda potřebuju.

DÍVKA: Kde bydlíte?

OPILEC: Proč? Já ještě nejdu domů! *–ohradí se.*

DÍVKA: Však nemusíte. Já jenom , jakej máte barák. *–řekne a chlapec ji tahá za ruku, aby mlčela.*

OPILEC: To se ani neptej.

DÍVKA: Ty nevíš? *–obrábí se na chlapce.*

CHLAPEC: Nevím. A nemluv o tom. *–napomíná ji. Opilec si zatím prohlíží zbytek cigarety, z níž si předtím potáhnul, a pak se znovu snaží zapískat nějakou melodii.*

OPILEC: Už mi to nejde. *–utne svůj pokus a vrátí se k dětem–* Tak tebe zajímá můj barák. *–prohlíží si dívku–* Na to jseš ještě dost malá, ne?

DÍVKA: Ale opravdu byste neměl kouřit. Líp by se vám dejchalo.

OPILEC: To rozhodně.

DÍVKA: A pití taky škodí.

OPILEC: Všechno škodí.

DÍVKA: Ale pití víc. Mně se nelíbí, když je někdo opilej.

OPILEC: To mně taky ne.

CHLAPEC: Tak proč pijete?

OPILEC: Já ti ani nevím.

DÍVKA: Tak s tím zkuste přestat. Uvidíte, že vám to pomůže.

OPILEC: Myslíš?

DÍVKA: Určitě.

OPILEC: Asi máš pravdu. *–říká a vypadá to, že se nad sebou skutečně zamýšlí–* Po ránu bych se někdy radši spláchnul, jak mi bejvá blbě.

DÍVKA: Tak to zkuste přestat. *–dodává radostně.*

OPILEC: Dobře. *–přikývne–* Jenom abych to nezapomněl.

Děti se opět sbírají k odchodu, ale on je znovu zastaví:

OPILEC: Počkejte. Nemáte pár korun?

Chlapec sáhne do kapsy a vytáhne něco, co dá dohromady s bídou dvě koruny. Muž se zamračí.

OPILEC: To je málo.

CHLAPEC: Na co?

Muž se na něj podívá, jako by se zdráhal odpovědět.

OPILEC: Mám žízeň. –řekne pak.

CHLAPEC: Na pivo?! –vykulí oči.

OPILEC: Na limonádu. –podívá se na ně, ale pak ustupuje– Ale možná bych si i jedno malý dal. To víte, žízeň je žízeň.

Děti zavrtí hlavami a odcházejí.

OPILEC: Bez piva si nic nezapamatuju; to bych zapomněl, co jsem vám slíbil. –volá za nimi, a pokračuje– Já myslím, že mně by se udělalo špatně, kdybych se napil limonády. To byste chtěli? *Děti pospíchají pryč, chlapec se ohlédne, ale nic neřekne.*

OPILEC: V pekle, tam bude žízeň. –zamyslí se už jen pro sebe– Kdoví, jestli tam maj pivo?

Chlapec s dívkou přicházejí na náměstíčko.

CHLAPEC: To nemá cenu.

DÍVKA: Třeba jo. Třeba přestane. –řekne, ale zamyslí se, protože tomu sama moc nevěří, a dodá– Když já bych chtěla někomu pomoci.

CHLAPEC: Však pomůžeme Michalovi s tou Pavlínou.

DÍVKA: Když oni jsou taky divný. Já nevím, co by chtěli...

CHLAPEC: Tak co budeme dělat?

DÍVKA: Já nevím.

Chlapec se trochu znuděně rozhlédne – a jeho zrak utkví na věžních hodinách, jejichž ručičky se pohybují zrychleně a jaksi zmateně.

CHLAPEC: Vidiš to?! –ukáže tam.

DÍVKA: Co to dělá?

CHLAPEC: Hodiny se zbláznily.

DÍVKA: Oni jdou pozpátku!

CHLAPEC: Třeba teď půjde všechno pozpátku...

DÍVKA: Proč?

CHLAPEC: Zkus to. –řekne a sám hned zkouší chodit čelem dozadu; a jde mu to, tak pořád zrychluje. *Dívka se ho tedy pokouší (opatrněji) napodobit, ale moc se jí nedaří.*

DÍVKA: Mně to nejde. –zastaví se a podívá na hodiny– Už jdou zase normálně. –oznámí, když pozná, že se ručičky pohybují tak, jak mají. *I chlapec se na ně podívá – a to se rozběhnou sice správným směrem, ale velmi rychle.*

CHLAPEC: Ale moc rychle. –prohodí a rozběhne se k nedalekému kostelu, na jehož věži hodiny jsou. *Dívka vyrazí za ním.*

U kostela. Chlapec kouká nahoru na hodiny a dívka právě přichází. Ručičky stojí (tedy pohybují se běžnou rychlostí – nepostřehnutelnou), ale zanedlouho se opět roztočí.

CHLAPEC: Jdeš tam se mnou? –pohne se ke dveřím.

DÍVKA: Ty víš kudy?

CHLAPEC: To najdem.

Vstupují do tmavého kostela, rozhlížejí se kolem sebe, po sochách, obrazech i barevných okenních sklech, ale především po dveřích, jež by je dovedly nahoru do věže. Uvnitř je jinak prázdné, jen vpředu kdosi sedí v lavici, ale ten si jich vůbec nevšimá. Oni se opatrně přesunou ke zdi a s očima dokořán otevřenými postupují dál, až dojdou k jakýmsi dvířkům, do nichž s velkým přemáháním chlapec strčí a ony vrznou a pootevrou se. Nahlédnou tam a se srdíčky tlukoucími málem v hrdle do nich vkročí. Osoba vpředu se ohlédne, nehybný výraz se jen maličko promění do sotva znatelného náznaku úsměvu, pak vstane a jde za nimi.

Děti už našly tu správnou cestu a stoupají po dřevěných schodech vzhůru.

DÍVKA: Pojď zpátky. –špitne bojácně. *Chlapec se zastaví; také není ve své kůži, ale překoná se.*

CHLAPEC: Jenom se podíváme. –řekne a kráčí dál. *A dívka jde za ním. Schody vržou, všude kolem prach, nevelkými okénky v tlustých zdech sem proniká jen málo světla, zřejmě je kolem dřevěného schodiště vidět hluboko dolů i vysoko nahoru, z čehož člověka jímá závrať... Pak nahoře cosi zaskřípe a zavrže, oni strnou na místě a kdyby pohledy mluvily, stejně by tam bylo ticho, jak jsou leknutím ztuhlí a bojí se třeba jen přemýšlet.*

DÍVKA: Co to bylo?

CHLAPEC: Asi ty hodiny. –snaží se tvářit přezíravě.

DÍVKA: Pojď pryč. –zopakuje prosebně, ovšem tím jakoby spíš chlapce popoháněla vpřed.

CHLAPEC: Už tam budem. –řekne a znovu vykročí, jako uhranutý stoupá vzhůru a dívka za ním, její pohled se však často obrací zpátky, kam by šla mnohem raději. *Zanedlouho jsou téměř u hodinového stroje, už si mohou zblízka prohlížet soustavu ozubených koleček, vlastně spíš kol, která se s kovovým klapotem a mechanickou pravidelností pohybují – a náhle rachot zesílí a kola se roztočí jako o závod... Děti uskočí a zděšeně hledí, co se to děje .. až spatří ještě o něco výš na dřevěném lešení toho pána, který předtím seděl dole v kostele, jak hýbe jakousi kladkou a ta pohání stroj k rychlejšímu chodu. On si je prohlíží a přitom se usmívá, pak kladku uvolní a hodiny jdou zase normálně. Muž na ně dál hledí vcelku přívětivě a oni bojují s touhou dát se na útěk – a nakonec, protože nevidí žádné nebezpečí, v nich zvítězí zvědavost.*

DÍVKA: Dobrý den. –pozdraví způsobně.

PÁN: Ahoj.

CHLAPEC: Co to děláte?

PÁN: Pojď se podívat. –vzve chlapce a ten zaváhá jen kratičkou chvíli a už šplhá výš, k němu. *Dívka stojí na místě.*

DÍVKA: Nechoď tam. –špitne, ale marně. *Chlapec se vyškrábe až k pánovi a hned kouká, čím to hodiny ovládal. Zařízení je obyčejná kladka, jednoduchá, v níž však několik kovových součástí se nápadně leskne a místy až třpytí jako drahokamy; provedením i konstrukcí je hodinovému stroji podobná – a přece je jiná, jakoby na něj „naroubovaná“.*

PÁN: Chceš si to vyzkoušet?

Chlapec se dotkne páky.

CHLAPEC: A co to udělá?

PÁN: Odnese tě to do minulosti, nebo do budoucnosti. Podle toho, kam budeš točit.

CHLAPEC: To určitě. –ušklíbne se, jako by pánova slova považoval za obyčejný žert. *Ale pán se netváří vůbec žertovně.*

PÁN: Vyzkoušej to. –vzve jej klidně, ale přitom nesmírně vemlouvavě. *Chlapec by užuž rád kladkou pohnul, ale cosi mu v tom brání.*

CHLAPEC: A jakto, že vy jste pořád tady? Vás to nikam neodneslo. –pronese váhavě. *Dívka stojí dole, ani nedutá a upřeně je sleduje.*

PÁN: Myslíš? –usměje se s pohledem upřeným kamsi do neurčita.

CHLAPEC: A kdybych chtěl třeba do budoucnosti..? –znovu se dotkne mechanismu.

PÁN: Tak musíš točit doprava.

Chlapec se zamýšlí a potom si všimne dívky dole.

CHLAPEC: Pojď taky. –kývne na ni, ale ona zavrtí hlavou. *Chlapec se otočí na pána:*

CHLAPEC: Mohla by tam se mnou?

PÁN: Když bude chtít.

CHLAPEC: Tak pojď! –zavolá, ona však nechce.

DÍVKA: Nedělej to.

PÁN: Dostaneš se, kam budeš chtít.

CHLAPEC: A zpátky? –zeptá se a hledí přitom na dívku.

PÁN: Stačí si vybrat; doleva nebo doprava? Záleží jen na tobě.

CHLAPEC: A když se budu chtít vrátit? –obrátil se na něj– Jak to udělám?

PÁN: Zajímá tě víc minulost, nebo by ses radši podíval do budoucnosti? *–promluví opět vemlouvavě–* Rozhodni se. Chtěl by ses podívat, jak bude na světě, až dospěješ, nebo bys chtěl něco změnit v minulosti, co se nestalo přesně tak, jak sis přál?

CHLAPEC: A to bych tam byl sám? Všichni by zůstali tady? *–zeptá se a pán si jej dlouho prohlíží se strnule kamennou tváří, pak udělá krok, jeho plášť zavlaže .. a najednou je pryč, a spolu s ním i kladka, jíž hodiny ovládal. Chlapec chvíli nechápavě kouká a pak se znenadání dá na útěk, jako by teprve nyní začal mít strach, když téměř ve stejný okamžik začne prchat i dívka. Dupou po schodech a zastaví se až venku před kostelem, aby se podívali na hodiny, jejichž ručičky teď obě visí bezvládně dolů.*

DÍVKA: Kdo to byl?

CHLAPEC: Mohli jsme se podívat do budoucnosti... *–prohodí, ale nemyslí to jako výčitku dívce, spíš se tak loučí s představou, kterou stejně nebylo možné naplnit.*

DÍVKA: Pojď se podívat na hřiště.

CHLAPEC: Co tam? *–už se vrací do reality.*

DÍVKA: Podívat se.

CHLAPEC: Tak jo. *–pokrčí rameny a jdou.*

Paulína s nějakou kamarádkou sedí na travnatém kopečku za vesnicí.

PAVLÍNA: Vidíš, co dneska dělají hodiny? *–ukáže na visící ručičky věžních hodin.*

KAMARÁDKA: Mně jdou dobře. *–podívá se na svoje hodinky.*

PAVLÍNA: Tak je schovej.

KAMARÁDKA: Proč?

PAVLÍNA: Nevíme, kolik je...

KAMARÁDKA: A přijdeme pozdě! *–pochopí a rozesměje se.*

PAVLÍNA: Ať si počkaj.

KAMARÁDKA: Jasně! *–přitaká, a to už se smějí obě.*

KAMARÁDKA: Aby se nenaštvali. *–řekne pak, když ji smích přejde.*

PAVLÍNA: Tak ať! *–opáčí bezstarostně–* Ono je to přejde, uvidíš. *–dodá ještě.*

KAMARÁDKA: Jejich problém! *–snaží se být jako Paulína a obě se usmívají. Dívka pak sáhne po jakémsi květu, ale vzápětí ruku stáhne a jen do něj cvrnkne. To Paulína je ráznější, ta jej hned utrhne a škube z něj potom okvětní lístky na přeskáčku, až zůstane pouze jediný.*

PAVLÍNA: Co myslíš? *–ukáže kamarádce výsledek svého snažení.*

KAMARÁDKA: Má? *–zeptá se napjatě. Paulína si chvíli oškubanou květinu prohlíží, nato poslední lístek utrhne a zbytek zahodí.*

PAVLÍNA: Má..? Nebo nemá..? *–řekne a sfoukne lístek z prstu–* Kdo ví?

KAMARÁDKA: A koho to zajímá..? *–znovu se obě rozesmějí.*

Sousedka, která se na začátku přišla Michala zeptat, jestli něco nepotřebuje, postává u cesty nedaleko Michalovy chalupy, někde u plotu svého stavení, nyní pro změnu se svou přítelkyní-babkou. O něčem si důvěrně povídají, nakloněné blízko k sobě, aby se co nejlépe slyšely – nebo aby nikdo nepovolaný neslyšel je, když tu se ze dveří svého domu vynoří Michal a ony zmlknou a tváří se jakoby nic, mlčí a dokonce se pokoušejí vyslat mu vstříc úsměv, který však do jejich zvědavosti poznamenaných obličejů jaksi nepasuje. A pro Michala jsou stejně příliš daleko, naprosto mimo jeho zorné pole.

Ženské ho sledují, jak se nepřítomně pohybuje po dvorku (přistoupí k lavičce nebo k něčemu jinému, upřeně se na to zahledí, třeba holou rukou otře okno a za chvíli se stejným způsobem vrátí do chalupy – jako by ani netušil, proč je venku a co tam chtěl dělat).

BABKA: Jako by mu ulítly včely.

SOUSEDKA: To nebudou včely. *–poznámená vědoucně, a druhá babka na ní hned visí pohledem, co se nového dozví. Sousedka také neváhá a začne mluvit–* On se nezdá. Dělá ze sebe svatýho, ale já mám přehled. Byla tady za ním párkrát Paulína... Ta... *–naznačí výmluvným gestem, že má na mysli dívku, o níž si sama nic moc dobrého nemyslí–* Víte která... *–zeptá se tónem, který předpokládá souhlas, a druhá také horlivě přikyvuje, aby už slyšela pokračování.*

SOUSEDKA: Na ulici jsem je spolu taky jednou viděla, tak já myslím, že to je kvůli ní.

BABKA: Myslíte..?

SOUSEDKA: Myslím. *–přikývne rozhodně–* Už z ní tak zblbnul, že mluví s vrbou!

BABKA: Cože?

SOUSEDKA: Jo! Mluví s vrbou. Já jsem ho teda ještě neslyšela, ale mám to z důvěryhodného zdroje. *–dodává své informaci na vážnosti–* O čem si může povídat se stromem? *–zakroučí hlavou.*

BABKA: Vždyť tady žádná vrba není. *–obhlíží jeho zahradu a blízké okolí.*

SOUSEDKA: Chodí k rybníku! *–vyhrkne pohoršeně–* Ale proč? Proč nejde radši třeba za mnou? Já bych si ho přece taky ráda poslechla. *–řekne a vykročí směrem k Michalovu domku; babka ji následuje.*

BABKA: Aby to nakonec nebyl blázen.

SOUSEDKA: Není. Má kocoura. *–opáčí a kamarádka přikývne, jako by tím bylo něco vysvětleno. Dojdou až k plotu kolem Michalova domu.*

SOUSEDKA: Chodí mluvit s vrbou, ale aby se postaral o zahrádku, to ho nenapadne.

BABKA: Vždyť by mohl mluvit tady, třeba do té švestky, vidíte? *–přítakává.*

SOUSEDKA: Co do stromů?! *–škusne hlavou–* Člověk má mluvit s lidma! Od toho je člověk. *–vyhrkne, ale vtom se znovu otevrou dveře a z nich vyjde Michal. Jí se okamžitě změní výraz do té nejlíbeznější podoby.*

SOUSEDKA: Dobrý den. *–zdraví hlasitě, avšak Michal sotva kývne hlavou a možná ještě cosi nesrozumitelného zahučí.*

SOUSEDKA: Zrovna si říkáme, jak byste to tady měl hezký, kdybyste si sem nasadil nějaký záhonky.

Michal popojde, kouká a snaží se polapit rozevláté myšlenky, jenže marně.

MICHAL: Tady? *–řekne potom nechápavě.*

SOUSEDKA: To je radost. *–vysvětluje mu–* Přijďte se podívat ke mně, já bych vám něco dala. *–nabízí a Michal se na ně obě ještě jednou podívá, jaksi nepřítomně se usměje a odchází.*

MICHAL: Já nemám hlad.

SOUSEDKA: Jo, a stavte se pro tu žehličku, co jste si chtěl půjčit. *–volá za ním ještě, ale Michal jí snad vůbec nevnímá, alespoň to na něm není znát, tedy ona dodá–* Nebo já vám ji večer přinesu sama.

BABKA: Ta ho musí pěkně trápit.

SOUSEDKA: A on s tím chodí k vrbě!

BABKA: A nevíte, na co si stěžuje?

SOUSEDKA: To nevím, ale zjistím to. *–říká žádostivě–* S tou žehličkou to je taky divný; na co tak najednou potřebuje žehličku?

BABKA: Třeba si chce něco vyžehlit.

SOUSEDKA: Vždyť to nikdy nedělal!

BABKA: Možná mu to vyžehlí ona...

SOUSEDKA: Ta?! Od ní bych nechtěla vyžehlit ani kapesníky.

BABKA: Já taky ne.

SOUSEDKA: Vždyť ona to ani neumí.

BABKA: Myslíte?

SOUSEDKA: Na to bych dala krk.

BABKA: Že by neuměla žehlit? *–nejde jí cosi takového do hlavy, ale sousekka už pokračuje:*

SOUSEDKA: Já si totiž myslím, že ona ho chce kvůli té chalupě.

BABKA: Kvůli téhle? *–ukáže nevěřičně na skutečně nepřiliš lákavě vyhlížející stavení.*

SOUSEDKA: No aby ji mohla prodat.

BABKA: A kam by šel on?

SOUSEDKA: To nevím, ale takovou holku vůbec nezajímá, kam by šel.

BABKA: Tak ona mu chce prodat střechu nad hlavou... *–podivuje se nahlas–* Ještě aby mu tak prodala ten traktor, vždyť ten mu ani nepatří! *–zhrozí se potom.*

SOUSEDKA: Já to zjistím a dám vám vědět.

BABKA: No to musíte.

SOUSEDKA: Hned večer k vám přijdu. Nechodíte spát brzy?

BABKA: A to já vydržím. Jestli přijdete, tak to já si pustím televizi a počkám na vás. *–kýve hlavou a obě vypadají náramně spokojené, jak se jim všechno zdárně vyvíjí.*

Sousedka jde později, večer, k Michalově chalupě. Přechází nejdřív kolem plotu a snaží se nahlédnout dovnitř, ale to se jí nedaří, tak projde brankou a pospíchá ke dveřím, aby se v nich náhodou neobjevil a nezabránil jí vstoupit. Bez problému dojde až do pokoje, když těsně předtím, ještě na chodbě se potichu ozve:

SOUSEDKA: Tak jsem tady s tou žehličkou. *–řekne a rychle pokračuje dál, aby si co nejdříve stačila prohlédnout. Jenže nikde Michala nevidí, nikdo se neozývá. Rozhlíží se, hledá potom i na chodbě, vidí klíč v zámku domovních dveří – daleko tedy být nemůže, a vyjde ven, až ho konečně objeví, jak klečí za rohem na hromadě dřeva a kouká do okna, kam si kocour chodil pro myš. Zírá, jako by si přál tam ještě cosi objevit, jenže neví co – ale kouká pořád dál.*

SOUSEDKA: Přinesla jsem vám tu žehličku. *–ozve se, aby na sebe upozornila. Michal sebou trhne, pak sáhne do okna a za ocásek vytáhne onu myš.*

MICHAL: Vidíte to? *–ukazuje ji sousedce a ve tvářích má přítom nesmírné zklamání.*

SOUSEDKA: Co to .. to je myš! *–couvne bezděčně o krok dozadu.*

MICHAL: A já mu přitom dal salám, když jsem na něj měl takovou chuť! *–vzteká se.*

SOUSEDKA: Komu?

MICHAL: Věřila byste tomu?

SOUSEDKA: Ale jo, proč bych nevěřila; ale nejdřív mi musíte říct, čemu. *–pobízí ho, aby začal mluvit, ale Michal sleze dolů a projde kolem ní s myší jako trofej v ruce, kouká jenom na ni a bere se do chalupy.*

MICHAL: Ale počkej, tohle ti nedaruju! Přijď se ukázat – a uvidíš! *–bručí cestou a sousedka jej tedy následuje a Michal uvnitř opět začne mluvit nahlas:*

MICHAL: Ale dneska jsem ho dostal, dneska jsem mu na to přišel. Normálně jdu za ním a teď vidím, jak ji tam nese. Tak jsem se šel podívat, a co si myslíte? On mi ji jenom chodil ukazovat a zase ji tam vrátil! *–mává s myší sousedce před obličejem a ona zděšeně uhýbá.*

MICHAL: Ale u mě skončil! *–hrozí rozhněvaně.*

SOUSEDKA: Kdo? *–lekne se.*

MICHAL: Kocour! Ode mě už nedostane nic, ani kousek sýra. Všechno sním sám, i kdybych měl prasknout. Ať si něco uloví. *–řekne a odloží myš vedle kamen, třeba na dřevo nebo na noviny nebo tak podobně.*

SOUSEDKA: On to tak nemyslel. *–hájí milé zvířátko–* A třeba to vůbec není ona.

MICHAL: To je mi jedno. *–uzavře téma a podívá se, co to sousedka přinesla–* Vy mi nesete žehličku? *–náhle postřehne, co to sousedka drží v ruce–* Na co?

SOUSEDKA: Vždyť jste si o ni sám říkal.

MICHAL: Já? *–očividně si nevzpomíná, ale pak se upamatuje–* Jo tenkrát, jak jste pořád mluvila...

SOUSEDKA: No vidíte, že jste si vzpomněl.

MICHAL: Ale to jste nemusela, já bych si přišel.

SOUSEDKA: Mně to nic neudělá. Aspoň si zase trošku popovídáme, co je novýho. Tuhle jsem si zrovna říkala, že by vám tady ta Pavlína mohla uklidit a vyžehlit prádlo. To není práce pro chlapa.

MICHAL: Hm. *–pokrčí rameny.*

SOUSEDKA: No rozhodně. Chlap to ani nemůže umět.

MICHAL: A proč ona?

SOUSEDKA: Jenom mě to tak napadlo, když jsem ji tady viděla. A vy taky nic neřeknete...

MICHAL: Tak já to zkusím sám, když už jste ji donesla. *–bere od ní žehličku–* I když jsem si říkal, že to nemá cenu. Tak to zkusím.

SOUSEDKA: A ona by vám nepomohla..? *–pokračuje ve své úvaze opatrně.*

MICHAL: Ta?! Ta snad ani žehlit neumí. *–usměje se kysele.*

SOUSEDKA: Že ne! *–zalesknou se jí oči–* Ale vaše chalupa se jí líbí.

MICHAL: To těžko. *–mrkne kolem sebe a strážlivě posoudí takovou možnost.*

SOUSEDKA: No já bejt váma, tak si dám moc velkej pozor. Kdoví, proč sem chodí? *–promlouvá varovným hlasem, ale Michal ji už neposlouchá, protože uviděl v okně kocoura a už lapá po dechu.*

MICHAL: Jedeš! *–vyhrkne ze sebe konečně, až se sousedka poleká. A Michal popadne odloženou myš za ocas a znovu s ní mává sousedce před obličejem:*

MICHAL: Tímhle mě tahal za nos, vidíte, tímhle! A já mu to sežral. Jenom se podívejte! *–nabízí ji sousedce, ale ta honem ustupuje a on jde za ní, takže ona musí jít stále rychleji, až je venku.*

MICHAL: Ale to mi neměl dělat! *–haleká–* On ji zabil úplně zbytečně, jenom aby mě mohl tahat za nos. Zaslouží si trest, a já ho potrestám. Nedostane nažrat!

SOUSEDKA: A vy chodíte k rybníku? *–pospíchá s otázkou, protože vidí, že by také mohla být brzy za plotem.*

MICHAL: Ať si chytí myš! *–křikne ještě za kocourem a pak se obrátí na sousedku, která pokračuje:*

SOUSEDKA: Tam je krásně. *–rozplývá se–* Těch vrb, co tam je, vidíte?

Michal neodpovídá; drží myš a hledá, kam s ní.

SOUSEDKA: A jsou prej nějak zvláštní, neslyšel jste o tom?

MICHAL: Neslyšel. *–odpoví a natáhne ruku–* Nechcete ji?

SOUSEDKA: Nene. *–rychle couvne–* A vy si tam někdy nesednete? K vrbám, jen tak?

MICHAL: Jo. Sednu.

SOUSEDKA: A máte svoje místo?

MICHAL: Je tam jedna pěkná... *–svěsí ruku s myší a zamyslí se–* Ta mě poslouchá...

SOUSEDKA: Která? *–vyhrkne.*

MICHAL: Asi čtvrtá nebo pátá, taková větší... *–podívá se na sousedku zkoumavě.*

SOUSEDKA: Čtvrtá nebo pátá? *–doráží jako u výsledku.*

MICHAL: Nevím. *–zarazí se–* Ale vás stejně poslouchat nebudu, vy byste ji úplně zblbla.

SOUSEDKA: Která? *–vyzvídá neúprosně a všechno ostatní přehlíží–* Tak si vzpomeňte.

MICHAL: To je zvláštní vrba. *–řekne místo odpovědi spokojně.*

SOUSEDKA: Proč?

MICHAL: Nevím. *–pokrčí rameny a zdá se, že tím skončil. Zamyslí se a opět zdvihne myš–* Ale..! *–rysy mu zhrubnou–* Nechcete kocoura?

SOUSEDKA: Ne.

MICHAL: Klidně si ho vemte. A dělejte si s ním co chcete. *–sykne zlověstně.*

SOUSEDKA: Tak já se pro tu žehličku někdy stavím. *–loučí se raději.*

MICHAL: Já vám ji přinesu vrátit sám. *–řekne a potom znovu hledá, kam by myš dal. A sousedka pospíchá domů, chvíli kouká skrz svoje okno na Michalův dům (a obličej se jí za sklem opět zkrví), a o něco později na sebe hodí svetr a spěchá ven, proběhne vesnicí a už je u kamarádky.*

Už se stmívá, ale úplná tma ještě nebude. Sousedka klepe na okno, za nímž se mihotá světlo televizní obrazovky, ale nic se neděje, žádný pohyb. Pokouší se nahlédnout dovnitř, ale ve výhledu jí překážejí květináče a také hustá záclona, skrz kterou není vidět. Pak zaklepe silněji. Nic. Přejde tedy ke dveřím, ale ty jsou zamčeny. Zabuší na ně.

Uvnitř sedí babka-kamarádka v křesle, vlastně skoro leží, protože usnula. Okno, na které sousedka tukala, je blízko televize – takže od něj zvuk nevnímá, ale zabušení na dveře ji probere. Otevře oči a zatím ještě bez pohybu se zaposlouchá, co to bylo, jen očima krouží po místnosti. Vtom přijdou další rány, ona sebou trhne a potom vyskočí na nohy; podle výrazu je znát, že má strach. Rozhlíží se kolem a snad by nejraději zalezla pod postel, když přijde nové bušení a ona se vrhne ke kuchyňské lince...

Sousedka venku už to pomalu vzdává, ještě jednou mrkne do okna a vrátí se ke dveřím, avšak bušit už se jí nechce a byla by odešla, kdyby se v tu chvíli za dveřmi neozval sevřený hlas:

BABKA: Kdo je tam? Hledáte někoho? Tady jsem jenom já a nic nemám.

Sousedka už na odchodu se zastaví a volá:

SOUSEDKA: To jsem přece já, otevřete.

Kamarádka za dveřmi si viditelně oddechne a ruka s obrovitým nožem, již měla napřaženou za dveřmi, jí úlevně klesá. Ona odemyká a potom ruku s nožem ukrývá za zády.

BABKA: Asi jsem se nějak zakoukala na tu televizi.

SOUSEDKA: To nevadí, já jenom na skok.

BABKA: Tak pojdte dál. *–zve ji kývnutím rukou, jenže použije právě tu, ve které drží nůž, a sousedka vytřeští oči a zarazí se.*

SOUSEDKA: Co to je?!

BABKA: To nic. *–pokouší se úsměvem situaci zlehčit–* Já ho tak někdy nosím sebou. *–pohrává si s nožem, jako by to opravdu byla její oblíbená hračka.*

SOUSEDKA: Na co?

BABKA: Jen tak. *–řekne a jak si s ním hraje, náhle jí málem vypadne z ruky a ona ho neobratně chytá–* Každý má nějakýho koníčka. *–snaží se nějak věrohodně vymluvit a sousedka si ji nedůvěřivě prohlíží a stojí stále na místě; dovnitř se jí pojednou moc nechce.*

BABKA: Tak nestůjte venku. *–znovu kývne nožem, ale potom už jej raději přendá do druhé ruky a zkouší ho zastrčit do kapsy, kam se samozřejmě nevejde.*

SOUSEDKA: Já asi dál ani nepůjdu. *–odmítá nejistě pozvání, hledíc na nůž–* Jenom jsem vám chtěla říct, že to vypadá, jako by si ji tam chtěl nastěhovat. Už začal uklízet a vyhazuje myši.

BABKA: Kam?

SOUSEDKA: Ven. A kocoura asi taky vyhodí.

BABKA: Proč?

SOUSEDKA: Jo, to já nevím. Možná proto, že ona kocoury nesnáší. Třeba.

BABKA: Aha. *–kýve hlavou–* Tak pojdte dál. *–zve ji s mnohem větším zaujetím–* Jenom na chvíli, udělám kafe a všechno mi povíte.

SOUSEDKA: Já radši půjdu. Mám ještě nějakou práci... *–řekne s pohledem stále upřeným na nůž, který babka drží v ruce, ale už za ostří, snad aby nebylo vidět. A teprve nyní ona konečně pochopí, proč sousedka nechce jít dál.*

BABKA: To jsem si vzala na zloděje. *–ukazuje vesele–* Měla jsem strach, kdo to je, tak abych ho mohla píchnout, kdyby se na mě vrhnul. *–dopoví, a to už chápe i sousedka a s radostí, že nemusí mít strach a může všechno vypovědět, se hrne dovnitř.*

SOUSEDKA: A k vrbě chodí. Má tam jednu vybranou...

BABKA: Nepovídejte.

SOUSEDKA: Nechtěl mi říct, která to je, ale já na to už nějak přijdu, však mě znáte. *–ozývá se z chodby náhle rozproudivěný tok řeči.*

Pozdní noc, tatáž chalupa. Za okny se ještě svítí, televize rovněž hraje, ale babky si jí vůbec nevšímají, sedí u stolu a o čemsi náruživě rozkládají (na což se kamera musí podívat jiným oknem, než u jakého stála sousedka, protože tím dovnitř vidět nebylo; tedy třeba z jiné, hůř přístupné strany domu, nebo pootvřeným větracím okénkem – umístěným pro ni moc vysoko). Mávají přitom rukama, jako by něco předváděly (možná boj se zlodějem, kdoví), a také mocně gestikulují.

Den, příští nebo některý z dalších.

Pavel (starší z bratrů z úvodní scény) spolu se dvěma kamarády vylézají zpod mostu, vlastně spíš jakéhosi dlouhého tunelu utvořeného z betonových skruží a průměru zhruba jednoho metru, dlouhého asi dvacet metrů, nebo ještě delšího, aby druhý konec byl sotva vidět, nejvýš jako drobný světlý bod – ale spíš by měl být ztracen ve tmě někde za zatáčkou. Dole protéká tenký čůrek vody a oni musí šlapat s nohama široko od sebe, aby se nenamočili, a opatrně jeden po druhém lezou ven. (Jako první Pavel, narovná shrbená záda a obrátí se ke kamarádům, druhý kluk podobně a když vyleze třetí, rozzářeně se na první dva podívá.)

PAVEL: No vidíš. *–chválí třetího–* Báls ses?

TŘETÍ KLUK: Trochu. *–přiznává hrdě–* Tam uprostřed, když jste byli přede mnou a konec daleko a dozadu to nešlo, to bych se musel otočit... *–popisuje své pocity.*

DRUHÝ KLUK: Tak jdem ještě jednou?

TŘETÍ KLUK: Už ne. Až zase někdy. –*stoupá od potůčku pryč, protože v něm přece jen stále blízkost kanálu vyvolává jakousi tíseň.*

DRUHÝ KLUK: Já jsem ti říkal, že to nic není.

TŘETÍ KLUK: Pohoda. –*pronese nahore u cesty a opět se tváří velmi spokojeně, že překonal strach a prolezl celým tunelem. Druzí dva se postaví vedle něj.*

PAVEL: Škoda, že to není delší.

TŘETÍ KLUK: Nebo že tam není nějaká místnost, aby se tam dalo sednout.

PAVEL: Jako bunkr! –*rozzáří se mu oči*– To by bylo.

DRUHÝ KLUK: Pojďte s náma. –*volá stranou, kde poté vidíme chlapce a dívku, jak se k nim blíží.*

CHLAPEC: Kam?

TŘETÍ KLUK: Dolů, do tunelu. Jestli nemáte strach! –*přidává se pyšně, jako by zapomněl, že před chvílí sám odmítl lézt znovu dovnitř.*

DRUHÝ KLUK: Prolezem to na druhou stranu.
Chlapec se podívá na dívku, ale jen letmo, protože její názor dokáže odhadnout, a potom zavrtí hlavou.

CHLAPEC: Nejdem.

PAVEL: A kam jdete?

CHLAPEC: Asi na smeták.

PAVEL: Spolu, jo?

DÍVKA: Podívat se.

TŘETÍ KLUK: To nic není. –*ukazuje dolů k ústí kanálu*– To je v pohodě.

DRUHÝ KLUK: Vy jste nějak moc kamarádi.

CHLAPEC: Normálně.

PAVEL: Normálně, jo?! –*kroutí hlavou*– Já bych neřek. Vy už chodíte k sobě domů, ne? –*dodá opovržlivě.*

CHLAPEC: Nechodíme.

DÍVKA: Tobě to vadí?

PAVEL: Nevadí, proč?

DRUHÝ KLUK: Když to nevadí Davidovi...

CHLAPEC: Co by mi mělo vadit?

TŘETÍ KLUK: Když tě to baví...

CHLAPEC: Pojď, jdem. –*bere dívku.*

DÍVKA: Čau. –*loučí se.*

PAVEL: Čau.

DRUHÝ KLUK: Co tam budete dělat?

PAVEL: Dávat si pusy. –*šklebí se.*

TŘETÍ KLUK: Jasně! –*vybuchne ve smích*– Na smetišti!

CHLAPEC: Však pojďte s náma.

PAVEL: Co tam?

DRUHÝ KLUK: Nebudeme vám křenit.

Chlapec a dívka jsou na skládce, umístěné kdesi za vesnicí mezi poli; kolem jsou vysázeny stromky a snad i oplocena by mohla být, také terénní vyvýšeniny a meze by ji mohly „ukrývat“. Ti dva se procházejí mezi odpadky a očima bloudí po zemi, kde se válí spousta zajímavých a mnohdy téměř nepoškozených věcí. Chlapcův pohled těká s neskrývaným zájmem všude okolo, ale dívku to prostředí nijak moc neuchvacuje; spíš naopak.

CHLAPEC: Prej tady jednou našli dobrý rádio. –*říká, dloubajíc botou v jakési hromadě.*

DÍVKA: Tady? –*diví se, moc tomu nevěří.*

CHLAPEC: To by ses divila, co lidi vyhoděj. –*sehne se pro něco a zvedne to.*

DÍVKA: Co to je? –*přiblíží se k němu.*

CHLAPEC: Nic. –*zavrtí hlavou, zašklebí se a věc odhodí. Dívka si ji jde prohlédnout a také ji zvedne.*

DÍVKA: To je hezký.

Chlapec po ní jen mrkne a hledá dál, když náhle vykřikne:

CHLAPEC: Hele!

Dívka se otočí a vidí, že chlapec zdvihá další věc, nějaký téměř starožitný nástroj nebo přístroj, asi z domácí dílny. Zkouší, jak to mělo fungovat. Dívka jej pozoruje a občas mrkne na svůj předmět, pak jej odloží a přejde ke chlapci.

DÍVKA: Ukaž.

CHLAPEC: Počkej. –*snaží se dál, jenže se mu nedaří, tak jí předmět dá*– Na.

Dívka si s ním však rovněž neví rady, tak brzy ztratí zájem a myslí na něco docela jiného. Chlapec dál prozkoumává, co by se tu mohlo ještě zajímavého najít, a dívka ho zadumaně pozoruje.

DÍVKA: Ty bys byl radši tam s klukama? –*zeptá se nenápadně.*

CHLAPEC: Proč? –*zavrtí hlavou a vzhledne k ní.*

DÍVKA: No jestli ti nevádí, že se ti smějí..?

CHLAPEC: Nevadí. –*pokrčí nepřítliš přesvědčivě rameny.*

DÍVKA: Mně se tady líbí. –*rozhlédne se s úsměvem, ale ten úsměv očividně patří jemu a nikoliv tomuto místu.*

CHLAPEC: Tobě se taky smějí.

DÍVKA: No a co? Já jsem radši s tebou než s nima. –*řekne a dívá se přitom kamsi stranou.*

CHLAPEC: Jo? –*opáčí potěšeně, ale jaksi nejistě, protože jej takové téma znervózňuje.*

DÍVKA: No jasně. –*zasměje se a přizvedne onu věc, již stále drží v ruce, a znovu na ni pohlédne.*

CHLAPEC: Já taky. –*dodá přece jen a pokrčí rameny, když se na ni předtím opatrně podívá a jejich plaché pohledy se na kratičko setkají.*

Zdá se, že dívka by věc nejraději zahodila, ale zatím se zdráhá. Pak najednou oba zaslechnou rachot blížícího se traktoru – a když poznají, že jede ke skládce, utíkají se schovat – to už dívka věc bez rozmýšlení a možná trochu i s úlevou odhodí. (Možná lezou přes plot, nebo projdou bránou, nebo zmizí nějakou dírou v pletivu, podle možností, a schovají se za první vyvýšeninou.

Traktor přijíždí na skládku a v něm sedí Michal. Veze vlečku se smetím, vyklopí ji (děti ho pozorují) a když má vše hotovo a mohl by odjet, nějak se mu nechce. Nespěchá do kabiny a nestartuje, nýbrž se prochází skládkou a po chvíli se shýbne pro jakýsi předmět. Není poznat, co to bylo, ale on si jej velmi zaujatě prohlíží, pak ho sevře v dlani a chystá se odejít, nejdřív se ale ještě rozhlédne, jako by se chtěl ujistit, zda ho nikdo neviděl – a tu spatří chlapce s dívkou, krčící se nepřítliš důkladně ve své skrýši.

MICHAL: Co tam děláte? –*volá na ně.*

CHLAPEC: Nic.

DÍVKA: Nic. –*zní jejich dvojhlasná odpověď, a oba potom zpoza meze ostýchavě vylézají.*

CHLAPEC: Cos to našel?

MICHAL: Taky nic. –*odvětlí po chvíli s úsměvem.*

DÍVKA: My jsme to viděli. –*usvědčuje jej ze lži.*

MICHAL: A co jste viděli? –*ptá se a oni krčí rameny, takže může rychle a s převahou pokračovat*– Nic. Tak vidíte.

DÍVKA: Něco jste tady sbíral a pak jste si to prohlížel. –*nevzdává se, ale chlapec do ní strčí, aby toho raději nechala.*

DÍVKA: Tak si to nechte. –*dodá potom a Michal se obrací k odchodu.*

MICHAL: Nechám. –*řekne, ale chlapec jej zarazí:*

CHLAPEC: Svezíš nás?

Michal zaváhá.

MICHAL: Na korbě nesmím nikoho vozit. –*řekne pak.*

DÍVKA: Však do kabiny.

MICHAL: Vy byste radši do kabiny než na korbu?! –*diví se.*

CHLAPEC: Ne. –*zavrtí hlavou*– Radši nahoru.

MICHAL: Tak si tam vylezte. –*mávně rukou k vleku*– Ale budete sedět na zadku a žádný vyklánění. Nebo jedete dolů!

Jedou, vlastně se teprve rozjíždějí, a dívka si stěžuje:

DÍVKA: Já bych radši seděla vevnitř.

CHLAPEC: Tam bysme se nevešli.

DÍVKA: Kdybysme se zmáčkli...

CHLAPEC: Tady se jede taky dobře.

DÍVKA: Skáče to. –*mračí se. Chlapec se ošívá.*

CHLAPEC: Tos měla říct dřív.

Michal v kabině traktoru, mrkne do zpětného zrcátka a vidí ty dva spořádaně sedět, vlastně spíš jen jejich hlavy, mírně přečnávající přes bočnice vleku.

A zpátky na vleče.

CHLAPEC: Tak chceš jít pěšky?

DÍVKA: Podívej, jak to tady vypadá. –*poukazuje na špinavou podlahu.*

Opět Michal v kabině traktoru, znovu krátce mrkne do zpětného zrcátka – a tam k velkému překvapení zjistí, že vlečka je prázdná, tedy jejich hlavy zmizely – protože ti dva jdou kus za ním, jak postřehne vzápětí. Dupne na brzdu, vyskočí a běží za nimi.

MICHAL: Jak jste se dostali na zem?! –*volá nechápavě a zároveň hněvivě.*

CHLAPEC: My radši půjdeme pěšky. –*odvěti a dívka jej doplní:*

DÍVKA: Tam to moc skáče.

MICHAL: Ale jak jste slezli dolů? –*ptá se neodbytně a podle výrazu i zmateného chování je znát, že neví, co si o tom má myslet. Blíží se k nim stále pomaleji, skoro jako by z nich měl trochu strach, a přitom kulí oči na ně a na vlek a pořád si to nějak nemůže dát dohromady.*

DÍVKA: My už jsme nechtěli jet dál. –*řekne samozřejmě.*

MICHAL: Vy jste seskočili?

CHLAPEC: Ne.

MICHAL: Tak jak?

DÍVKA: Chtěli jsme jít radši pěšky. –*řekne co nejzřetelněji, aby se už přestal ptát. Projdou kolem něho a on stojí a nemůže si to srovnat v hlavě. Dívka se k němu ještě obrátí:*

DÍVKA: Děkujeme, že jste nás vzal, ale my už to dojdeme.

MICHAL: Ale jak jste slezli? –*hlesne a popoběhne za nimi, avšak děti jdou dál a nevšímají si jej. Tu si vzpomene na věc, kterou předtím našel:*

MICHAL: Ukážu vám, co jsem tam našel, chcete? –*navrhuje s rukou na kapse.*

CHLAPEC: Přece nic, ne? –*prohodí přes rameno.*

MICHAL: To jste ještě neviděli. –*sahá do kalhot*– Ale musíte mi prozradit, jak jste slezli z té vlečky. –*prohrabuje se kapsou, ale nic nenachází. Nechápe to, kouká už úplně jako blázen, ale už nemá jak děti přesvědčit, a ty se ohlížejí a je jim do smíchu. Skoro to vypadá, jakoby se mu posmívaly, nebo jako by měly radost ze svého tajemství, a on je bezradný, tak je nechá jít a sám se urací do traktoru a zmateně přitom prohledává svoje kapsy.*

Přijíždí do vsi, už je mezi domy, ale málo sleduje silnici a pořád si prohledává kapsy, jestli v některé neobjeví onu věc, až za zatáčkou div neporazí Pavlínu, jež nakročená do silnice vyhlíží, co to sem jede. Ona musí uskočit, aby do ní nevrátil, a on brzdí a zastavuje.

PAVLÍNA: Vy mě chcete přejet! –*kroutí hlavou a on haleká z otevřených dveří téměř současně s ní:*

MICHAL: Co děláš na silnici!? –*křikne, ale rychle se opraví*– Vlastně děláte. Málem jsem vás přejel.

PAVLÍNA: Koukala jsem, jestli to náhodou nejste vy. –*přistoupí blíž*– Nebo ty, když už si teda tykáme. –*usměje se a dodá ještě*– Konečně.

MICHAL: Tak jo. –*vyskočí ven*– Já jsem Michal. –*podává jí ruku.*

PAVLÍNA: Já vím. –*oplácí podání ruky*– Já se taky jmenuju pořád stejně. –*doplní a Michal na ni chvíli kouká, jako by se k něčemu odhodlával, ale potom její ruku pustí, couvne a pronese nápadně bujaře:*

MICHAL: Tak co teď? To abych tě naložil a svezl, co? Kam budeš chtít?

Ona se bez váhání chytí dveří a naskočí na stupačku:

PAVLÍNA: Dobře. –*souhlasí*– Třeba k rybníku.

MICHÁL: K rybníku? –*zarazí se*– K rybníku né. –*domlouvá jí, ale ona vypadá neoblomně rozhodnutá a už se ukládá do kabiny. On jí s nastupováním nespěle pomáhá.*

PAVLÍNA: Proč ne? Podíváme se tam.

MICHÁL: Ale proč k rybníku? –*drmolí nespokojeně, ale už si rovněž nasedá. Pavlína je však veselá a nepřipouští si žádné pochybnosti.*

PAVLÍNA: Protože. –*vyhrkne umíněně*– Říkals, kam budu chtít.

U rybníka. Traktor zastaví jen kousek od břehu, Pavlína vystoupí a Michal se ještě rozhlíží v kabině a znovu si sahá do kapes a prohledává všechny, včetně všech záhybů a podobně.

PAVLÍNA: Co hledáš?

MICHÁL: Nic. –*ustane v činnosti a vystoupí.*

PAVLÍNA: Tobě se tady líbí, vidě? –*kochá se pohledem a Michal přikyvuje s rukama opět zabořenýma hluboko v kapsách.*

MICHÁL: Jo. –*přikývne a polohlasem, spíš sám pro sebe dodá*– Ale kam to mohlo zmizet?

PAVLÍNA: Co?

MICHÁL: Ten... –*hledá pro věc pojmenování, ale pak jako by se mu o ní nechtělo mluvit, mávne rukou*– Něco jsem našel a teď to nemůžu... To nic. –*zavrtí hlavou, jako by se toho už chtěl vzdát.*

PAVLÍNA: A co to bylo? –*zeptá se a Michal je v myšlenkách hned zase pryč.*

MICHÁL: No právě! –*ještě úporněji hrábne do kapsy*– To se nedá říct, to bys musela vidět! –*vyhrkne zprudka, ale potom znovu jako by se vzpamatoval, honem obrací*– Teda mně se to docela líbilo, ale jinak to asi nebylo nic zvláštního.

PAVLÍNA: Škoda, žeš to ztratil. Mohls mi to ukázat. –*řekne a Michal se na ni podívá téměř polekaně, způsobem, který jasně napovídá, že tohle rozhodně neměl v úmyslu. Pavlína chvíli mlčí, sejde k vodě a sáhne do ní, nebo popojde k nějakému jinému hezkému místu, a nato pokračuje:*

PAVLÍNA: Ty sem chodíš, že? –*upře na Michala koketní pohled, on však odpoví málo soustředěně a jaksi vyhybavě:*

MICHÁL: Někdy.

PAVLÍNA: Já vím. Sedíš vždycky támhle u té vrby. –*dodá, což Michala už trochu zarazí.*

MICHÁL: Já jsem tě tady neviděl. –*diví se, jak to Pavlína ví.*

PAVLÍNA: Já sem nechodím, ale slyšela jsem to.

MICHÁL: Jo? –*podívá se na ni*– A od koho?

PAVLÍNA: Od koho? –*zamyslí se*– A víš, že ani nevím. Asi tě někdo viděl.

MICHÁL: Tak jsi mohla někdy přijít.

PAVLÍNA: Co bych tady dělala? –*zavrtí hlavou.*

MICHÁL: Mohli jsme tady sedět spolu. –*navrhuje, ale Pavlíně to přijde legrační:*

PAVLÍNA: Proč tady? –*řekne pobaveně a přitom se mimoděk zahledí k zemi, kde jí cosi upoutá, rychle a nenápadně to sebere a prohlíží si to; mrkne, jestli ji Michal neviděl, ale ten kouká jinam (možná zase do kapes), tak to schová a mluví dál:*

PAVLÍNA: Tady je moc ticho. –*jde zpátky.*

MICHÁL: Aspoň bysme se líp slyšeli.

PAVLÍNA: Já slyším dobře. A jsem radši tam, kde je hodně lidí.

MICHÁL: Kterých lidí? –*vyhrkne trochu podrážděně.*

PAVLÍNA: To je jedno. –*krčí rameny*– Pojedeme?

MICHÁL: Už? –*zarazí se.*

PAVLÍNA: Co tady? –*zatváří se znuděně a najednou jako by ji odsud něco vyhánělo; pak si nenápadně sáhne na kapsu, jako by se chtěla ujistit, zda tam stále má ono cosi.*

MICHÁL: Tak jo. –*rozhodí rukama a jdou ke traktoru.*

Traktor stojí před domem, kde Pavlína bydlí, ona už je venku a on se vyklání a ještě za ní volá:

MICHÁL: Nebudeš večer na náměstí?

PAVLÍNA: Dneska ne.

MICHAL: A kde budeš?

PAVLÍNA: Nevím. *–odvěti a dívá se přitom stranou–* Někdy jindy, jo? Já se stavím. *–pokusí se o úsměv, který by jej měl utěšit. Michal se však zatváří dotčeně, prudce přidá a odjíždí, zatímco ona si sahá do kapsy, pak ještě jednou hlouběji .. a tváří se překvapeně, opanuje ji stejný zmatek, jako předtím na smetišti Michala, protože kapsa je, zdá se, prázdná. Chce honem na Michala zavolat a zastavit jej, ale už je pozdě, traktor je daleko a Michal se stejně dozadu nedívá.*

Paulína přichází k Michalovu domu. Už se blíží večer, ona jde k oknu a klepe na ně.

Michal uvnitř krmí kocoura buřtem, tedy dělí se s ním – kus já a kus ty. Jakmile se však ozve zaklepaní, tak sebou trhne a všechno, co ještě měl v ruce, poplašeně strčí do pusy, kocoura žene pryč a zbytek ze stolu div neshrne na zem. Nato poznává za oknem Paulínu a skoro jako by chtěl maso vyplivnout zpět, ale nakonec je usilovně polyká a jde otevřít okno.

MICHAL: Co tady děláš? *–vykulí oči–* Něco mi neseš?

PAVLÍNA: Ne. *–zarazí se–* To jsem, co? Ani jsem ti nic nepřinesla.

MICHAL: To nevádí. *–vrtí hlavou–* Já jsem ho chtěl vyhodit. *–obráti se na kocoura s vysvětlením, které však Paulínu vůbec nezajímá–* Ale nechal jsem si ho. *–dodá téměř kajičně.*

PAVLÍNA: Vždyť je hezkej.

MICHAL: Zmetek. *–zamračí se na něj a vrátí se k návštěvnici–* Jdeš dál? *–ustupuje, jako by měl v úmyslu jít otevřít, aby mohla dál–* Já myslel, že mě dneska už máš dost a budeš doma. *–říká přitom.*

PAVLÍNA: Já jsem se přišla jenom zeptat, jestlis náhodou v traktoru něco nenašel?

MICHAL: Nenašel. Já nevím, kde mi to mohlo vypadnout. *–zamračí se–* Ale to nevádí, tebe by to stejně asi nezajímalo. *–odvádí její pozornost pryč v domněnku, že jde o ten jeho předmět.*

PAVLÍNA: Ale ne, tohle bylo moje.

MICHAL: Co?

PAVLÍNA: Taková .. věčička. Měla jsem ji v kapse a když jsem vystoupila, tak to bylo pryč.

MICHAL: Já jsem tam nic neviděl. A co to bylo?

PAVLÍNA: Já ani nevím. Taková blbost, ale chtěla jsem si to nechat.

MICHAL: Fakt jsem tam nic nenašel... *–říká, jako by měl strach, že je z něčeho podezírán.*

PAVLÍNA: A mohla bych se tam ještě podívat?

MICHAL: Do traktoru?

PAVLÍNA: No.

MICHAL: Teď?! *–vykulí oči a je na něm znát, že příliš chuti nemá.*

PAVLÍNA: Tak mi půjč klíče a já si tam zajdu sama. Pak ti je přinesu zpátky. *–navrhne rozhodně.*

MICHAL: Tak počkej. *–řekne po krátkém zvažování, viditelně rozhodnutý jít s ní (třeba si vezme bundu, aby to bylo znát lépe).*

Paulína s baterkou prolézá kousek po kousku traktor, stojící na parkovišti zemědělské techniky. Michal zatím přešlapuje venku, pak se na ni trochu otráveně podívá.

MICHAL: Máš něco?

PAVLÍNA: Ne. *–vyhlédne ze dveří, ještě kuželem světla baterky projede kabinu–* Kde jsem to mohla..? *–řekne a pak slézá dolů, baterku vrací Michalovi, který ji uloží do traktoru a zamyká.*

PAVLÍNA: To mám docela vztek, že jsem to ztratila.

MICHAL: Mohla sis to schovat ke mně. *–nadhodí tak trochu žertem, když ji chvíli pozoruje–* Třeba bych to ohlídal líp.

PAVLÍNA: To ne. *–zavrtí rozhodně hlavou.*

MICHAL: Proč ne? *–zarazí se, jako by ho to teprve nyní začalo doopravdy zajímat.*

PAVLÍNA: To ne. *–znovu zavrtí hlavou–* To bylo takový zvláštní, to bych... *–odmlčí se a pak zakončí–* Tak díky, a nezlob se, že jsem tě vytáhla z domu. *–odvádí řeč jinam.*

MICHAL: To je dobrý. *–zasměje se–* Já bych jinak seděl doma. *–naznačí, že by mu nevádilo ještě pokračovat, ale Paulína tomu nehodlá rozumět:*

PAVLÍNA: Tak se měj. *–obrací se k odchodu.*

MICHAL: Spěcháš? *–zeptá se a snaží se přitom (s malým úspěchem) vypadat jakoby nic.*

PAVLÍNA: Jo. *–podívá se na hodinky–* Už .. stejně jdu pozdě. *–přidá do kroku a Michal se mnohem pomaleji vydá svým směrem.*

A je zase pod vrbou, zřejmě druhý den odpoledne, nebo k večeru.

MICHAL: Já ji ani nechci vidět. *–rozkládá sklesle–* A radši za ní ani nechodím, protože nikdy nevím, koho bych tam potkal. Pro ni je každé důležitéjší, než já *–rozjímá–* Ale když ji nevidím, tak to mi taky vadí. Já vlastně nevím, co chci... *–zakroučí hlavou a odmlčí se.*

Nedaleko odtud je sousedka s babkou-přítečkyní. Postupují obezřetně k rybníku (jako špatně vyškolení průzkumníci); krčí se a natahují a rozhlížejí do stran, kde se skrývá objekt jejich zájmu.

SOUSEDKA: Táhle je! *–vykřikne náhle a ukazuje dopředu, kde sedí Michal. A už to vůbec není daleko; vlastně její výkřik mohl docela klidně slyšet.*

BABKA: Tiše! *–sykne–* Nojo, on si s ní doopravdy povídá. *–dodá překvapeně.*

SOUSEDKA: Neříkala jsem to!? *–stěží tlumí svůj hlas.*

BABKA: Musíme blíž.

SOUSEDKA: Ale opatrně, aby nás neviděl.

BABKA: To bych nepřežila...

SOUSEDKA: Já jo.

BABKA: Kdyby poznal, že ho sledujeme..? *–diví se.*

SOUSEDKA: Jestli nemá co tajit, tak mohl přijít za mnou. A jestli má – tak se nemůže divit!

BABKA: Tak jdeme. *–přikývne a obě se přikrčí a postupují blíž k rybníku. Pak se babka zastaví.*

BABKA: Já mám strach.

SOUSEDKA: Já taky. *–přizná se, tím však neskončí–* Ale musíme! *–sune se dál.*

BABKA: Potom mi to řeknete. *–smlouvá, stojíc nerozhodně na místě.*

SOUSEDKA: Víte, že já mna dálku špatně slyším.

BABKA: To nevadí, však si něco domyslíte.

SOUSEDKA: Žádné strach. *–sáhne po klacku (je-li tam poblíž jaký, nebo alespoň po kameni), obrátí se a hrdinně jej pozdvihne–* Nějak se ubráníme.

BABKA: Tak počkejte. *–popoběhne za kamarádkou.*

A z jiné strany, od rybníka, se k Michalovi blíží vodník. Zastaví se však ještě docela daleko, našťavaně se posadí na břeh a se zlostným výrazem pak hledí k urbám. Smutně, moc smutně.

Michal sedí u vrby, pohodlně se opírá a mluví. V pozadí je vidět plížící se babky.

MICHAL: Jo, chtěl bych mít někoho rád. *–přisvědčuje sám sobě–* Někoho, s kým bych mohl mluvit, o všem, kdo by mě měl rád .. a třeba se mnou chodila na motýly... *–ztichne a zasněně se usmívá.*

Babky už jsou docela blízko, plíží se opatrně, napínají krky a uši a všechno – jenže nic neslyší, protože Michal je zticha.

Vodník je pod břehem, drží v ruce kapra, jako by ho chtěl hodit nahoru; soucitně si jej prohlíží a pak vyhlédne na břeh, znovu se podívá na kapra a zvítězí v něm soucit, zavrtí hlavou a pustí ho do vody. A vzdaluje se pryč, když vtom Michal vstane a vodník se musí rychle potopit, aby nebyl spatřen.

Michal odchází – a babky, které byly už kousek za ním a tedy je hned uviděl, se snaží vypadat, jako by na tom, že se válejí po zemi, nebylo nic zvláštního. Chvilí dělají, že tam leží schválně, ale pak raději vstávají.

MICHAL: Dobrý večer! *–zdraví překvapeně.*

SOUSEDKA: A co vy tady?

MICHAL: Hledáte něco? *–zajímá se v domnění, že jim něco upadlo a ony se to snaží najít.*

BABKA: Co vás nemá? My jsme ani nevěděly, že jste tady.

SOUSEDKA: Nějak se stmívá, vidíte?

BABKA: Klidně jste tam mohl zůstat, my jsme stejně nic neslyšely.
MICHAL: Já vám to najdu.
BABKA: Co?
MICHAL: No co jste ztratily.
SOUSEDKA: Nic jsme neztratily! *–utrhne se–* No tak jsme se trošku natáhly, no. To snad ještě můžem, ne?!

MICHAL: Ale jo. *–ustupuje–* Klidně se natáhněte. *–raději jde pryč–* Pro mě za mě... *–pokračuje sám pro sebe–* ...se běžte třeba vykoupat.
SOUSEDKA: A taky půjdem!
BABKA: Do vody?!

SOUSEDKA: Když budeme chtít. *–dodá mírněji. A Michal už je pryč.*
BABKA: A zase nic nevíme.
SOUSEDKA: Jakto nic?! Něco tají, to je jednou jistý. A když něco tají, tak nemá čistý svědomí. Určitě něco provedl. Ale já na to přijdu, co!
(Ještě zjistit, jestli někdy byla u vrby – a případně přidat, jak ji zkoumá a zkouší s ní mluvit .. pokud to už nedělal někdo jiný.)

Standa u svého domku. Některý z příštích dnů. Společně s manželkou dělají poslední úpravy skalky – ona zasadí jednu květinu a urovná její okolí, aby pak poodstoupila a spokojeně všechno přehlédla. Skalka je hodně velká a na ní je zasazeno pouze několik rostlinek, jež v tak velké ploše působí ztraceně.

Standa má přistaveno ještě kolečko kamenů a skládá je, kam by se mohly ještě vejít. Žena mu pomůže a za chvíli mají hotovo.

STANDA: A je to.

ŽENA: To je paráda. *–vyhlédne pyšně do ulice, ale nikoho neuvidí.*

STANDA: Mohlo to bejt větší.

ŽENA: To stačí. *–směje se a přistoupí k němu, aby se o něj opřela–* Větší nikdo nemá. *–dodá a potom si spolu prohlížejí své dílo.*

STANDA: A co tam zasadíš?

ŽENA: Něco. *–pokrčí rameny–* To má čas.

STANDA: To je všechno? *–vykulí oči při pohledu na holou skalku.*

ŽENA: Zatím jo.

STANDA: Tak to mohla bejt menší.

ŽENA: To nemohla. *–vrtí hlavou–* A je krásná. *–zakončí a mys spolu s ní hledíme na ohromnou skalku, na níž rostě pár drobných keříků.*

Paulína ve společnosti dvou dalších dívek a jednoho chlapce jdou po náměstíčku, veselí a žádostiví toho, co je čeká, když tu Paulína uvidí opodál stát Michala, který se bavil s jakousi dívkou, ale sotva Paulínu spatřil, rychle hovor ukončí a sleduje Paulínu. Dívka kouká, co se stalo, že zmlknul; ještě se snaží v hovor pokračovat, prohodí pár slov, ale Michala už nezajímá, tak ho nechá být a odchází. Ona se na něj podívá nerozhodně, ale protože vidí, že si jí všimnul, tak se od ostatních oddělí a kráčí k němu.

PAVLÍNA: Ahoj. *–zdraví družně.*

MICHAL: Ahoj. *–odpoví o poznání studeněji, i když se nutí do úsměvu–* Kam jdete? *–kývne hlavou směrem ke skupince, která se zastavila čeká na Paulínu.*

PAVLÍNA: Budeme dělat oheň. Nechceš přijít?

MICHAL: Kde?

PAVLÍNA: U Mirka. *–ukáže na kluka, se kterým šla, že to je on.*

MICHAL: Ani ne. *–odmítá–* Já musím něco udělat s tou střechou.

PAVLÍNA: Zrovna dneska?! *–směje se, ale Michalovi není do smíchu.*

KAMARÁDKA: Pavlo! *–volá, aby nezdržovala.*

PAVLÍNA: Tak když budeš chtít, klidně se stav. *–loučí se a utíká za nimi.*

MICHAL: Ty taky. *–odvěti Michal–* Nebo radši ne. *–dodá tišeji chvíli nato.*

Michal opět u vrby, třeba jí probírá větvičky a přitom si stěžuje:

MICHAL: Ona je chvíli samej úsměv a div se nerozkrájí, a pak najednou zase jako bych ji vůbec nezajímá. Já jí nerozumím. Ani sobě nerozumím, proč mě pořád zajímá? –*krouť hlavou*– Protože mi chybí. Někdo. Protože někoho potřebuju. –*odpoví si a vrba mu jemně přejede po tváři svými lístky, což z povzdálí sleduje vodník, který v ruce drží porcelánový hrneček s pokličkou a tou pokličkou nervózně ťuká do hrnečku, zatímco Michal odstoupí od vrby a přechází po břehu sem a tam. Vodník se přesune a dole pod břehem sleduje jeho kroky s hrnečkem v rukách, jen mu to dělá problémy, protože je ve vodě a navíc se musí pohybovat co nejtišeji. Vyhlíží co chvíli opatrně na břeh a chystá se očividně cosi provést, jenže nějak nestíhá a také se nemůže odhodlat, když už by přece jen konečně měl příležitost. Tu a tam užuž natáhne ruku k Michalovým nohám, ale hned ji zase urací a sám na sebe se zlobí, jak je neschopný; pak znovu pospíchá Michala dohonit a zdá se, že se konečně rozhodnul .. jenže zakopne a musí lovit hrneček .. když tu si uvědomí, že ho muselo být slyšet, a rychle se ponoří .. taktak, aby ho Michal, který opravdu cosi zaslechnul a rozhlíží se nad vodou, nepozoroval.*

Když je potom klid, vodník i hrnečkem plave pryč a přitom si nadává:

VODNÍK: Všechno jsem zapomněl! Co já jsem to za vodníka, když ani topit už neumím?! –*zlobí se, ale za chvíličku už je klidnější*– Ale co? Škoda tak krásného hrnečku pro takového lumpa! –*prohlíží si hrnek*– A stejně by mi to vrba nikdy neodpustila. –*řídá a Michal se zastaví u vrby, sedne si a kouká.*

Chlapec a dívka jsou na náměstí u kašny. Nebo je tam zatím jen děvče, sedí na obrubě čelem dovnitř a kouká do vody. Teprve později k ní přistoupí chlapec a chytí ji tak, že do ní nejprve jemně strčí, aby ji vzápětí mohl zachránit.

CHLAPEC: Spadneš! –*houkne a ona se poleká, ale jen na chvíličku.*

DÍVKA: Podívej. –*ukazuje dolů, do vody. Chlapec se nakloní – a přes zvlněnou lesknoucí se hladinu je na dně vidět cosi třpytivého, zvláště tvarovaného, co snad jako by pod zčeřenou vodní hladinou i tvar měnilo, nebo se možná sotva zmatelně pohybovalo...*

CHLAPEC: Co to je? –*hledí uhranutě.*

DÍVKA: Já nevím.

CHLAPEC: To ti tam spadlo?

DÍVKA: Ne. To už tam bylo. Ale vypadá to krásně.

CHLAPEC: Chceš to vyndat? –*ptá se a už si vyhrnuje rukáv.*

DÍVKA: To je moc hluboko.

CHLAPEC: Tak to tam chceš nechat? –*zeptá se a rukáv stahuje zpátky, nakloní se nad vodu a kouká dolů na předmět, který je skutečně přece jen moc hluboko.*

DÍVKA: Můžeme se na to dívat. –*řekne a oba ještě chvíli předmět sledují. Potom se chlapec vyhoupne nahoru a posadí se zády k vodě.*

CHLAPEC: Ale kdybys chtěla, já bych ti to vytáhnul.

DÍVKA: Já bych to chtěla, ale co bys měl ty?

CHLAPEC: Však bys mi to půjčovala. –*řekne samozřejmě, ale nato znejistí*– Ale já bych to asi ztratil.

DÍVKA: Nebo já.

CHLAPEC: Tak to tam necháme. –*usměje se, potěšen tímto závěrem, který jej nenutí máchat se ve vodě.*

DÍVKA: A budeme sem chodit.

CHLAPEC: Jenomže to sebere někdo jinej...

DÍVKA: Tak ať to ztratí on.

CHLAPEC: To je docela škoda. –*řekne*– Ale třeba mu to přinese štěstí.

DÍVKA: A co by to přineslo nám?

CHLAPEC: Taky. –*obráť se znovu k vodě a oba hledí dolů, oči jim kloužou do stran a ne a ne se zastavit – protože po předmětu není na dně ani stopy.*

DÍVKA: Vidíš to?

CHLAPEC: Ne.

DÍVKA: Kde to je?

CHLAPEC: Třeba tam vůbec nic nebylo. Třeba se nám to zdálo.

DÍVKA: Já jsem to ale viděla.

CHLAPEC: Já taky. –odmlčí se– A štěstí je pryč.

DÍVKA: Není. –usměje se na něj a on na ni, ani nepotřebují mluvit a oba vědí své. Slezou a obcházejí kašnu dokola, ale nic nenacházejí. Potom zase vyskočí na obrubu a posadí se.

DÍVKA: A ty bys mi to vytáhnul? –zeptá se pak– Vždyť bys byl celej mokrej.

CHLAPEC: No a co? Kdybys mi to půjčovala...

DÍVKA: Půjčovala. –přítakává horlivě a on se na ni spokojeně dívá, ale po chvíli jako by se probudil, strčí do ní znovu:

CHLAPEC: Spadneš! –řekne a oba se rozesmějí a začnou po sobě třeba stříkat vodu, už v celkovém záběru, protože kamera se prudce vzdálí. A v tomto záběru také zrychleně přijde podzim, listí žlutne a opadává, zvedá se vítr a lidé chodí víc oblečení.

U rybníka. I zde je vidět, že léto dávno skončilo, (k čemuž poslouží několik výmluvně podzimních záběrů) a kamera se přesune k vrbě, která je bez listí (snad i vrby opadávají); nato přijde ve zrychleném nástupu sníh a ráz krajiny se opět mění, nastoupila zima. U rybníka se objeví Michal, zastaví se u vrby, přejede pohledem zamrzlou hladinu a přistoupí k vrbě, aby z ní otřel sníh, chvíli tak stojí a možná i cosi říká, přešlapuje a zimomřivě podupává, na chvíli si i sedne, ale hned vstává, protože se po sněhu klouže do rybníka a málem tam spadne. A k těmto záběrům slyšíme vypravěče:

HLAS VYPRAVĚČE: Přišel podzim, vrba opadala a jako každý strom zvolna podléhala zimní ospalosti. Michal ji tou dobou už nenavštěvoval tak často, někdy se však zastavil – a tu se vrba probouzela i z nejhlubší dřímoty a poslouchala jej. –řítá a po Michalovi u rybníka se ukáží i výjevy ze vsi (v krátkých rychlých záběrech, většinou detaily, spíš jen emoce).

Chlapec s dívkou staví sněhuláka, jsou veselí a smějí se všemu; i tomu, když se jim koule rozpadne nebo když se jim nedaří ji vyzvednout na tu předchozí...

(A tyto – jako i všechny další – scény prokládat záběry na přírodu a na lidi, rampouchy na okapech, zasněžené keře zamrzlý potok, ptáci u krmítka a pes před boudou, vánoční výzdoba za okny, jimž vyhlízejí děti ven – a kolem může jít Michal, dojatě se na to zahledí, ale pak se ušklíbne a jde dál, a další lidé, jimž se kouří od úst, detaily obličejů...)

Děti položí sněhulákovi hlavu nahoru a chystají se udělat obličej a knoflíky, jenže se neshodnou, na kterou stranu by se měl dívat. Chvíli se dohadují a přesvědčují – a potom udělají sněhuláka dvojitého, s očima a nosem a pusou a knoflíky na dvou stranách, aby oba mohli být spokojeni. A to je naprosto dokonale rozveselí.

Paulína bruslí na rybníku, úplně září spokojeností a hebké vlasy se jí míhají kolem rozesmátého obličejě, kolem houf obdivovatelů a každý se snaží dostat do její blízkosti.

Jindy Michal na dvorku krmí kocoura, sousedka zase divadelním kukátkem zamračeně vyhlíží do vesnice.

Celek vesnice pod sněhem, někde v ulici vidíme vozíčkáře, jak jezdí po uklouzané cestě – rozjede se, zatočí do smyku a klouže... Poté jede zpátky, rozesmátý a spokojený, jak mu to hezky jde.

A slunce je vysoko a očividně už hřeje, byť sněhu je pořád dost. My jsme opět u vrby. (Zhruba tehdy, když vypravěč říká: A slyšel – a slychal – čím dál častěji...)

HLAS VYPRAVĚČE: Celou zimu to tak bylo, ale potom přišlo překvapení. Ano, nečekané a neskutečné překvapení pro všechny; vlastně spíš zázrak – ale co je na tom divného? Život bez zázraků by přece byl docela fádňní, ne? Zázraky se dějí, jen je třeba si jich víc všimnout, protože zázraky, to nejsou jenom tajemná kouzla; zázrak může navenek působit i docela obyčejně. Často si

dokonce lidé uvědomí teprve dodatečně, jaké zázračné štěstí je potkalo; jenže to už bývá pozdě a kouzelné potěšení, které jim mohl přinést, bývá nenávratně ztraceno. Na světě je to zařízeno tak, že osud každé bytosti řídí nějaký pán, který má moc dělat skutky, jež se běžně nestávají. Když například toužíte po nějaké drahé věci a víte, že není šance ji dostat, je to normální; pokud ale tu věc pak někde zničehonic někde najdete nebo vám ji kdosi cizí dá, to už normální není – a nejspíš jde o dílo vašeho pána. Nebo když se najednou uzdraví nevyлéčitelně nemocný, když se na vás usměje ten, na koho pořád myslíte a kdo si vás předtím vůbec nevšiml, když vás rodiče znenadání přestanou nutit do jídel, která nesnášíte, když máte jít na otravný výlet a ono začne pršet, takže zůstanete doma a můžete se dívat na zajímavý program v televizi... Nic z toho se neděje samo sebou a věřte, že to mívá na svědomí právě ten, který nad vámi dnem i nocí bdí. Lidé mají takového pána, zvířata také, i řeky a hvězdy a květiny a snad i kameny .. a stromy rovněž tak. To je pravda nejspíš i ve skutečném životě, ale v pohádkách to platí určitě. I o touhách a snech naší vrby tedy kdosi takový věděl. A slyšel – a slýchal – čím dál častěji, když zima počínala ustupovat a ve stromech se probouzela jarní míza, nářky na to, jak zlé a bezcitné stvoření musí být dívka, co se kvůli ní ten člověk tolik trápí. Proč je na něj taková? – ptala se – Já jsem sice celá ze dřeva, ale taková bych nedokázala být. Ani k člověku ne, a kdybych sama byla člověkem, tak bych všem předvedla, jak se mají lidé k sobě chovat, protože i jako strom vím, co by potřeboval. Tolik bych mu chtěla pomoci; tak bych si přála jej potěšit a rozveselit, ale copak mohu, když jsem .. pouhý strom?! On je tak milý a citlivý, a přitom nešťastný a musí tolik trpět. Proč? Kdybych aspoň věděla, jak mu pomoci; jakkoliv, třeba i maličko, hned bych to udělala...

Zima tedy končí, ještě je sníh, ale už ho zbývá jen málo, místy dokonce prosvítá země. Předchozí záběr, kdy vrba byla osamělá, přejde do tohoto, kdy Michal dřepí na bobku vedle ní (na bobku proto, že zem je mokrá a studená). A svěřuje se:
MICHAL: Ty tomu nerozumíš, ty jsi strom, ale člověk k sobě potřebuje jinýho člověka. Jenže koho? –*pokyvuje bezradně hlavou*– Pavlínu bych chtěl, ale to by musela být jiná. Jenže ona se nezmění... –*upře na ni smutné oči, ale vrbě namísto odpovědi toliko ševlí větvíčky. A on pokračuje*– Já ji nechápu. Ona je divná. Včera zase přišla, ale ne aby se omluvila nebo vysvětlila, proč když jsem ji minule potkal, šla raději na tu oslavu, místo aby zůstala se mnou. Hned jak prý se pořád mám a kdy začnu chovat ty poštovní holuby. –*usměje se pobaveně*– Já jsem někde slyšel, víš, že chovat poštovní holuby se vyplatí; ani už nevím, proč. Tak jsem jí jednou řekl, že si je pořídím. –*znovu se pousměje té bláznivé myšlence, ale vzápětí jeho výraz ztvrdne*– Nejdřív slíbila, že mi bude pomáhat, ale než jsem stačil zjistit, jak má vypadat holubník a čím bych je měl krmit a tak, tak jsem se dozvěděl, že nabídla komusi ze Lhoty nebo z Újezda poštovní holuby. Moje holuby! On se chystá cestovat, tak prej aby mohl posílat domů ručně psaný dopisy. Taková péče! Kvůli tomu jsem je rozhodně nechťel. Taky jsem jí řekl, že je pěstovat nebudu. A víš, co mi řekla? –*zahledí se na vrbu, jako by snad očekával odpověď*– Že je to škoda, protože už mi sehnala pár zájemců, kterým bych je mohl prodat. –*dopoví a sklopí zrak k ledové vodě zčásti ještě zamrzlého rybníka. Poté zůstane dlouho zticha a nakonec si povzdechne*– Ale kdoví, jestli jí bylo víc líto mě, nebo toho podvodníka, co si vymejší nesmysly o cestách a přitom mu jde jedině o to, se jí zalíbit. Ale mě už to nezajímá. –*utne rozjímání*– Nejsem přece blázen, abych se pro ni pořád jenom trápil! Jenomže najdu vůbec někoho, koho bych mohl mít rád..? –*řekne ještě, ale víc už nepromluví, zvedne se a odchází (a následující obrazy jeho odchodu a znovu osamocené vrby doprovází opět hlas vypravěče)*:

HLAS VYPRÁVĚČE: Michal odešel, ale vrbě stačilo vyslechnout si od něj pár obyčejných vět, aby ještě dlouho po jeho odchodu tesklivě krčila již tak dosti vrásčitou kůru a volala rozechvělé prosby o pomoc, o pomoc tomu chlupci, který by k sobě tolik potřeboval někoho hodného a spolehlivého .. jako by uměla být ona.

Ale sotva se Michal ztratí, už se kdesi opodál objeví chlapec s děvčetem a pospíchají k vrbě, aby zjistili, co tam Michal dělal. Obcházejí ji a okukují ze všech stran, osahávají ji a snad hledají díry po suku či cosi podobného .. a pak se ukáže další postava, sousedka, která Michala rovněž sledovala a teď čeká, až děti zmizí. Jenže ony se k odchodu nemají, tak k nim sama rázně vykročí,

připravená je odsud nějak vystrnadit – avšak nemusí, protože oni sotva ji spatří, už se sbírají k odchodu. Když jsou dosti daleko, začne si strom prohlížet sousedka – a počíná si o něco „profesionálněji“. Vypadá, jako by jej zařikávala nebo jako by se s ním snažila komunikovat prostřednictvím svých pronikavých myšlenek, zkouší to po dobrém i po zlém, ohýbá jí větvičky, aby ji donutila bolestí, a pak se zase úlisně vemlouvá a otáčí se, jako že se nedívá – ale po očku ji nenápadně hlídá, kroutí hlavou a zkouší na vrbu vylézt, by se na ni podívala shora .. ale nedočká se žádné odezvy, tak nakonec i ona s poněkud dotčeným výrazem odchází a vrba opět zůstává sama... (A tento obraz by měl být doprovázen následujícím proslovem.)

HLAS VYPRAVĚČE: A čeho je moc, toho je příliš. Vládci osudů jsou zvyklí poslouchat leccos; přání jejich oveček bývají často zvláštní a mnohdy bezmála šílená, ale většinou brzy odeznívají anebo jsou natolik scestná, že nemá smysl se jimi zabývat. Ovšem vrba své touze odevzdávala úplně všechno; i kořeny, jež měly zpevňovat břeh rybníka, obracela k povrchu, aby na ně mohl Michal usednout, opřít se o ně anebo si z nich třeba vyřezat písťalku... Navštěvovali ji i jiní, ale ani kdyby ji řezali, kousali nebo třeba lechtali, ona je nevnímala. Cokoli by přetrpěla, pokud by tím jemu přinesla radost; jako strom chřadla a přestávala být užitečná, protože snila o tom, že bude užitečná jinde a jinak – a opakovala své přání s takovou vytrvalostí a tak úpěnlivě, že se její pán nakonec ozval. Ještě předtím se však domluvil s pánem lidských osudů, zda vrbu přijme mezi ovečky, kdyby její touha byla skutečně tak silná, že by si zasloužila vyslyšet. A pán lidí souhlasil s podmínkou, že výměnou zase on převede mezi stromy nějakého člověka, který se chová spíš jako pařez – protože takových dřeváků je mezi lidmi zbytečně moc a jestliže chtějí být takoví, tak ať to mají i s kůrou, listím a větvemi. Na tom se dohodli, jelikož neomezení vládcí mají s mocí i ohromnou zodpovědnost a musí se umět domluvit, i když třeba nemají toho druhého rádi – a že ti dva měli dost důvodů se nenávidět, když na jedné straně lidé káceli jen pro svou rozmařilost obrovské plochy lesů, a stromy zase na druhé straně poskytují úkryt a obživu mnoha člověku nebezpečným tvorům... Přesto se uměli dohodnout.

Odešla tedy i sousedka a u rybníka je pusto. Najednou se promění počasí, obloha je chvíli jasná a chvíli tmavá, mraky jdou rychle a vítr se točí, vrba se nepřírozeně pohybuje a posléze její obrysy připomínají lidskou postavu (nebo by se do nich mohla promítnout její budoucí podoba), a nakonec se odkudsi ozve hlas vlídný i majestátný zároveň, ve kterém zní praskání staletých stromů i šumění sotva rašících lístků, možná i vůně jehličí je z něj cítit...

PÁN STROM ▪ : Poslouchej mě, vrbo, a dobře zvaž svou dopověď. Ty si opravdu myslíš, že bys dokázala člověka učinit šťastným?

VRBA: Ano! –*zaplesá čistým ženským hlasem*– Udělala bych všechno na světě, aby se přestal trápit. –*sálá z ní radostně, avšak nato opět posmutní*– Jenže jsem jen obyčejná vrba a nesvedu nic z toho, co by potřeboval...

PÁN STROM ▪ : A víš jistě, že o to stojí? Jsi strom a neznáš lidi, nerozumíš jim.

VRBA: Vždyť o ničem jiném nemluví. Kdybys ho slyšel, jak je něžný a citlivý, a jak krásná vyznání od něj slýchávám, i když jsem ze dřeva. Kolik lásky by od něj musela dostat dívka, která by si ho uměla vážit a dala mu všechno, po čem touží. Já bych to dokázala; jak bych si přála ho učinit šťastným..!

PÁN STROM ▪ : Nepřivolávej na sebe neštěstí. –*pronese varovně*– Tvoje místo je tady a není pro tebe lepší cesty, než zůstat tím, čím jsi teď.

VRBA: Nechci. –*řekne a ještě nápadněji to dá najevo chřadnoucími větvemi*– Nejde to, protože tady nejsem k ničemu. To raději své listy odvrátím od slunce a kořeny nebudu pít vodu, abych zahynula, protože takhle žít nechci.

PÁN STROM ▪ : Já vím. –*odvěti, protože takovou odpověď čekal*– Věřím ti a tvé přání mohu i splnit. Nejdřív ale musíš vědět, že pro tebe už nebude cesta zpátky. Ne, že bys nemohla být zase stromem; šlo by to, ale některá rozhodnutí se nemohou dělat jen na zkoušku. A tohle je jedním z těch nezvratných.

VRBA: To nevádí, pomoz mi, prosím! –*rozehvěle vztyčí všechny větvičky, pán však pokračuje:*

PÁN STROM ▪ : Sen opravdu někdy může být silnější než předurčení osudu a dojít naplnění. Ale dobře si to rozvaž, protože s lidmi si nebudeš rozumět a jestli se ten člověk za tebe nepostaví tak pevně, jako ty chceš stát za ním, nic ti nepomůže a ty zůstaneš úplně sama. I tak někdy zázraky končí, nemysli si. Je to moc těžká volba a... *–vykládá, avšak vrba jej nenechá domluvit:*

VRBA: Všechno bych obětovala za sebemenší naději, že s ním budu moci jednou promluvit a podívat se mu do očí a dotknout se ho...

PÁN STROM ▪ : Dobrá. *–přeruší ji na oplátku–* Věřím tomu a moc bych ti přál, abys svého rozhodnutí nikdy nelitovala. Ještě máš čas si všechno rozmyslet. Až si budeš jistá, tak vez, že stačí, když ho u sebe zdržíš přes noc. Pamatuj, že jestliže u tebe jedinkrát vytrvá do rána, staneš se lidskou bytostí a... A pak poznáš, jestli je opravdu takový, za jakého jej máš, a jestli ty dokážeš být taková, jakou si přeje.

VRBA: Dokážu to! Jistě to dokážu, a on... *–šumí, ale to už se atmosféra vrací k normálu, pánův hlas utichne a s ním umlká i vrba, její lidská podoba se vytrácí a jejím hlasem je opět pouze šumění lístků...*

Chlapec a dívka jsou u stromu, který umožňuje podívat se na vesnici a vidět ji jinak – který odhaluje to, co běžný zrak nevidí. Fouká silný vítr a chlapec je nahoře s pilkou a řeže větev, přes kterou se dívali, a má co dělat, aby se udržel. Ale snaží se – a daří se mu.

DÍVKA: A myslíš, že to pomůže?

CHLAPEC: Podívá se na ni a hned bude vědět, jestli ho má ráda...

DÍVKA: Třeba to nepůjde, když to uřízneš... *–namítne a chlapec se zamyslí.*

CHLAPEC: Tak nemám? *–zeptá se váhavě.*

DÍVKA: Já nevím. Myslíš, že to pomůže?

CHLAPEC: Uvidíme. *–řekne a znovu se dá do práce–* Jak to chceš jinak udělat, když kolem sebe pořád choděj a nic?

DÍVKA: Třeba se tak ani nepozná, jestli má někdo někoho rád. *–znovu namítne a chlapec vzápětí větev stáhne a shlíží na dívku.*

CHLAPEC: Já to zkusím. *–řekne přitom.*

DÍVKA: Nene, co děláš?! *–schovává se vyplašeně.*

CHLAPEC: Chtěl jsem to vyzkoušet.

DÍVKA: Nech toho. *–krčí se dole, aby ji neviděl–* Tak to uřízni. *–dodá a chlapec řeže.*

Michal stojí před domem a hledí vzhůru na střechu. Fouká vítr a na střeše se pohybují tašky, z komína odletují kousky rozpraskané malty, nato padá první cihla a po ní se bortí několik dalších – a Michal se chytá za hlavu a běží do chalupy, za chvíli pak vyjde ze dveří oblečen do venkovního oděvu, rázným krokem jde k brance, tam se ohlédne na střechu a ještě svižněji pospíchá k vesnici. A právě v té chvíli se sem blíží chlapec s dívkou a větví. Viděli jeho útěk a tak se trochu nerozhodně zastaví před brankou.

DÍVKA: Dáme mu to?

CHLAPEC: Když už jsem to uřízнул...

DÍVKA: Tak běž. *–vzve jej, ale jemu se moc nechce.*

CHLAPEC: Dáme mu to sem. Aby si toho všimnul. *–strká větev do plotu, tak, aby se nakláněla nad brankou.*

DÍVKA: Jenom aby se přes to podíval.

CHLAPEC: Určitě. *–vejde dovnitř a zkouší, jak se bude přes větev koukat; hledí na dívku a musí se pořádně natáhnout, aby jeho pohled šel přes větev .. a ona hned zase ustupuje, ale pak větev rázně vytrhne z plotu.*

DÍVKA: Co děláš?! Nech toho!

CHLAPEC: Chci vědět, jestli se to pozná.

DÍVKA: Nevím proč. *–vyhrkne, ale nikoliv zlobně. Chlapec se vrátí ven, vezme od ní větev a znovu ji strká nad branku.*

DÍVKA: Proč to chceš vědět?

CHLAPEC: Co?

DÍVKA: No... *–ukazuje na větvičku–* Jak ses na mě díval.

CHLAPEC: Jenom tak. *–pokrčí rameny a protože větev už je zase upevněná, podstoupí a zdá se, že je připraven k odchodu.*

CHLAPEC: Teď hlavně aby sem přišla. *–řekne a oba kousek couvají, pozorujíc větev, pak se otočí a jdou pryč.*

DÍVKA: To je stejně divný.

CHLAPEC: Co?

DÍVKA: Že se potřebujou vidět přes nějakou větev, aby to poznali.

CHLAPEC: Co aby poznali?

DÍVKA: Jestli ho má ráda. *–odmlčí se–* To se přece dá poznat jinak.

CHLAPEC: Musíme ji sem nějak poslat.

DÍVKA: Tak jo. Ale jak? Aby nám věřila...

CHLAPEC: Něco vymyslíme.

Michalův dům o něco později, večer. Michal se vrací domů a u branky se zarazí při pohledu na větev, ale bez dlouhého rozmýšlení ji vytrhne a hodí kamsi stranou.

Druhý den. Počasí je klidnější a Michal s kamarádem Standou jsou na střeše a spravují komín. Ten už je rozebráný, Standa zdí a Michal přidává.

MICHAL: Udělej to pořádně. *–napovídá.*

STANDA: Neraď!

MICHAL: Ať to zase nepadne.

STANDA: Nemáš to nechávat na poslední chvíli...

MICHAL: Kdyby nefoukal takovej vítr...

STANDA: Tak to necháme, ne? *–zastaví práci a ironicky se obrátí k Michalovi–* Třeba nebude pršet a bude teplo, tak ani komín nebudeš potřebovat.

MICHAL: Myslíš? *–ptá se vážně a Standa jen zakroučí hlavou, jak může někdo takový vůbec žít, a raději se vrátí k cihlám.*

STANDA: A co ta střecha? *–zeptá se po chvíli.*

MICHAL: Trochu teče.

STANDA: To je dobrý. *–mávně rukou opět s neskryvanou ironií, a Michal neprotestuje, což Standu opět vyvede z míry.*

STANDA: Ty máš na všechno dosti času! *–utrhne se–* Ten komín taky, furt nic a najednou honem honem, aby nepadnul. *–vypovídá se, ale pak raději mávně rukou a pokračuje v práci.*

MICHAL: Nevíš, co je důležitý. *–řekne polohlasem.*

Paulína vychází z branky u jejich domu, zavře za sebou a vykročí směrem do nitra obce. Ale ještě neujde ani pár metrů a ozve se za ní dusot – to ji dobíhá chlapec s dívkou, kteří na ni číhali a teď, když se konečně objevila, za ní vyrazili. Ona se obrátí a když je pozná, ustupuje stranou, aby jim uvolnila cestu. Oni však vedle ní zastavují.

DÍVKA: Jdete se podívat za Michalem? *–osloví ji zcela bezprostředně a Paulína se musí nejdřív podívat, jestli to opravdu mluví s ní.*

PAVLÍNA: Co? *–zatváří se nechápavě.*

DÍVKA: Prej mu vyrostla na plotě taková větev. Já myslela, že se tam jdete podívat. *–vychrlí rychle připravenou větu.*

PAVLÍNA: Co mu vyrostlo?

DÍVKA: Taková větev. Běžte se tam na ni podívat, ať vám ji ukáže.

PAVLÍNA: Ale ale... *–směje se–* Co to na mě zase zkoušíte?

CHLAPEC: Jestli chcete, tak my tam půjdem s váma.

PAVLÍNA: Ne. *–zavrtí hlavou–* Já tam trefím.

CHLAPEC: Hlavně si ho k té větvi zavolejte...

DÍVKA: A pořádně se na něj podívejte.

CHLAPEC: Ale musíte zůstat venku a on vevnitř.

PAVLÍNA: Proč?

CHLAPEC: To uvidíte. Oba.

PAVLÍNA: Tak já se tam stavím.

DÍVKA: Kdy?

PAVLÍNA: Někdy.

CHLAPEC: Tak jo. –*oba se zastavují*– Ale určitě!

PAVLÍNA: Počkejte. –*zastaví se také a obrátí se k nim*– A odkud to víte?

DÍVKA: My jsme ji viděli.

PAVLÍNA: A on vás poslal, abyste mi to řekli?

DÍVKA: Ne. –*vrtí rozhodně hlavou*.

CHLAPEC: On to možná ještě ani neví...

PAVLÍNA: Co neví?

CHLAPEC: O té větvi. Teda ví, ale neví, že...

DÍVKA: Že jsme tady.

Pavlna se opět zasměje a zakroučí hlavou, pobavená jejich snažením, jemuž přikládá malý význam.

PAVLÍNA: Tak jo. –*obrábí se a pokračuje ve své cestě. Děti ji pozorují, nejistí, zda uspěli či nikoliv.*

Michal se Standou jsou dole před chalupou a hledí na opravený komín

STANDA: A můžeš si sem konečně někoho pozvat. Komín už ti ostudu dělat nebude.

MICHAL: To ho radši nechám spadnout.

STANDA: A co ta Pavlna? Pořád tě nechce?

MICHAL: Je hloupá.

STANDA: Tak musíš ještě spravit tu střechu a zkusit to znovu. Třeba si dá říct. Barák je základ.

MICHAL: Jestli chce barák, tak ať si počká na někoho jinýho. –*řekne a Standovou tváří jen proběhne povýšeně vedoucí úšklebek*.

MICHAL: Tak co jsem dlužnej? –*zeptá se pak*.

STANDA: Nic. Zatím to nech, až toho bude víc. Zatím mě můžeš pozvat na pivo.

MICHAL: Teď?

STANDA: Třeba.

MICHAL: To jsem si to měl radši udělat sám. –*mračí se naoko, vytáhne peněženku, zkontroluje její obsah, a pak přikývne*– Ukecals mě, tak jdem.

Sedí v hospodě u piva, sami dva u stolu, ale přijde si k nim sednout děvče, které se s Michalem bavilo tenkrát na náměstí, když potkal Pavlnu.

DĚVČE: Co slavíte? –*prohází na uvítanou a hned se posadí vedle Michala*– Ty taky chodíš do hospody? –*ptá se trochu překvapeně*.

MICHAL: Když mě někdo pozve. –*odvěti ironicky, narážkou na opak*.

DĚVČE: Tys ho pozval? –*obrábí se na Standu*– A mě nepozveš?

STANDA: Ať tě pozve Michal. Slaví komín, víš? –*řekne a Michal se ani nevzpírá, byť jeho hlas vůbec nezní nadšeně*.

MICHAL: Tak co si dáš?

DĚVČE: Pivo? –*ptá se, trochu zaskočená tím, jak snadno souhlasil. Slavení komína ji sice zarazilo, ale nic na to neřekne*.

MICHAL: Tak si ho dej a nech nás, my máme práci. –*dodá tvrdě s úsměvem. Dívka se také pokusí zasmát, ale když vidí, že to nebyl žert, zvedá se*:

DĚVČE: Tak já si ho dám. Ale na tebe!

MICHAL: Klidně. –*mávne rukou a nevšímá si jí*.

STANDA: Ta by se ti nelíbila? –*zajímá se po jejím odchodu*.

MICHAL: Vždyť chodí do hospody. A pije pivo! –*opáčí znechuceně, jako by tím říkal, že nad ni není horší. A Standa pokrčí rameny*:

STANDA: Tak ji to odnaučíš.

MICHAL: Ať ji to odnaučí ten, kdo ji to naučil. *–odmítne kategoricky. Vtom do hospody vstoupí Paulína s několika kamarády (chlapci i děvčaty) a sednou si k nedalekému stolu. Michal je pojednou jako na trní a Standa si toho všimne.*

STANDA: Vždyť je hloupá, ne? *–řekne posměšně.*

MICHAL: Podívej, s kým tam zase je. *–opáčí nevraživě, jako by jeho předešlou poznámku neslyšel. Oba se tam mlčky dívají a číšník se s nově příchozími zdraví a hned jim nese pivo. Paulína upíjí.*

STANDA: A pije pivo. *–dodá.*

MICHAL: Ale nechutná jí. *–odvětlí.*

STANDA: Jo tak to jo.

MICHAL: Říkala mi to.

STANDA: Tak běž za ní. *–řekne když vidí, jak je Michal rozhozený.*

MICHAL: Já? *–vykulí oči–* Ať přijde ona. *–řekne, ale to už si jich Paulína všimne a zdraví Michala, který se na ni usměje a vůbec ne tak, jako by mu připadala hloupá. Ona se zvedne a jde k nim.*

PAVLÍNA: Ahoj. *–řekne a přisedne si.*

MICHAL: Co ty tady?

PAVLÍNA: Marta má narozeniny.

MICHAL: Aha.

PAVLÍNA: A co ty pořád děláš?

STANDA: Už má spravenej komín.

PAVLÍNA: No vidíš.

STANDA: Teď ještě střechu a tu zeď vzadu... *–vypočítává posměšně.*

PAVLÍNA: To zvládne, vid' *–zastává se ho–* Já se na ten komín přijdu podívat.

MICHAL: Kdy? *–ožije.*

PAVLÍNA: Nevím, zejtra?

MICHAL: Tak přijď. *–řekne ledabyle, jako by mu to bylo lhostejné.*

PAVLÍNA: Vlastně zejtra nemůžu.

MICHAL: Tak přijď, až budeš moct. Jak chceš. *–tváří se už spíš dotčeně.*

STANDA: Až budeš mít hotovou střechu. Střecha je základ.

PAVLÍNA: Tak jo. *–souhlasí.*

STANDA: To si počkáš. *–prohodí směrem k ní.*

PAVLÍNA: On si pospíší, že? *–obrátlí se na Michala a ten zavrtí hlavou:*

MICHAL: Marta na tebe čeká. *–ukáže ke stolu jejich přátel. Paulína se tam podívá.*

PAVLÍNA: Tak se někdy stav ty. *–navrhne, ale vtom si vzpomene na setkání s dětmi–* Ale tobě prej na plotě vyrostla nějaká větev. Na tu bych se přišla podívat.

STANDA: Jaká větev?

MICHAL: Co já vím. *–krčí rameny.*

PAVLÍNA: Máš mi ji prej ukázat.

MICHAL: Kdo to říkal?

PAVLÍNA: Někdo.

MICHAL: A kde že vyrostla?

STANDA: Na plotě. Tobě rostou na plotě větve?

MICHAL: No byl tam včera nějaký klacek...

PAVLÍNA: Tak mi ho ukážeš?

MICHAL: Hm. *–přikývne, ale je na něm znát, že to nemyslí vážně. Chvilí je ticho.*

PAVLÍNA: Tak já půjdu. Mějte se. *–ustává a oni se s ní loučí pokynutím hlavou.*

MICHAL: Je blbá. *–poznámená nato.*

STANDA: Tak se u ní stav ty.

MICHAL: Jo. *–zašklebí se–* A kdoví, koho tam potkám. Ať si dělá, co chce. *–mračí se a po očku se dívá tam, kde Paulína sedí.*

STANDA: Ukážeš jí nějakou větev, když ji zajímá. *–dodá ironicky–* Buď rád, že není zvědavá na barák.

MICHAL: Jak na to přišla, vid' *–přemítá a je na něm znát, že ho to přitahuje–* Třeba se na mě ptala. *–napadne jej a podívá se na ni opět s větším zájmem.*

Ulice ve vesnici a v ní chlapec a dívka. Chlapec jde trochu rychleji a dívka skoro jakoby neochotně za ním.

CHLAPEC: Můžeš hrát s náma. *–nabízí.*

DÍVKA: Já přece fotbal neumím. *–odmítá, ale jde dál.*

CHLAPEC: To nevadí. Můžeš třeba chytat.

DÍVKA: A dostanu míčem! *–odmítá ještě rozhodněji–* To ne.

Přicházejí k plácku, kde místní kluci hrají fotbal. Ale dnes se jich sešlo moc málo, zatím pouze dva kopou před brankou.

CHLAPEC: No vidíš, budeš hrát se mnou. *–prohodí uklidňujícím hlasem.*

DÍVKA: Pojď se radši podívat, jestli tam má pořád tu větev.

CHLAPEC: Tak potom.

DÍVKA: Co když uschnula..? *–nadhodí, ale to už jsou na hřišti, docela blízko kopajících chlapců.*

PRVNÍ KLUK: Jurenkovi nemůžou. *–volá už z dálky–* Jirka se musí učit a Pavel má zákaz, za to okno.

CHLAPEC: Pořád? *–diví se, ale co se k tomu dá dodat? Nic. Takže se odpovědi nedočká.*

CHLAPEC: Kterou chcete branku? *–zeptá se, když k nim dorazí.*

DRUHÝ KLUK: Vy chcete hrát?

CHLAPEC: Nahraj! *–vzve ho–* Jasně. *–dodá, když dostane míč, a kopne ho dívce.*

PRVNÍ KLUK: S holkou? *–kroutí hlavou–* To nemá cenu.

DÍVKA: Já nemusím hrát. *–kopne míč chlapci zpátky, a vůbec ne špatně.*

CHLAPEC: Máte strach? *–prohodí ke klukům a na dívku kopne prudší ránu. Ona se snaží míč zachytit rukou.*

CHLAPEC: Rukama nesmíš, jenom chytat... *–napomene ji a pak dodá–* Zkusíme to, uvidíš. Když ti to nepůjde, tak toho necháme.

PRVNÍ KLUK: Já s holkama nehraju.

CHLAPEC: Protože bys prohrál.

DÍVKA: Já to fakt neumím.

CHLAPEC: Tak nechcete hrát? *–kopne jim míč zpátky–* A co budem dělat?

DÍVKA: Já se můžu dívat.

CHLAPEC: To tě nebude bavit.

DÍVKA: Bude.

DRUHÝ KLUK: Tak chce hrát nebo nechce? *–obrací vyčítavě.*

CHLAPEC: Takhle můžeme leda kopat na branku. Ve třech.

DRUHÝ KLUK: To mě nebaví.

PRVNÍ KLUK: Nechceš hrát? *–ptá se děvčete.*

DÍVKA: Já to neumím.

PRVNÍ KLUK: Můžeš chytat.

DÍVKA: Ale nesměli byste dávat rány.

DRUHÝ KLUK: To nemá cenu. *–odmítá.*

Paulína jde po cestě vesnicí – a tu se zpoza rohu vyřítí Michal a dobíhá ji a tváří se přitom tak výmluvně, že je okamžitě poznat, že na ni čekal. Na sobě má „sváteční“ košili a na košili dokonce kravatu.

MICHAL: Ahoj.

PAVLÍNA: Ahó. *–pozdraví jej s výrazem radostného překvapení, a obdivně si prohlíží jeho ústroj.*

MICHAL: Kdes to slyšela, o tom klacku? *–ptá se hned na to, o čem přemýšlel.*

PAVLÍNA: To ti nemůžu říct. *–odvěti s tajuplnou koketností.*

MICHAL: Proč ne? *–diví se, ale když následně pozná, že ona se nemá k vysvětlování, pokračuje sám–* Ty ses na mě ptala?

PAVLÍNA: Ne.

MICHAL: Aha. *–poněkud sklesne, protože se nedozvěděl to, co se dozvědět chtěl.*

PAVLÍNA: Ty seš nějak nastrojenej. *–poznává konečně k tomu, co ji upoutalo.*

MICHAL: To jsem si koupil. *–opáčí vcelku pyšně a protáhne kravatu dlaní– Oni jinou neměli. –dodá o něco skromněji.*

PAVLÍNA: Ale sluší ti to.

MICHAL: Můžu ti ji půjčovat, jestli chceš. *–navrhne žertem a povolí si uzel.*

PAVLÍNA: Mně by asi neslušela.

MICHAL: Zkus to. *–sundává si ji, ale Pavlína nechce.*

PAVLÍNA: Nene, díky. *–odmítá, Michal si tedy kravatu hodí přes rameno a staví se vedle ní, jako že někam půjdou.*

O něco později oba pokračují v cestě vesnicí. Blíží se ke hřišti, ale zatím to není poznat.

PAVLÍNA: Ty holuby bys ale mohl pěstovat. *–říká a Michal krčí rameny– Třeba bys potom nemusel jezdit s traktorem. Já jsem slyšela, že je snad někde vykupují ve velkém; že se na tom dá vydělat.*

MICHAL: Mě baví jezdit s traktorem.

PAVLÍNA: Mně by se asi líbilo pěstovat holuby.

MICHAL: Však můžeš.

PAVLÍNA: Doma nemáme místo.

MICHAL: Takže bys je vlastně chtěla mít u mě..! *–zarazí se– Já bych se o ně staral a ty by ses občas přišla podívat. Jako teď. –dodá zamračeně.*

PAVLÍNA: Já myslela, že ti nevadí, když se stavím.

MICHAL: To mi nevadí. Ale mohla bys častěji. *–prohodí nejistě.*

PAVLÍNA: To nejde.

MICHAL: Proč ne?

PAVLÍNA: Asi jsem na to ještě moc mladá.

MICHAL: Až budeš stará, tak už chodit nemusíš.

PAVLÍNA: To už bys o mě nestál? *–jakoby se urazí a Michal se nad tím zamyslí, trochu vážně a trochu jakoby vyčítavě, co sleduje tak nesmyslnou otázkou. Zatím se přiblížili k místu, kde děti hrají fotbal; zastaví se a sledují jejich zápas, ale přitom neustále po očku pokukují jeden po druhém, jako by se chtěli o čemsi přesvědčit (co si ten druhý myslí, jestli mu je přítomnost toho druhého příjemná a podobně).*

Dívka drží míč před brankou, vykopne ho, ale než doletí k jejímu spoluhráči, zachytí ho jeden z protihráčů, který útočí a střelí gól.

PRVNÍ KLUK: Góóó!

DRUHÝ KLUK: Góóó! *–radují se a běží si navzájem plácnout dlaněmi o sebe.*

Dívka jde pro míč, chlapec přistoupí blíž, aby mu mohla nahrát bez nebezpečí, převeze míč a běží do strany a snaží se projít přes ty dva, různě klíčkuje a motá se, jenže nemá kam nahrát, tak se jim nakonec podaří mu míč sebrat a brzy dávají další gól.

PRVNÍ KLUK: Góóó!

DRUHÝ KLUK: Góóó! *–opět běží k sobě a blahopřejí si.*

MICHAL: To víš, že bych tě už nechtěl, když nechceš ty mě. *–řekne, aby prolomil mlčení.*

PAVLÍNA: Asi půjdu k babičce. *–podívá se na něj– Když nechceš, abych chodila za tebou.*

MICHAL: Ty bys se mnou fotbal nehrála, viď? *–poukáže na snažící se dívku, namísto toho, aby upřímně zaprotestoval proti jejímu výroku.*

PAVLÍNA: Já už nejsem malá holka. Mladá snad ještě jo, ale malá už ne. *–zasměje se.*

Chlapec s dívkou, jež během tohoto rozhovoru rovněž vidíme, se mezitím chvíli na něčem domlouvá, dívka jako by mu další hru rozmlouvala, ale on jí cosi vysvětluje, pak se postaví dopředu a dívka s míčem jde kousek k němu, aby potom, když se protihráči blíží, nahrála, ale protože kluci se po něm hned vrhnou, musí couvat k brance a ona se vrací také, chvíli si nahrávají na malém prostoru před brankou a pak se on snaží rychle proniknout po straně a ona přeběhne dopředu, on jí nahraje, ale jeho nahrávka je zachycena a vzápětí padá další gól.

PRVNÍ KLUK: Góóó!

DRUHÝ KLUK: Góóó! *–stejná radost a stejné projevy.*

PAVLÍNA: To jsou celí chlapi! –*pronese nazlobeně*– Vytahovat se na slabší. Pořád by chtěli vyhrávat. –*krouť hlavou*.

MICHAL: Někdo musí vyhrát.

PAVLÍNA: Proč?

MICHAL: Aby ses měla do koho zamilovat. Protože vítěz bere všechno. Nebo ty bys radši toho poraženýho? –*ptá se a Pavlína se zamyslí, ale nějak se nemá k odpovědi*.

MICHAL: Co? –*popíchne ji*.

PAVLÍNA: Kdyby byl lepší... –*řekne právě ve chvíli, kdy dívka dává gól. (Ti dva to předtím zkoušeli znovu, chlapec držel míč a ona běžela napřed, protihráci se na něj soustředili a on nahrál dívce, která mu míč vrátila, když se za ní jeden protihráč rozběhnul, a nerozhlížejíc se nalevo ani napravo běžela dopředu, kde ji za chvíli míč zastihnul a ona spíš nedopatřením kopla do něj – a on jakoby z vlastní vůle zamířil proti brance, do které dobíhal druhý kluk, a padá gól. Ještě by mohl míč kousek před protihráčem změnit na nějakém drnu směr, aby bylo nápadnější, že to nebylo samo sebou.)*

CHLAPEC: Góóól! –*raduje se a dívka se spokojeně usmívá. On ji bere za ruce a plácá do ní a poskakuje. I Pavlínu takový vývoj očividně potěšil a samou radostí hned pustila z hlavy, na co se Michal ptal*.

PAVLÍNA: Je dobrá, vid'? –*směje se*.

MICHAL: Taky chtěla vyhrát. –*poznamená a Pavlína po něm loupne očima. Děti se mezitím dosyta vybouřily a teď jdou k brance dávají najevo, že dál hrát nebudou – a možná i proto, že si právě před chvíličkou všimli, kdo je sleduje, a významnými pohledy si to dávají na vědomí*.

CHLAPEC: My končíme. –*řekne*.

DRUHÝ KLUK: Stejně jste prohráli.

DÍVKA: No a co?

DRUHÝ KLUK: Nic. Prohráli jste. –*sbírá míč*.

PRVNÍ KLUK: Až budete chtít odvetu, tak přijďte. –*dodává posměšně, ale ti dva odcházejí jakoby nic, nakloní se k sobě a nato se rozesmějí. Původně zamířili k Michalovi a Pavlíně, jenže u nich, kteří se i na dálku očividně prou, sice s úsměvem, ale zaujatě, se zrovna zastavila sousedčina kamarádka. Oni tedy zpomalí a pak je pouze opodál minou*.

DRUHÝ KLUK: To je teda, že se musíš kamarádit s holkama. –*volá za nimi, ale ani to je nepřinutí odpovědět, tak si sedá na míč a znuděně kouká, protože neví, co budou dělat*.

PRVNÍ KLUK: Nechcete si zahrát hned? Odvetu? –*houkne ještě a chlapec se otočí a zavrtí hlavou*.

MICHAL: Dobrý den. –*pozdraví babku, která si je zvědavě prohlížela, nejvíc zřejmě Michalovu kravatu*.

PAVLÍNA: Dobrý den. –*kývne hlavou jen tak, aby se neřeklo*.

BABKA: Vám taky. –*protáhne bodře a pořád na ně kouká, takže oni už nevědí, jak se tvářit. Obzvlášť Pavlíně to vadí*.

BABKA: Hrajou to dobře? –*prohodí, aby měla proč zůstat. Oni se usmějí, že to ani moc ne*.

MICHAL: Už dohráli. –*řekne a babka si je ještě chvíli prohlíží, než znovu promluví*:

BABKA: Hlavně, když si rozumíte. –*pokýve hlavou*– Moc vám to sluší. –*dodá a pokračuje dál, ještě se však několikrát obrátí*.

PAVLÍNA: Jak koukala, vid'? –*mračí se*.

MICHAL: Za chvíli už bude vykládat, že nás tady potkala. –*poznamená, ale je v tom cítit spíš radost; skoro až hrdost*.

PAVLÍNA: Ta má starosti.

MICHAL: Ale sluší nám to. –*prohodí a snaží se přitom maskovat své potěšení z takového soudu úšklebkem*.

PAVLÍNA: Nojo. –*zakoučí očima upřímně znevažujícím způsobem*– To dělá ta kravata.

MICHAL: Tak nevím, jestli je to výhra. –*řekne po krátkém odmlce, kdy sledoval střídavě kravatu a chlapce na hřišti, kteří nechali míč míčem a šli se na okraj hřiště vyčůrat. O Michalovi a Pavlíně vědí, ale vůbec jim jejich přítomnost nevadí; to oni najednou nevědí, kam s očima, a sbírají se k odchodu*.

PAVLÍNA: To bych vyhrávala pořád. –podívá se na Michala s provokativním úsměvem– Protože mi tohle říkala už kolikrát...

MICHAL: Kdy?!

PAVLÍNA: Ona to říká pořád. –*zašklebí se*– Ale ať, když ji to zajímá...

MICHAL: Aha. –*přikývne*– A s kým? –*dodá s přemáháním*.

PAVLÍNA: To už nevím. Asi s .. fakt nevím.

MICHAL: Třeba si myslela, že k sobě patříme. Teď.

PAVLÍNA: Ať si myslí, co chce.

MICHAL: A co si myslíš ty?

PAVLÍNA: To nevím. –*směje se*– To se uvidí.

MICHAL: Ale holuby bys u mě mít chtěla...

PAVLÍNA: Tak je budeš pěstovat? –*zeptá se s nadějí v hlase*.

MICHAL: Chovat.

PAVLÍNA: Co?

MICHAL: Holubi se nepěstujou, ale chovaj.

PAVLÍNA: Tak chovat.

MICHAL: Nevím. To se uvidí.

PAVLÍNA: Mohl bys. –*vzdalují se. A ti dva kluci rovněž odcházejí z hřiště*.

Chlapec s dívkou jdou kamsi k zahradám na okraji vesnice, a potom spěchají dál, za ně.

DÍVKA: To mám radost, že to pomohlo.

CHLAPEC: Jenom jestli už to ví? –*zatváří se pochybovačně*.

DÍVKA: Co?

CHLAPEC: Jestli ho má ráda.

DÍVKA: Asi jo, když jsou spolu.

CHLAPEC: No právě. Já myslím, že to spíš asi ještě neví.

DÍVKA: Ty myslíš, že nemá?

CHLAPEC: Možná jo, ale... –*pokrčí rameny, ale na tváři je mu znát, že raději myšlenkami utíká kamsi docela jinam*– Příště budeš zase chytat? –*řekne*.

DÍVKA: Vždyť mi to nešlo.

CHLAPEC: Docela jo.

DÍVKA: Ale prohráli jsme.

CHLAPEC: To nevadí.

DÍVKA: Ale jeden gól jsme jim taky dali. –*rozveselí se*.

CHLAPEC: Příště je porazíme.

DÍVKA: Já už fotbal hrát nebudu. –*odmítá skromně*.

CHLAPEC: Proč by ne?

DÍVKA: Neumím to.

CHLAPEC: Já tě to naučím.

DÍVKA: Já už jsem jim gól dala. –*zasměje se provokativně*– Ty se to musíš naučit. –*vrtí hlavou a chlapec se chystá odpovědět, když tu náhle dívka cosi uvidí*– Podívej! –*ukazuje kamsi dopředu .. kde dírou v mracích proniká k zemi kužel světla a ukazuje do jednoho místa, právě do toho, kam oni chodí. (Někde tam u skládky.)*

CHLAPEC: Co to je? –*zašeptá, když se kužel začne zužovat a nakonec je tak tenký, že se soustředí pouze na jeden jediný keř*.

CHLAPEC: Jdeme tam! –*rozběhnou se*.

Utíkají po louce a blíží se na místo. Paprsky světla se pomalu rozplývají a oni o něco později přistoupí ke keři, který byl světlem zvýrazněn.

DÍVKA: Co to mělo znamenat? –*dotkne se keře a pak hledá na obloze, odkud světlo pocházelo – žádné zvláštní místo tam však nenachází*.

CHLAPEC: Tam už nic není. Asi jim došly baterky. –*komentuje její vzhlížení k nebi*.

DÍVKA: Komu?

CHLAPEC: Tomu, co sem svítil. *–řekne a přitom obhlíží keřík ze všech stran–* Mohli nám sem poslat i návod, co s tím.

DÍVKA: Třeba to máme dát Michalovi.

CHLAPEC: To by určitě jedl! *–zavrtí odmítavě hlavou.*

DÍVKA: Tak z toho uvaříme čaj.

CHLAPEC: Myslíš, že to ještě půjde? *–trhá pár červených plodů, jež na keři přečkaly zimu–* Jsou nějak scvrklý.

DÍVKA: Musíme je usušit. *–přidává se a rovněž trhá–* Co to asi bude dělat? *–těší se.*

CHLAPEC: Michal už to nepotřebuje, zkusíme to sami.

DÍVKA: My dva? *–podiví se–* A na co my to potřebujem?

CHLAPEC: Uvidíme. *–pokrčí rameny–* Při nejhorším na žízeň.

DÍVKA: A co Michal?

CHLAPEC: Ten se musí snažit sám. A ona taky, ne? *–řekne a dívka neodporuje.*

Michal ještě stále jde s Paulínou, ale už se rozcházejí. Záběr je celkový, beze slov –jdou, Paulína o něčem mluví a Michal mlčky poslouchá pak Michal zpomalí, protože už jsou dosti blízko babiččině chalupě, Paulína to po chvíli zaznamená a zastaví, ale nijak ho nepřemlouvá k pokračování; spíš se loučí. Michal udělá ještě pár kroků, spíš ale už jen jakoby proti své vůli, pak naznačí zamávání rukou a Paulína pohodí hlavou, až se jí vlasy rozvlní, obrátí se .. a pokračuje dál, zatímco on neví, co dělat a kam jít.

A kdesi nedaleko vidíme zářit podobný kužel světla, jaký upoutal před chvílí děti; také se zužuje až do tenkého paprsku – jenže z těchto dvou si jej žádný nevšimá, neboť Paulína má oči obrácené do sebe a Michalův pohled je přibitý k zemi, takže po chvíli světlo zabliká a ztratí se, aniž by si jej kdo všimnul. A Michal bez nálady vyrazí směrem k rybníku.

A je zase u vrby, přechází kolem ní a postupně jako by s ní doopravdy rozmlouval; jako by mu byla partnerkou a nikoli jen prázdnou věcí.

MICHAL: Ona neví, co chce. Vlastně ví, ona chce všechno! A všechny! Jenže to není nic pro mě, čekat, jestli si na mě udělá čas. *–kroutí hlavou–* Mně už je dávno jasný, že to není holka pro mě, ale když tady není žádná jiná, kterou bych mohl mít rád, tak myslím na ni. Já už bych ji vlastně ani nechtěl, ale pořád na ni myslím. Ani nevím, proč. *–prohodí neupřímně, ale pak se na vrbu podívá a v tom pohledu je vidět přiznání ke lži–* Ale však ty mi rozumíš. *–pohladí ji po drsné kůře tak, jak by rád hladil kohosi jiného, a pak na ni začne vázat svou kravatu, a přitom mluví–* Tys mi vždycky rozuměla. Kdybych tak našel nějakou, která by se ti podobala; posloucháš mě a ani nemusíš promluvit, vedle tebe je mi tak nějak dobře, myšlenky se mi srovnají a je mi líp. Opravdu! *–zasměje se, kravata je připevněná a on znejistí–* Ale co to plácám za nesmysly!? *–podiví se bláhovostí vlastních slov, jež mu samotnému přijdou směšná–* Jak by mi mohla rozumět vrba!? *–zašklebí se–* Možná mi už přeskočilo, když se takhle bavím se stromem... *–řekne a přitom se skutečně tváří trochu zvláštně, jako by ztrácel rozum. Pak si sedne a opře se o její kmen.*

O něco později, stmívá se a Michal stále sedí u vrby, pohodlně rozvalený kouká na rybník a hraje si s knoflíkem, potom zvrátí hlavu a kouká upřeně nahoru do větvi, kde poulává jeho kravata...

MICHAL: Sluší ti to. *–usměje se a za chvíli už se mu větvičky začnou míhat před očima; pojednou mu je těžko, cítí se ospalý a bezmocný, tedy se pohodlněji uloží a přivře oči .. a vrba k němu nakloní svoje větve a ševelí lístky tak sladce a voní tak silně a pronikavě, že zakrátko usne.*

Spí jako malé dítě, v temnotě pod ochranným příkrovem tenkých větviček vrby, splývavě visících až k němu a téměř se ho dotýkajících – ovšem když se pohne, to se hned jejich konce vzdálí, aby se o něj náhodou neotřely a neprobudily ho. Během noci se však přece jen vzbudí; nejspíš proto, že spát doma v peřinách anebo venku na zemi, to je velký rozdíl ve prospěch domova. Jen pár hvězdiček na obloze mžouravě bliká, droboucké jiskřičky naděje kdesi v nedostupných dálkách, a Michal sotva zamžourá a už ustává, aby se

odebral domů, do postele. Postaví se, ovšem jak je rozespalý, tak zavravorá a zamotá se do větviček, a vrba ho schválně zaplétá a má mí svou vůni a kdoví, čím ještě, takže se Michal za chvíli sveze zády po kmeni zpátky na zem, natáhne se a hlavu položí na kořen. A vrba ani sama neví, jak se jí to podařilo, ale kořen má pojednou měkce poddajný, takže na něm Michal spočívá téměř jako na polštáři, převalí se na záda a chvíli hledí vzhůru, kde se mu před očima míhají dlouhé větvičky a za nimi tisíce drobných hvězd, a to všechno unáší jeho zrak i mysl kamsi do prázdna, až mu víčka poklesnou a on usne .. a vydrží spát až do svítání.

Na východě se obloha zjasňuje a sluneční světlo postupně rozkrývá černou tmou noci. Svítá – a s úsvitem se probouzí zvířectvo, ptáci začínají prozpěvovat, žáby kvákat a vůbec všechna havěť vydává jakési zvuky, které nepřejí klidnému spánku, takže i Michal zvolna přichází k sobě. Leží tam, kde usnul, ale hlavu nemá na kořenech vrby, nýbrž v dívčím klíně – avšak zatím to ještě neví; zatím ještě spí. Cítí, že mu cosi hladce klouže po vlasech, jen tak zlehounka, shora dolů a za chvíli zase, a pořád dokola... Usměje se a zavrtí, neboť je mu to nesmírně příjemné; tak příjemné, že se zprvu ani nesnaží vyzvědět, co to může být, a jen si slastně užívá. Zůstává s očima zavřenými a ještě jednou se trochu zavrtí, aby našel pohodlnější pozici, a tváří se nanejvýš spokojeně .. když tu jako by se mu v hlavě rozbřeslo a on si uvědomí, že jeho hlava rozhodně neleží na tvrdé zemi ani na kořenu, jak by vzhledem k tomu, kde se nachází, měla. Zvedne ruku a položí ji vedle obličej, aby prozkoumal, co to pod sebou má, a cítí hladce oblou a dokonce i teplou podložku .. která, jakkoliv je příjemná, tam rozhodně nemá co dělat! Potom už jej zvědavost přiměje otevřít oči a zjistit, kde se nachází – a tu teprve poznává, že má hlavu složenou v dívčím klíně, a ta dívka že je nahá, když se nepočítá jeho kravata, již má volně zavěšenou na krku, a shlíží na něj krásně hnědýma očima a hladí jej po hlavě.

Michal vytřeští na ni oči a posadí se. Ona stáhne ruku a docela klidně se na něj usměje.

MICHAL: Kde ses tady vzala?! –málem se na ni utrhne, stěží uhýbajíc pohledem před její nahotou.

VERONIKA: Ty mě nepoznááš? –odpoví a celá se přitom zachvěje radostí, že dokázala vyslovit svoje myšlenky, a že snad už brzy bude moci slovy dát najevo vše, co k tomuto mládenci cítí.

Michal sklouzne pohledem po jejím těle, pak si začne svlékat košili a podá ji dívce.

MICHAL: Neznám tě. –vrtí hlavou– Nikdy jsem tě neviděl .. takhle... –poukáže na její nahotu a vzápětí na kravatu– Odkud to máš? –zvedne ruku, jako by se jí chtěl dotknout, ale neudělá to, jen na ji sotva znatelně ukáže.

VERONIKA: Mám. –pokrčí rameny– Nelíbí se ti? –otáže se sladce.

MICHAL: Jo. Sluší ti. –zašklebí se podivně a začne si svlékat košili, kterou jí pak nabídne– Ale radši si vezmi tohle. Obleč se. –přistrčí jí košili blíž. Ona si ji tedy vezme a s dosud nepoznanou rozkoší ji na sebe navléká, jen trochu nešikovně, když to nikdy dřív nedělala. A Michal kouká, jako by stále snil, zmateně a rozespale se rozhlíží, ale čím dál víc a otevřeněji se soustřeďuje na dívku.

VERONIKA: Je to lepší? –zeptá se potom nevinně, jako by na jejím obnažení nebylo vůbec nic zvláštního, a pohrává si s kravatou, jako by mu ji chtěla navléknout, ale zatím se neodvažovala.

MICHAL: Nějak jsem usnul. –řekne rozpačitě, aby svůj zájem ukryl– Ale... –rozhlédne se znovu kolem, neboť se mu tam zdá být cosi podivného...

VERONIKA: Hledáš něco? –napovídá.

MICHAL: Jasně. –uvědomí si náhle– Chybí tady ta vrba. Kde je? Stála přece tady. –ukáže vedle sebe do trávy, na místo, kde sedí dívka, a zatváří se přitom velice podivně. Ona se na něj však pouze dívá a šťastně se přitom usmívá.

MICHAL: Musela mě uspat. –říká pro sebe– A teď ty, co tady děláš? –zeptá se, zmatený a popletený natolik, že až začíná pochybovat, zda ještě nespí a tohle není pouze bláznivý sen.

VERONIKA: Ty mě neznáš, ale já tě znám. –řekne místo odpovědi a už se bez otálení natáhne a navléká mu kravatu, čemuž on se nijak nebrání– Tolikrát jsem tě poslouchala a tolikrát jsem si přála sedět jednou takhle a dívat se na tebe, abys i ty mě viděl...

MICHAL: Mluvili jsme spolu?

VRBA. Tys mluvil, já jen poslouchala.

MICHAL: A co jsem říkal?

VERONIKA: Že je ti smutno. Že nemáš nikoho, komu by ses mohl vypovídat a kdo by se o tebe zajímal a komu bys mohl věřit, že se zajímá opravdu jenom o tebe...

MICHAL: Tohle všechno jsem ti prozradil? Kdy?

VERONIKA: Mockerát. Tolikrát, že už to znám skoro nazpaměť, a přesto jsem tě vždycky ráda poslouchala a moc jsem si přála, abych ti mohla jednou odpovědět, že... *–odmlčí se, protože jí zatím přece jen schází odvaha na sebe všechno prozradit.*

MICHAL: Proč bych ti to říkal? *–kroutí hlavou*– A kde?

VERONIKA: Tady.

MICHAL: Tady? *–zahledí se na ni nechápavě a potom sklouzne pohledem do míst, kde stávala vrba*– Přece mi nechceš říct, že jsi... *–zatváří se posměšně a přitom pokyne rukou do onoho místa, kde stávala vrba, jako by se mu v hlavě skládalo cosi dohromady; cosi, čemu by však nemohl uvěřit ani ve snu*– Kde máš větve? A listy? *–pokouší se žertovat.*

VERONIKA: Nemám. *–odvětlí klidně a Michalovi se opět popleteně zkroutí obličej.*

MICHAL: Ale kam zmizela ta vrba? *–upře na ni zrak*– Nevíš?

VERONIKA: Možná vím. *–usměje se a vyskočí na nohy*– Ale teď jsem tady já a to je přece důležitější. *–vezme ho za ruku a on se postaví, ale pořád na ni hledí jaksi zmateně.*

MICHAL: Jak se vlastně jmenuješ? *–zašeptá.*

VERONIKA: Jak chceš. *–rozhodí pažemi*– Jak bys mi chtěl říkat? Zkus to.

MICHAL: Pav... *–otevře ústa, aby vyslovil jméno, které v poslední době nejčastěji opakoval, ale zarazí se včas a nedopoví je.*

VERONIKA: Tak ne. *–zavrtí hlavou, neboť samozřejmě poznala, že mu pořád straší v hlavě stejné myšlenky; tedy jej znovu chytí za ruku, aby měl proč zapomenout, ale on se vzpírá uvěřit takovému nesmyslu, aby se z vrby, jíž svěřil všechna svoje tajemství, stala docela obyčejná dívka.*

MICHAL: To přece není možný. *–odmítá přijmout takové vysvětlení, ale dívka skutečně stojí před ním a čeká, jak ji nazve.*

VERONIKA: Tak mě nechceš? *–dotkne se jej zlehka a on se na ni znovu zahledí a vůbec nezapochybuje o své odpovědi:*

MICHAL: Chci!

VERONIKA: A jak bys mi chtěl říkat?

MICHAL: Tobě je jedno, jak ti budu říkat?

VERONIKA: Není. Ale zkus to. *–pobídne jej a Michal tedy vyhrkne první jméno, které jej napadlo:*

MICHAL: Tak třeba Veronika? *–řekne, a ona přikývne:*

VERONIKA: No vidíš, uhodls to. *–přijme nabídnuté pojmenování, a vzápětí nato se vydá směrem, kterým ji Michal vždy opouštěl, a on se k ní spěšně přidá.*

MICHAL: Ty se opravdu jmenuješ Veronika?

VERONIKA: Nelíbí se ti to jméno?

MICHAL: Líbí, ale že jsem to hned uhodnul.

VERONIKA: Možná mě znáš a ještě o tom nevíš.

MICHAL: Nevím.

VERONIKA: Tak pojď a už na to nemysli.

MICHAL: A kam jdeme? *–ptá se a ona se k němu překvapeně obrátí, jako by mluvil nesmysly.*

VERONIKA: Přece k tobě. *–řekne*– Přišla jsem za tebou. *–zastaví se a on do ní téměř narazí, ona pak mluví z těsné blízkosti přímo k němu*– Přišla jsem jenom za tebou, a budu tam, kde budeš ty.

MICHAL: Pořád? *–zeptá se, jako by stále nemohl uvěřit. Ale ta představa se mu začíná čím dál víc líbit.*

VERONIKA: Už nikdy to nebude jinak.

MICHAL: Určitě? Ale proč?

VERONIKA: Protože mě potřebuješ. A neptej se pořád. *–napomene ho*– Odveď mě k sobě domů a uvidíš, že mám pravdu. *–dá se znovu do chůze a Michal ji teprve po chvíli následuje, zcela vyvedený z míry. A kdesi v rákosí vlnky jemně šplouchají vodníkovi o tváře a jeho oči smutně sledují ty dva, jak spolu odcházejí, a přestože to je pro něj pohled velmi bolestný, nedokáže se od něj odtrhnout a nedokáže se ani pohnout, vůbec nic, jen strnule kouká a obličejem mu stéká ranní rosa, pak mu možná na hlavu vyskočí žabka a kvákne (zazpívá), aby jej trochu potěšila.*

MICHAL: Takže my budeme bydlet spolu? –*ptá se ještě jednou a ona zastaví, obrátí se k němu a s líbezným úsměvem jej pohladí.*

VERONIKA: Jestli mě k sobě vezmeš?

MICHAL: Vezmu! –*vyhrkne*– A střechu taky spravím, neboj. –*vezme ji za ruku a teď ji on skoro táhne a rád by ještě něco dodal, ale zatím stále není schopen cokoli rozumného říci, a tak se vzdalují, až zmizí kdesi za mezí, nebo za keřem či stromy.*

Přicházejí k Michalově chalupě, Veronika má oči navrch hlavy, všechno je pro ni nové, zvláštní a okouzlující, všechno si prohlíží s ohromným zájmem – a Michal byť se snaží s ní hovořit, nedostává se mu její pozornosti, jen se ně něj tu a tam usměje a on pod tím úsměvem dokonale jhne. Když už jsou u domu, tak se Veronika lehce dotkne branky, okenice, lavičky, dveří nebo kolem čeho půjdou, a udělá to asi takovým způsobem, jako se věřící dotýkají svatých ostatků – ostýchavě a téměř s úctou.

Uvnitř znatelně ožije; už se těší, jak tu s Michalem bude spokojeně žít, a Michal si ji opatrně prohlíží a ona jeho také, ale nikoliv opatrně – ona do každého jemu věnovaného pohledu ukládá veškeré touhy, jimiž se tak dlouho zahlcovala...

Pak Michal jako by si uvědomil, co má Veronika na sobě – a že v tomto domě se pro ni zřejmě nic na půjčení nenajde.

MICHAL: Ty fakt nemáš nic na sebe? –*zeptá a přitom se na ni konečně po dlouhé době dlouze zahledí.*

VERONIKA: Nemám. –*rozpaží.*

MICHAL: Tak .. já ti něco přinesu. –*sahá po peněžích a už pospíchá ven*– Počkej tady! –*nabádá ji ještě důrazně, jako by se bál, aby mu někam neodešla.*

Michal uhání brankou pryč, k vesnici, a Veronika stojí ve dveřích a kouká za ním, pak vyjde ven a prohlíží si zahradu, i na dům se podívá a celé jeho okolí, přistoupí k plevelem zaneřádným záhonkům a pročísne se prsty v jejich porostu, avšak v jejích očích už je znát, že vidí, jak to tu brzy bude vypadat jinak .. a projde celý dům, do všech zákoutí nahlédne a všude se tváří tak, jako venku nad záhonky – jako by to tu viděla krásné a upravené, protože to tak již nyní cítí ve své jasné představě...

Michal v obchodě s dámským prádlem, oděvy a dalšími potřebami. Na krku má stále ještě kravatu, ale ta vidí nakřivo a uzlem má blíž ke smyčce oběšence. Je zadýchaný, jak se pospíchal, a teď odhodlaně, i když přece jen dosti nervózně, vybírá. Prodavačky si ho prohlízejí trochu zaraženě, co u nich pohledává, a když vidí, u jakého zboží se zdržuje a vybírá, vymění si významné pohledy a jedna z nich (ta mladší, ale pořád ještě o poznání starší od Michala) k němu přistoupí.

PRVNÍ PRODAVAČKA: Můžu vám poradit? –*ptá se a Michal se zatváří nejistě, protože neví, jak se tady na takovou otázku odpovídá. Druhá prodavačka je pobaveně sleduje, protože jinak je obchod prázdný.*

PRVNÍ PRODAVAČKA: Co sháníte?

MICHAL: Něco na sebe. Teda na ni... –*hned se opraví*– Na holku na sebe. Na oblečení.

PRVNÍ PRODAVAČKA: Tady máme jenom na holky. –*usměje se*– A jakou velikost?

MICHAL: Asi... –*podívá se na ni*– Trošku větší, než vy.

PRVNÍ PRODAVAČKA: A jinak? –*naznačí, o které rozměry jde, protože stojí před spodním prádlem. Michal si ji prohlédne pozorněji.*

MICHAL: Asi jako vy. Vypadá podobně. Možná je trošku větší tady... –*málem ukáže na její poprsí, ale pak stáhne ruce na svou hrud.*

PRVNÍ PRODAVAČKA: Tak podprsenku?

MICHAL: Všechno.

PRVNÍ PRODAVAČKA: Co všechno? –*zarazí se, a to již se k nim přidává i její kolegyně.*

MICHAL: Kromě kravaty všechno. –*zasměje se a dotkne se toho, co mu plandá na krku*– Kravatu už pro ni mám.

DRUHÁ PRODAVAČKA: Kravatu? –*znejistí.*

MICHAL: Kravatu ne. Ale jinak všechno, nějaký kalhoty, asi sukni taky, triko, košili, ponožky, tohle... *–ukáže na regál s prádlem a ještě jednou zopakuje–* Všechno.

DRUHÁ PRODAVAČKA: A neměla by si to radši přijít vyzkoušet?

PRVNÍ PRODAVAČKA: Co když se jí to nebude líbit? Nebo jí to nepadne? *–přesvědčuje ho a Michal poněkud znejistí.*

MICHAL: Bude. *–řekne pak–* Musí. Ona by sem teď .. asi nemohla.

DRUHÁ PRODAVAČKA: My máme až do poledne. Nebo v pondělí. *–znovu ho umlouvá a Michal se opět zamyslí, ale spíš jen nad tím, jak jim to srozumitelně podat.*

MICHAL: Přece nebude spát v mojí košili. *–napadne ho potom–* Taky nějaký pyžamo budu potřebovat. *–dodá, a i když tohle vysvětlení není prodavačkám zrovna srozumitelné, ustupují a dávají se do práce.*

DRUHÁ PRODAVAČKA: Tak se podíváme... *–sáhne do regálu a už tahá tady něco a tam něco jiného, první se přidává a vybírá z jiného zboží kousek vedle, takže za chvíli Michal vybírá z množství nejrůznějších oděvů, srchních i těch nejspodnějších, zběžně odpovídá na všetečné dotazy prodavaček a stejně tak i vybírá, podle okamžitého pocitu, pak zase věc vrací a nerozhodně přebírá, nad čímž se prodavačky nenápadně usmívají a schválně ho zkoušejí, předkládají mu to nejzákladnější zboží.*

Michal se radostně vrací domů, obtěžkán velkou taškou a několika balíčky, které se do ní už nevešly. Bezmála pyšně se rozhlédne a pak, protože přes zavazadla dobře nevidí, lehce klopýtne...

Sousedka ho zpozoruje oknem a hned přiskočí blíž a s tváří přitisknutou ke sklu si jej pozorně prohlíží. A my se skrze její okno podíváme s ní, abychom viděli, že se z tohoto pohledu Michal chová málem jako zloděj, vlekoucí svůj lup – ohlíží se vystrašeně a pospíchá, věci jako by rukama schovával a ony mu proto padají...

Sousedka má oči vytržštěné a horečně bádá, co si o tom má myslet.

Celek Michalovy chalupy, ráno. Veronika pleje záhon, ale na sobě má Michalovy pracovní věci, protože to, co jí koupil, se pro práci na zahradě nehodí. Michal vyjde ven a vypadá rozespale, jako by se právě vyhrabal z postele.

MICHAL: Co děláš? *–zívne.*

VERONIKA: Uklízím. Máš tady samou trávu.

MICHAL: Počkej, já ti pomůžu. *–vrací se do chalupy.*

Sousedka sedí před svou chalupou a pozorně sleduje dění před Michalovou chalupou. Něco si přitom sama pro sebe mumlá a vážně pokyvuje hlavou, a je na ní znát jednak to, že si o těch dvou nemyslí nic dobrého, a dále i to, že by svoje myšlenky ráda někomu sdělila – takže se brzy rozběhne do vsi, navštívit svou kamarádku a vylíčit jí nové poznatky.

Michal vybíhá z chalupy a přidává se k Veronice. Do práce se však nepouští a jen si Veroniku prohlíží, jako by nemohl uvěřit, že je tady s ním. Pak ji vezme za ruku, jíž ona trhá plevel, Veronika se zarazí, pohládí jej po tváři a vrátí se k práci, takže Michal se chtě nechtě přidává.

Sousedka stojí před domem své přítelkyně, cosi jí horečně povídá a přítelkyně jen kroutí hlavou a přikyvuje, pak zase kroutí hlavou a hledí směrem do míst, kde bydlí Michal. (Mezi tímto a následujícím záběrem by bylo dobré vytvořit jakýsi předěl, aby nesváděly nutně k domněnce, že se odehrávají krátce po sobě.)

Chlapec a dívka jsou spolu na půdě, kde mají na jednom místě rozprostřen list novin a na něm suší šípkové bobule, jež posledně natrhali z keře nasvíceného kuželem světla. Přicházejí k nim a zvědavě a trochu i netrpělivě si je prohlížejí. Dívka si jeden šípek vezme do ruky a důkladně si jej prohlíží.

CHLAPEC: To jsem zvědavej. *–usmívá se.*

DÍVKA: A co když nám to nebude chutnat? –*zapochybuje. Chlapec se také zarazí a nato jiný kousek sebere, strčí do pusy a kouše, za chvíli se šklebí, protože uvnitř cítí chlupatá jádérka, ale hrdinně kouše dál.*

DÍVKA: Co děláš?! To se musí pořádně usušit! –*poučuje ho.*

CHLAPEC: To musím ochutnat... –*vysvětluje–* Třeba už to funguje.

DÍVKA: A jaký jsou? –*přemýšlí, zda by také neměla okusit.*

CHLAPEC: Dobrý. –*odvětlí, ale jeho výraz tomu moc nenasvědčuje.*

DÍVKA: Dobrý, jo?! –*směje se, když ho vidí.*

CHLAPEC: Jasně. –*pronese pevně a aby to dokázal, strčí si do úst ještě jeden.*

DÍVKA: Nejez to. –*napomíná jej–* Potom si uděláme čaj, takhle se to nejí.

CHLAPEC: Mně to ale chutná.

DÍVKA: Já bych to nejedla.

CHLAPEC: Ale jedla. –*oponuje jí s tak přirozenou a samozřejmou jistotou, že to až zarazí – on si však zatím neuvědomuje, jak podivné je mluvit (a vidět) druhému do jeho pocitů (a chutí).*

DÍVKA: Nejedla. –*zavrtí hlavou, zatím stále přesvědčená, že pravda je taková, jakou ji sama popíše.*

CHLAPEC: Jedla. –*dívá se na ni upřeně–* Vždyť na to seš zvědavá. –*říká, ale to už jej samotného zarazí, jak je možné, že to ví, a sám je z toho zmatený a hloubá nad tím, když současně mluví–* Jenom máš strach, abys to nemusela vyplivnout, ale kdybys tady byla sama, tak bys to klidně zkusila.

DÍVKA: To není pravda! –*odmítá až překvapivě ostře a uhýbá pohledem a ošívá se, jako by chtěla zastřít kromě očí i své myšlenky; na chlapce se málem bojí podívat, a když to udělá, tak jen letmo a skoro až zlobně, co si to dovoluje.*

CHLAPEC: Není?

DÍVKA: Ne. –*vezme pár kousků do hrsti a pohrává si s nimi.*

CHLAPEC: Tak mi řekni, proč si nechceš vzít?

DÍVKA: Abys... –*zarazí se a pokračuje zřetelně jinak–* Protože by mi to nechutnalo. –*řekne, ale zůstane jaksi zamyšlená.*

CHLAPEC: Tak já se nebudu dívat, když ti to vadí. –*řekne on náhle, jako by na něco odpovídal.*

DÍVKA: Nech toho! –*utrhne se na něj, viditelně zmatená.*

CHLAPEC: Čeho?

DÍVKA: Neříkej mi, na co myslím! –*vstane a obrátí se k němu zády, stále si pohrávajíc se šípky.*

CHLAPEC: Proč ne?

DÍVKA: To se nedělá.

CHLAPEC: Vždyť já nevím, na co myslíš. A nic nedělám.

DÍVKA: Děláš.

CHLAPEC: Tak na co myslíš?

DÍVKA: Na nic!

CHLAPEC: No vidíš, že to nevím. –*směje se–* Ty nemyslíš na nic a mně se zdálo, že přemejšlíš, jaký by to bylo, kdybysme si uměli číst myšlenky.

DÍVKA: To není pravda.

CHLAPEC: Třeba jak jsme byli na kašně? –*dodá–* Ale na to sis nevzpomněla, když na nic nemyslíš, že? –*zeptá se po chvíli a dívka se k němu otočí s vytřeštěnýma očima, pak na něj mrští šípky, jež držela v dlani, a uteče – sebere se a prchá odtud, protože ničemu nerozumí; a chlapec se jen směje, sbírá šípky a ukládá je na noviny.*

Chlapec vychází z domovních dveří a my poznáváme, že to je dům, kde bydlí dívka; byli tedy na jejich půdě. Rozhlíží se a hledá dívku, kterou spatří na zahradě, a hned jde za ní. Ona si jej nedůvěřivě prohlíží.

CHLAPEC: Zlobíš se?

DÍVKA: Hádej.

CHLAPEC: Nevím, asi jo. –*pokrčí rameny–* To ty šípky, asi. –*dodá a jí se obličej trochu rozjasní.*

DÍVKA: Takže už mi nebudeš říkat, na co myslím? –*ptá se s nadějí v hlase.*

CHLAPEC: Nebudu.

DÍVKA: Určitě? *–prohlíží si jej zkoumavě–* Na co teď myslím? *–zeptá se, ale je na ní znát, že má z odpovědi trochu obavy; možná se i maličko začervená.*

CHLAPEC: Vždyť jsem ti slíbil, že už to nebudu říkat.

DÍVKA: Ty to víš?! *–vytřeští oči a chlapec pokrčí rameny.*

CHLAPEC: Zajímá tě, jak jsem to poznal? *–zkouší uhodnout její myšlenky, ale je vedle. Ona vrtí hlavou a je již úplně spokojená.*

DÍVKA: Já bych s tebou asi nemohla kamarádit. *–řekne vážně.*

CHLAPEC: Proč ne?

DÍVKA: Kdybys věděl, na co myslím...

CHLAPEC: Já jsem to nevěděl. *–utěšuje ji, a zřejmě to myslí vážně. Ona však ví svoje.*

DÍVKA: Věděl.

CHLAPEC: Ale nevěděl jsem, jestli je to pravda.

DÍVKA: Třeba... *–zamyslí se, ale pak obrátí–* A co s těma šípkama uděláme?

CHLAPEC: Čaj. *–odpoví samozřejmě.*

DÍVKA: Ale já nechci, abys to věděl.

CHLAPEC: Tak je chceš vyhodit? *–poleká se.*

DÍVKA: Ne.

CHLAPEC: Tak je usušíme a pak se uvidí.

DÍVKA: Ale už si nebudeš brát.

Michalova chalupa z dálky, pomalu se k ní přiblížíme a poznáváme, že plot je opravený, dřevo srovnané a nikde se nic nepovaluje, okna jsou umytá a před nimi stojí pestrobarevné květiny. Michal zrovna natírá vstupní dveře (stejnou barvou, jako jsou již natřena okna a možná i plot).

MICHAL: Niko! *–volá dovnitř a za chvíli se objeví Veronika, domácí oblečená i upravená–* Došla mi barva, tak zajdu ještě pro jednu, než zavřou, ať to dneska dodělám, co říkáš? *–oznamuje jí, ale trochu se zdá, jako by od ní chtěl slyšet spíš, že to má nechat na zítra, nebo něco podobného.*

VERONIKA: Já tam skočím. *–vyhrkne místo odpovědi a hned má boty na nohách a než se Michal rozkouká, vybíhá k vesnici.*

MICHAL: Já bych tam klidně zašel. *–snaží se ji zadržet, ale pokus je to spíš jen symbolický. Krátce ji sleduje, jak kmitá nohama a mizí za prvním domkem, kde se ještě předtím objeví sousedka – kterou on však nespatří, neboť se ještě dřív odvrátil, přehlédl své dílo a párkrát máznul štětcem, ale pak toho nechá, usedne na zem a vzápětí se natáhne k odpočinku, a přimhouřenýma očima sleduje (třeba) oblohu.*

SOUSEDKA: Teda to se musí nechat, že vám to jde od ruky. *–ozve se od plotu pochvalně, ale Michal sebou leknutím trhne a honem se zvedá a neví, jak se tvářit, když ho takhle přistihla; vezme znovu plechovku a míchá v ní štětcem, přestože je téměř úplně prázdná.*

MICHAL: Došla mi barva. *–vysvětluje.*

SOUSEDKA: Já jsem ji potkala, tu vaši. Asi šla koupit novou, že?

MICHAL: Nojo. *–přítaká.*

SOUSEDKA: Moc hezký to teď máte. *–pokyvuje hlavou–* A že jste se do toho pustil tak najednou? *–nadhodí a čeká, ale Michal se nemá k odpovědi, tak pokračuje–* Nejdřív nic a teď, co je u vás ona, tak pořád něco děláte.

MICHAL: Vždyť by nám to spadlo na hlavu. *–řekne a odloží prázdnou plechovku, ovšem vzápětí ji opět bere do ruky.*

SOUSEDKA: Ona je šikovná, vidíte.

MICHAL: To je. *–usměje se a dál zápasí s prázdnou plechovkou od barvy, aby z ní ještě něco vyškrábnul. Ale sousedka nemíní odejít.*

SOUSEDKA: A kdepak jste ji potkal? *–snaží se mluvit co nejpřívětivěji–* Tak z ničeho nic?

MICHAL: U rybníka.

SOUSEDKA: Že ji tady ani nikdo nezná, víte? Pořád nic – a najednou bydlí u vás. Mně do toho nic není, já vím, ale však jsme sousedi, tak co bych se nezeptala.

MICHAL: Jmenuje se Veronika. *–řekne s provokativní otevřeností–* A kdyby se někdo ptal, tak mu klidně řekněte, že je u mě na návštěvě.

SOUSEDKA: Já vím, my už jsme se bavily. A odkudpak je?

MICHAL: To nevím ani já. Ale můžete se jí zeptat, až přijde.

SOUSEDKA: To ne. *–konečně poodstoupí od plotu–* Mně je to jedno, vážně. Já jenom, že se tady tak z ničeho nic objevila, a hned bydlí u vás. To jste se předtím vážně neznali?

MICHAL: Ne. Asi se jí tady zalíbilo. Něco.

SOUSEDKA: Myslíte? *–zatváří se pochybovačně, ale pak si uvědomí, že tak nejspíš doopravdy vypadá, a vyvrací to–* Taky proč by ne? Vždyť to tady máte moc hezký. *–rozhlíží se, ale uvědomuje si, že to tak ještě nedávno vůbec nebylo, a raději utíká řečí jinam–* A to ani její rodiče nezajímá, kde je? *–neodpustí si dodat.*

MICHAL: Nevím. To se musíte zeptat jí.

SOUSEDKA: Že jí ani nepíšu...

Michal se na ni podívá, jak to ví, a ona tušenou otázkou hned zodpoví:

SOUSEDKA: Poštačka něco říkala...

Michal se odvrátí a znovu matlá suchý štětec v prázdné plechovce, aby se s ní nemusel bavit.

SOUSEDKA: Ale barvu jste vybrali moc hezkou. *–poznamená.*

MICHAL: Jestli něco zbude, tak vám ji můžeme nechat.

SOUSEDKA: To ne, co já bych s tím dělala?

MICHAL: To je pravda. *–přítaká škodolibě–* A nám se může ještě hodit.

SOUSEDKA: Opravdu hezký to máte, to se musí nechat. *–ještě chvíli okukuje stavení i to, jak se Michal moří s prázdnou plechovkou–* Moc hezký. Tak ji pozdravujte a ať se jí tady u nás líbí. *–řekne na rozloučenou a odchází, aby však ještě potom tišeji a s jízlivým úšklebkem dodala–* Na návštěvě, to určitě!

Michal se po chvíli nenápadně přesvědčí, že vzduch je čistý, a opět se posadí a užívá si klidu – ale jakmile se sousedka ohlédne, honem vyskočí a předstírá natírání, aby se náhodou nevrátila. Ale pak odpočívá až dokud se Veronika nevrátí.

Michal sedí rozvalený na lavičce a na cestě se ukáže Veronika. On se tedy posadí méně ledabyly a pak vstává a jde jí k plotu naproti.

MICHAL: Máš? *–volá na ni, když se blíží, a ona zvedne ruku s barvou. Hledí si celou dobu vstříc a usmívají se na sebe.*

MICHAL: Sluší ti to. *–poznamená a ona se jen spokojeně tváří. Když dorazí k Michalovi, podá mu plechovku a on ji vezme a prohlíží si ji.*

MICHAL: To už snad bude stačit. *–říká, potěškávajíc barvu. Veronika sáhne do kapsy a cosi vytáhne a ruku s tím schová za záda. Všechno mlčky, na Michalova slova odpovídá pouze úsměvem.*

MICHAL: Co je to? *–ptá se.*

VERONIKA: Něco. Hádej.

MICHAL: Něco dobrého?

Ona se usměje a zatváří tajemně, nevyzpytatelně.

MICHAL: Hodně dobrého?

Pokrčí rameny a šibalsky po něm mrkne.

MICHAL: Čokoládu?

Usměje se o něco víc.

MICHAL: S oříškama? *–rozzáří se a teď už se smějí oba na celé kolo. Veronika ukáže ruce a podává mu čokoládu, kterou v nich měla, a on ji hned rozbaluje:*

MICHAL: Přesně na to jsem celou dobu myslel. *–kousek ulomí a podá jí ho–* Kromě tebe, samozřejmě, na tebe myslím pořád.

VERONIKA: Vážně? *–zatváří se spokojeně, ale čokoládu gestem odmítá.*

MICHAL: Vezmi si. *–přemlouvá ji–* Kousek.

VERONIKA: Já nemám chuť.

MICHAL: Nevíš, co je dobrý. *–řekne, ale ona opět zavrtí hlavou.*

VERONIKA: Víím. *–kývne vědoucně hlavou–* Já ti zatím namíchám barvu. *–dodá a už bere plechovku.*

MICHAL: To nespěchá. –brzdí ji, ale není to nic platné, Veronika už se do toho pouští a Michal si pochutnává na čokoládě a přitom ji sleduje.

U rybníka. Obloha je zatažená, vypadá to, že každou chvíli začne pršet. V místě, kde stávala vrba, teď stojí zkroušený vodník, v ruce drží mašli, jíž vrbu zdobíval, a vypadá nesmírně opuštěný. Potom zaslechne hlasy – to kdesi nedaleko jde chlapec s dívkou, tak se rychle vytrácí, aby ho nespatriili. A děti vzhlížejí k tmavé obloze a přesto, že se jim moc nechce, pomalu se otáčejí k vesnici.

Paulína stojí na rohu náměstí a vcelku vesele se rozhlíží, odkud jí spadne do klína zase nějaká radost. Obloha je zatažená, ale ještě neprší. Najednou se z obchodu vynoří Michal a Paulíně se ve tváři objeví náznak radosti, že jej vidí, která však vzápětí stejně rychle zmizí, protože za Michalem vychází Veronika a oba se v družném hovoru ubírají k domovu.

Paulína za nimi hledí nezvykle vážně, ani stopy po bezstarostném úsměvu, a když je ztratí za rohem, popojde za nimi, jako by se chtěla trýznit pohledem na ně, a sleduje je až téměř k chalupě (z povzdálí; oni pak vejdou dounitř, za okny se rozsvítí a ona kouká...)

Již cestou spadlo pár kapek a když přicházeli k domovu, tak se spustil déšť, Paulína však stojí a kouká, celá mokrá, a srovnává si v hlavě, co to vlastně viděla. Vtom se ozvou dětské hlasy a brzy se k ní přivenou chlapec a dívka, rozjaření, jako by na ně vůbec nepršelo. Dojdou k ní a zastaví se.

CHLAPEC: Chcete ho zavolat? –podívá se významně na Michalovu chalupu, ale Paulína zavrtí hlavou a najednou se celá schoulí, jako by si teprve nyní uvědomila déšť. Otře si obličej, ovšem hned nato jej má opět plný kapek, tedy se obrátí a chystá se vrátit domů. Děti jdou s ní.

CHLAPEC: Co to je za holku, že? –ptá se neomalene, ale on si ani neuvědomuje, že ta otázka nebyla vhodná.

PAVLÍNA: Nevím. –utrousí– Odkud jdete? –zeptá se jakoby nic.

DÍVKA: Byli jsme u rybníka. –spustí dychtivě a natáhne ruku, aby na ni chytala kapky– Tam je hezky, když prší. Ale já musím domů.

CHLAPEC: Ona je z cukru. –škádlí ji– Zmokla by a rozpustila se.

DÍVKA: Náhodou nejsem. Mně voda nevadí, ale naši by měli strach. –vysvětluje a podívá se přitom na Paulínu, která má však nepřítomný výraz a snad je ani vůbec neposlouchá.

DÍVKA: Tak nashle. –řekne a přidá, chlapec ji následuje. Paulína ani na tohle nezareaguje, neodpoví. A děti běží kupředu a přeskakují mezi kalužemi – a když se do některé trefí, mají z toho ohromnou legraci.

Ve vesnici stojí u jedné chalupy pod její přečnávající střechou chlapík a tlačí se ke zdi, aby na něj déšť nemohl. Mračí se a vyhlíží netrpělivě, kde je mrakům konec. Kolem se proženou děti, mávají rukama a chytají kapky, pak před nimi zase uskakují a potom se zastaví a lapají je do široce otevřených úst.

CHLAPEC: Já mám velkou!

DÍVKA: A že neproběhneš mezi nima?!

CHLAPEC: A že jo! –pobíhají, jako by se opravdu snažili kličkovat mezi kapkami.

DÍVKA: To chutná jako sodovka. –olízne si rty.

CHLAPEC: Jako sodovka? –chytá do pusy– A kde máš bublinky?

DÍVKA: Mně se dělají na jazyku.

CHLAPEC: Mně taky. Mně se tam dělá limonáda. –znovu se rozběhnou. (A celý výjev s nimi byl oproti předchozímu, s ukrývající se chlapíkem, snímán svižněji, jasněji a veseleji – a po jejich odchodu si pochmurné záběry na chlapíka ještě připomeneme.)

Děti dobíhají před dům, kde dívka bydlí.

DÍVKA: Tak ahoj. –vchází do branky.

CHLAPEC: Co tam dělala, že? –vzpomene si pojednou.

DÍVKA: Kdo?

CHLAPEC: Ta Paulína.

DÍVKA: Asi jí vadí, že tam je s jinou. –*odvěti po krátké úvaze.*

CHLAPEC: Vždyť ho nechtěla.

DÍVKA: Třeba chtěla.

CHLAPEC: Tak je hloupá.

DÍVKA: Já už musím. –*loučí se omluvně*– Ahoj.

CHLAPEC: Ahoj.

Michal vchází do pokoje a utírá si ruce – zřejmě se právě umyl po dokončení nějaké práce. Sedne si ke stolu a Veronika mu nese večeři. (Místnost je plná malých i velkých květináčů, se stromky, květinami, keříky a vůbec vším možným, co se dá zasadit a zalévat; dokonce i z komory koukají jakési listy.) Za okny prší.

MICHAL: Tak, a polička visí. –*pohladí ji po ruce, když mu jídlo předkládá*– Teď si dáme chvilku pokoj, co?

VERONIKA: Potřebuješ si odpočinout? –*ptá se soucitně.*

MICHAL: Trošku. –*ohradí se, ale nijak moc důrazně.*

VERONIKA: Tak jo. –*přisedne si a pročechrá mu vlasy*– Střecha ještě vydrží? –*vzhlédne nahoru, jako by už už očekávala, že stropem začne prosakovat voda.*

MICHAL: Musí. –*hodí hlavou k oknu, za nímž leje*– To udělám až potom se Standou.

VERONIKA: Hm. –*souhlasí a Michal se pustí do jídla. Pak se rozhlédne po místnosti.*

MICHAL: Že tady zase přibyl nějaké květináč? –*řekne se směsicí nechápavého a přejícího obdivu.*

VERONIKA: Dva! –*vyhrkne radostně a byla by hned vstala a ukázala mu je, ale pak jí dojde, že on to jako výzvu nemyslel, a stáhne se.*

MICHAL: Kde je pořád bereš?

VERONIKA: Různě. Sousedka mi něco dala, něco ta paní u potoka...

MICHAL: Byly zvědavý?

VERONIKA: Byly.

MICHAL: A cos jim řekla?

VERONIKA: Že mám ráda všechno, co roste.

MICHAL: Aha. –*sklesne, protože čekal jinou odpověď*– To bylo šikovný. –*dodá uznale, ale Veronika to nechápala jako výmluvu.*

VERONIKA: To je pravda.

Michal se krátce zamyslí a potom se podívá na strop, jako by nyní i jemu přišlo, že jim každou chvíli začne pršet dounitř.

MICHAL: Snad ještě chvíli vydrží. –*řekne pak.*

VERONIKA: Určitě. –*horlivě přikývne*– Potom se do toho dáte.

Michal se vrátí k jídlu a souhlasně kýve hlavou.

VERONIKA: Ale nejdřív by sis měl udělat tu skříňku na motýly. –*přidá poznámku, kterou Michal nečekal.*

MICHAL: Jakou? –*zarazí se, že až přestane polykat.*

VERONIKA: Tu na motýly. –*odvěti samozřejmě*– S poličkama přesně na krabičky, a ty nejhezčíma aby visely zevnitř na dveřích. –*odřikává podle paměti.*

MICHAL: Takovou jsem chtěl. –*říká a přitom na ni ohromeně hledí, odkud to ví.*

VERONIKA: Já vím.

MICHAL: Jak to víš?

VERONIKA: Říkals mi to přece. –*řekne vesele a Michal by rád něco odpověděl, ale nějak mu to nejde, tak jen zakroučí hlavou a znovu se pustí do jídla, Veronika vstane a přeběhne do kuchyňského kouta, kam on za ní zadumaně kouká...*

Veronika stojí v chodbě přede dveřmi a připravuje květináč na přesazení rostliny. Sype a míchá zeminu s pískem a kamínky – a dělá to na chodbě proto, aby uvnitř nebyl nepořádek. I tady je všude kolem spousta různých květin a stromků a podobně. Michal vyjde z pokoje a postaví se k ní, chvíli se jen dívá a ona na něj vesele mrkne.

MICHAL: Řekneš mi někdy, kdes byla předtím, než jsme se potkali? –*zeptá se opatrně.*

VERONIKA: Proč se ptáš? –*vzhledne k němu a dokonce na chvíli nechá práce.*

MICHAL: Jestli... –*hledá co nejméně nápadně pokračování*– Jestli tě třeba někdo nehledá?

VERONIKA: Nehledá. –*odvěti stručně a znovu se pustí do kypření hlíny, pak květináč vezme a vrátí se s ním do pokoje. Michal opět přejde za ní a tam vezme do dlaní jiný květináč, s rostlinou připravenou k přesazení.*

MICHAL: Co to je? –*předstírá zájem.*

VERONIKA: Nevím. Ale je krásná, víd? –*znovu se odpoutá od práce, potěšená jeho otázkou.*

MICHAL: Je. –*přikývne málo přesvědčivě, spíš pokrčí rameny*– A proč ji přesazuješ?

VERONIKA: Potřebuje to. –*podívá se na něj zaraženě, jak se může na takovou věc ptát*– Podívej se... –*ukazuje na květinu s takovou samozřejmostí, jako by předpokládala, že každý musí hned vidět a poznat, co ona*– Ona potřebuje jinou půdu, a taky víc prostoru. Já myslím, že už ji brzy budu moct dát ven. –*rozpovídá se naprosto nezvykle a Michal se ani nestačí divit, jak je najednou výřečná*– Ona potřebuje vzduch a světlo, víš? A hned, jak se trochu uchytí, tak ji dám ven. Až si zvykne na tuhle zem. –*vezme do dlaně pár hrudek půdy*– Ale na tu si zvykne rychle. Podívej, to je přesně ono, co potřebuje. –*napřáhne k němu ruku s hlínou a on kouká na obyčejné cosi, co by se podle jeho mínění nejspíš dalo zamést do koše.*

MICHAL: Ty tomu nějak rozumíš. –*usměje se a ona místo odpovědi pokrčí rameny, protože podle ní tohle vůbec nestojí za řeč, a vezme si od něj rostlinu, aby ji přesadila.*

MICHAL: Odkud to všechno víš? –*pokračuje ve vyzvídání.*

VERONIKA: Na tom nic není.

MICHAL: O vrbách taky víš hodně? –*vyřkne a dívá se přitom nenápadně stranou.*

VERONIKA: Víím. –*ohlédne se, co má taková otázka znamenat.*

MICHAL: Mě by jenom zajímalo... –*spustí, ale nedopoví a začne odjinud*– Kam tenkrát mohla ta vrba zmizet, víd?

VERONIKA: Copak na tom záleží? –*přivře oči, jako by ho zkoumala.*

MICHAL: Tos .. byla vážně ty? –*vysouká ze sebe konečně.*

VERONIKA: Vždyť už jsme o tom mluvili.

MICHAL: Tak mi řekni pravdu.

VERONIKA: Řekla jsem. –*podívá se na něj vyčítavě*– To se asi nedá vysvětlit. Nemysli na to.

MICHAL: Ale... –*pochybuje dál*– Bylas?

VERONIKA: Možná. –*pokrčí rozpačitě rameny a prohlíží si jej zkoumavě, jako by přemítala, jak může odpovědět*– Není to jedno? –*vezme potom květináč s přesazenou rostlinou a odnese jej na nové místo*– Vypadám snad jako strom? –*zatočí se přede dveřmi dokola, aby se mu předvedla.*

MICHAL: To určitě ne. –*zavrtí hlavou.*

VERONIKA: Tak co je s tebou? –*přikročí k němu a pohládí jej po tváři*– Něco ti na mně vadí?

MICHAL: Ne. –*odmítne rozhodně, ale ne tak docela upřímně, protože mu ve skutečnosti vadí, že o Veronice ví tak málo a ona se brání prozradit víc. Ale ten pocit překoná*– Vůbec ne. Jsi přesně taková, jakou jsem chtěl.

Veronika se usměje a dá se do uklízení.

MICHAL: Jenom... –*špitne tiše, ale dál nepokračuje. Naopak vstane a jde jí pomáhat.*

Sousedka s babkou-kamarádkou spolu stojí na jedné rušnější ulici vedoucí na náměstí. Oči jim těkají po kolemjdoucích a přitom spolu rozmlouvají (a jejich jedovaté řeči se budou odrážet i na těch lidech, takže jakoby přání bylo otcem myšlenky, ti lidé se budou chovat málem tak, jak ony říkají).

SOUSEDKA: To víte, že jsem se ptala. Jenže ona se tváří, jako by neuměla do pěti počítat, a on ji kryje. Nic o ní nechce prozradit. –*svěruje se vážně.*

BABKA: Mně nic nemusí říkat! To přece není normální, když se takhle z ničeho nic objeví a hned se k němu nastěhuje.

SOUSEDKA: Mně se taky nezdálo, že je pořád sám. A teď se to ukázalo.

BABKA: Co?

SOUSEDKA: To právě ještě nevím. *–mračí se a sleduje dvojici, jdoucí nedaleko nich, muže a ženu středního věku, kteří jdou vedle sebe mlčky, ale vypadají spokojeně – a když se jejich ruce náhodou střetnou, na okamžik se zaklesnou prsty do sebe a oni se zatváří šťastně.*

SOUSEDKA: Vidíte je? *–poukáže na ty dva–* Jak se dovedou přetvařovat! Jakoby nic; člověk by řekl, že jsou jako hrdličky, a přitom...

BABKA: Slyšela jste, že on snad... *–nakloní se blíž a pokračuje tišeji, takže už se jen podle výrazů můžeme dohadovat, co hrozného prozrazuje. A oni pojednou vypadají jinak, babky je úkosem sledují a jim se v před chvíli ještě veselých očích usídlila jakási nerudnost, on se někam otočí a ona mu zakopne o nohu, hned se na něj také zlostně oboří, aby se střetla s jeho ještě nasupenějším výrazem...*

SOUSEDKA: A viděla jste tu holku, tu Pavlínu, co ho pořád uháněla kvůli tomu baráku? *–opouští je a vrací se k předchozímu námětu.*

BABKA: Nojo, na tu se vykašlal.

SOUSEDKA: Taky si to zasloužila!

BABKA: Myslíte?

SOUSEDKA: Jakkpak by ne? Vždyť se na ně podívejte... *–ukáže na skupinu tří hlučných a nápadně bujarých dívek, jdoucích právě kolem–* Co asi můžou od života čekat, když jsou takový..?!

BABKA: Moje řeč. *–přikyvuje a prohlíží si je.*

SOUSEDKA: Ale já vím, co udělám. Já počkám, až bude doma sama, a já to z ní dostanu! *–povídá, zatímco její přítelkyně sleduje trojici děvčat, jež mezitím došly na roh a tam se zrovna míjí s rychle jedoucím autem, které aby se jim vyhnulo, musí projet kaluží – a všechny je postříká. Babka spokojeně pokyvuje hlavou.*

BABKA: Tak tak, máte pravdu.

SOUSEDKA: Však můžete jít se mnou, když budete chtít.

BABKA: Ke komu?

SOUSEDKA: No za tou, co se k němu nastěhovala.

BABKA: Já bych šla, ale co když mě pozná? *–řekne první výmluvu, která ji napadne – protože ona má strach ze všeho.*

SOUSEDKA: No a co?!

BABKA: No, já nevím. *–řekne a podívá se nahoru a hned se opatrně přikrčí a ukazuje tam–* Podívejte, určitě nás poslouchá. *–špitá a potom vyše nahoru k paní, vyložené v okně, zdvořilý úsměv a pokynutí hlavou. Sousedka učiní to samé a paní jim odpoví stejně milým úsměvem.*

SOUSEDKA: Radši pojďte. *–vykročí k náměstí a ta paní je z okna sleduje–* Ženská zvědavá! *–mračí se–* Sama si nic nezjistí, na to je moc líná, ale poslouchat, to jo!

BABKA: Já ji taky nemám ráda. *–řekne, ale to už se vzadu rítí k zemi květináč, který nahýbající se žena svým tělem shodila, a s mocným prásknutím se dole tříští o kárku plnou pivních lahví. Ty dvě se obrátí, co se to stalo.*

BABKA: Dobře mu tak, nemá chlastat! *–zhodnotí situaci a sousedka chvíli kouká a vypadá, že bude souhlasit, ale promluví úplně odjinud:*

SOUSEDKA: Ale co ta holka je zač? Mně to nedá spát! *–obráť se a jdou dál.*

BABKA: Co asi?! *–řekne významně–* Co to může bejt za holku, když ji tady nikdo nezná a ona se k němu nastěhuje. Jen tak!

SOUSEDKA: Jo. Jenom ale, aby nebyla ještě něco horšího. *–vzdalují se a za nimi vidíme, jak ke kárce přibíhá chlapík a nařiká a hrozí vzhůru do okna, které se však právě zavírá.*

Veronika pleje zahrádku a Michal se blíží k domovu. Spatří ji – a tu ho osvítlí náhlá myšlenka; opatrně našlapuje a přechází stranou, aby nebyl viděn, a jakousi oklikou se nenápadně přibližuje k Veronice. Vypadá velmi soustředěně, zaujatý tím, co se chystá provést; jako myška i liška dohromady se plíží odzadu k Veronice, oči rozšířené a celý jako před výbuchem .. až udělá poslední krok a rukama jí zakryje oči.

MICHAL: Kdo je to?

Veronika dřepěla na bobku a tohle je pro ji a tak nečekané, že téměř vykřikne a jak se snaží utéct, svalí se na zem, odkud se honem sbírá .. ale to už poznává, že ji nevystrašil nikdo jiný než Michal, který se nad tím hlasitě rozesměje.

VERONIKA: Jsem se lekla... –stěžuje si, ale s úlevou.

MICHAL: Čeho? –šklebí se a přestože už by se rád ovládnul, stále se mu nedaří zbavit smíchu.

VERONIKA: Tebe! –zlobí se, ale spíš hravě než vztekle– Zlobíš. –dodá.

MICHAL: Tak už toho nech. –zvedá ji od práce, ale ona zahrádku nemíní opustit.

VERONIKA: Už to bude. –vrtí hlavou a už se sklání, aby pokračovala.

MICHAL: A kdo sis myslela, že to je? –snaží se vrátit k té ohromně veselé situaci.

VERONIKA: Nevím. –odvěti suše, již zaujatá prací– Ale lekla jsem se.

MICHAL: Vždyť to byla sranda!

VERONIKA: Jo. Pro tebe!

MICHAL: Pro tebe taky. –oponuje a pak trochu zvažní– Akorát, žes to nepoznala.

Veronika mlčí a vybírá plevel, Michal si ji prohlíží a ve tváři se mu usadí jakýsi smutek, jakási zadumanost a snad i trochu zklamání.

VERONIKA: Jak bylo v práci? –zeptá se, jenže to působí (alespoň na Michala), jako by se ptala jen proto, že už je dlouho ticho.

MICHAL: Dobrý. –hlesne– Nepůjdeme do kina? –zeptá se po chvíli zkoumavě, jako by odpověď tušil a jen málo věřil v možné překvapení.

VERONIKA: Ne. –vrtí hlavou– Vždyť už jsme byli. –dodá ještě, aby její odmítnutí nebylo tak strohé.

MICHAL: Hm. –přikyvuje sklesle– Tak někam jinam.

VERONIKA: Kam?

MICHAL: Kam bys chtěla?

VERONIKA: Tak... –zarazí se na chvíli– Počkej, až to udělám. Jo?

MICHAL: Půjdeš? –vyhrkne překvapeně.

Uvidíme. –odpoví nepříliš vstřícně, ale když vidí jeho radost, tak musí s úsměvem souhlasit– Jo.

Michal s Veronikou jsou za vesnicí, někde při okraji, kde jsou sice ještě vidět domy, ale kolem cesty už se táhnou rozlehlé louky. Celek, něco si povídají, ale my je neslyšíme; pojednou ona ukáže stranou, kde kolem nich letí motýl. A Michal začne blbnout.

MICHAL: Já ti ho chytím. –vykřikne, odhodí co nesl (třeba tašku s nákupem – šli se projít do obchodu, nebo bundu, nebo nic) a rozběhne se za motýlem.

VERONIKA: Nech ho. –volá za ním klidně, jenže Michal je jako utržený, skáče a mává rukama ve snaze motýla zasáhnout, nebo spíš jen ve snaze vybit nashromážděnou energii. Veronika zůstala stát u cesty a dívá se na něj téměř mateřsky shovívavým pohledem, pak udělá dva kroky jeho směrem, z cesty do trávy, ale víc ne.

MICHAL: Mám ho! –volá na ni za chvíli– Pojď si pro něj.

Veronika udělá další krok, ale pomalu, moc se jí nechce.

VERONIKA: Pust' ho. –řekne a zvolna popojde.

MICHAL: Pospěš si, nebo mi uletí. –pobízí ji, ale protože vidí, že ona se k rychlejšímu pohybu nedá přimět, běží jí naproti sám. A když stojí před ní, mává ve vzduchu spojenýma rukama:

MICHAL: Tak si pojď pro něj! Snaž se trochu. –nabádá ji, ona však stojí, usmívá se a čeká, možná jen nesměle naznačí jakýsi pohyb rukou, který by možná měl předvést její dobrou vůli, ale nic víc. *Michal tedy posléze dlaně otevře – a ukáže se, že je měl prázdné.*

MICHAL: Uletěl. –řekne s předstíraným zklamáním.

VERONIKA: To nevadí. –chlácholí jej, jako by mu věřila, že tam nějakého motýla měl– Venku je mu líp. Ty bys ho propíchnul.

MICHAL: Chytím ti jinýho. –nevzdává se– Půjdeš se mnou?

VERONIKA: Já bych tě jenom zdržovala.

MICHAL: Nezdržovala. Musíš běhat, musíš se to naučit! –táhne ji za ruku, ona však jde stále stejně volně. *Tak ji pustí a jaksi zadumaně se na ni zahledí.*

MICHAL: Smála ses vůbec někdy nahlas? –zeptá se potom vážně.

VERONIKA: Smála. –přitaká a lehce přitom zvedne koutky úst do úsměvu, aby ukázala, že to umí.

MICHAL: Ale nahlas. Doopravdy nahlas. *–namítá.*

VERONIKA: Nevím. *–pokrčí rameny, jako by spíš přemítala, co je na tom důležitého.*

MICHAL: Tak nebuď pořád taková vážná.

VERONIKA: Nejsem vážná.

MICHAL: Ale seš. Taková moc klidná.

VERONIKA: To se ti zdá.

MICHAL: Nezdá.

VERONIKA: Tak já nebudu.

MICHAL: A půjdeš se mnou na motýly.

VERONIKA: Musím?

MICHAL: Nemusíš.

VERONIKA: Tak já zůstanu doma. *–usměje se na něj–* Stejně bych ti jenom překázela. A víš, že nemám ráda, když je chytáš.

MICHAL: To vím. *–odvěti nepřítis potěšeně .. a zrovna procházejí nedaleko děti stojících u šípkového keře. A my zůstaneme u nich. (Michal s Veronikou neprošli přímo kolem, ale tak daleko, aby sami děti ani nepostřehli; ty si jich však všimly.)*

Chlapec drží v ruce pár šípků a pohrává si s nimi, přitom významně zahlíží na ty dva.

CHLAPEC: Vidíš je?

DÍVKA: Netrhej to. *–mračí se–* Slíbils mi, že to nebudeš jíst.

CHLAPEC: Ochutnáme..? *–dělá, jako by neslyšel.*

DÍVKA: Ne!

CHLAPEC: Však já vůbec nebudu koukat, na co myslíš ty.

DÍVKA: To určitě.

CHLAPEC: A vezmeš si taky. *–zkouší to všemožně a dívka se skutečně zamyslí, ale pak znovu rozhodně zavrtí hlavou.*

DÍVKA: Nevezmu. *–odpoví, ale to již chlapec poznává, že zřejmě neuspěje, a tak sleduje vzdalujícího se Michala s Veronikou, ve tváři se mu odráží dozrávající myšlenka a on si potom bez rozmyšlení hodí asi dva šípky do pusy, zbývající předá dívce a rozběhne se za nimi.*

CHLAPEC: Tak počkej tady. *–křikne pouze.*

Chlapec ty dva dohání a když je kousek za nimi, tak se skloní a rozváže si schválně tkaničku u boty; potom je předběhne a po pár metrech zastaví, aby si tu samou botu zavázal.

MICHAL: Když ty bys nejradši byla pořád doma. *–říká Veronice vyčítavě.*

VERONIKA: Mně se tam líbí.

MICHAL: Ale pořád!?

VERONIKA: Vždyť ty nemusíš. Já na tebe počkám.

MICHAL: Jenomže já bych chtěl jít někam s tebou. Někam se trošku pobavit *–řekne a oba se odmlčí, protože mýjejí chlapce. Jakmile ho přejdou, on se za nimi dívá a přemýšlí.*

MICHAL: Proč nejdeme třeba aspoň k rybníku, vykoupat se. *–naváže.*

VERONIKA: Víš, že na to nejsem. A ty přece taky neplaveš.

MICHAL: Ale mohli bysme... *–hledá něco lákavého, ale předtím již chlapec vyskočil, znovu je doběhnul a zcela samozřejmě se k nim přidá. Oni si ho udiveně prohlížejí, co chce.*

CHLAPEC: Já nic nepotřebuju. *–řekne se záhadným (vědoucím) výrazem.*

MICHAL: Já vím. *–pokrčí rameny a dál ho sleduje, čím je míní překvapit. Veronika rovněž.*

CHLAPEC: Vy jste se pohádali, že? *–prohodí a oni se téměř rozesmějí.*

MICHAL: Ne.

VERONIKA: To se ti zdá.

MICHAL: Proč myslíš?

CHLAPEC: Protože vy jste taková .. že je s váma docela nuda. *–vysvětluje, a je přitom nadšen svou schopností nahlédnout do jejich niter natolik, že vůbec nepřemýšlí o tom, co říká a jak to oni mohou snášet–* A tobě vadí, že se nechce změnit. *–dodá k Michalovi a snad má pocit, že dělá dobrou věc, když jim vyjasňuje, co mezi sebou mají.*

VERONIKA: Nepovídej.

CHLAPEC: Doopravdy. *–přesvědčuje ji a pak dodá–* To mu taky vadí, že mu cosi nechcete vysvětlit, ale víc mu vadí, jaká jste.

VERONIKA: Je to pravda? *–obrátil se na Michala, poněkud zaražená tím, co právě slyšela.*

MICHAL: Není. *–oponuje Michal–* Ale mohla bys trochu .. obživnout. *–přidá, využívajíc příležitosti, kdy nemusí cosi takového vyslovit sám.*

CHLAPEC: A ona tě má hodně ráda. *–prohodí poté, co Veroniku sjede pohledem.*

MICHAL: Ale! *–zasměje se–* Ty tomu nějak rozumíš.

CHLAPEC: Má. *–zopakuje–* Jenomže tobě vadí, že je taková .. k ničemu.

MICHAL: To jsou věci. *–pořád se tomu směje.*

CHLAPEC: A chtěl bys, aby byla jako... *–odmlčí se, protože nyní už si uvědomí, že by dopověděl něco nepatřičného–* Trochu jiná. *–dodá opatrněji, jako by mu najednou docházelo, že to vůbec není legrace.*

VERONIKA: Jaká? *–zajímá se bezelstně, ale zdá se, že toho chlapce nebere úplně na lehkou váhu.*

CHLAPEC: Víc se bavit, jako abyste nebyla tak jednoduchá, dělat taky hlouposti a nehrát si pořád jenom s kytkami... *–vyjmenovává s pohledem upřeným na Michala, jako by mu kdosi napovídal, a Michal začíná být trochu nesvůj.*

VERONIKA: To bys chtěl, vid? *–obrátil se na něj pobaveně–* On říká pravdu. *–dodá vážněji.*

MICHAL: Nevadilo by mi to. *–odvrtí, ale přitom kouká na chlapce. Zkoumavě.*

CHLAPEC: A neměla byste s ním pořád na všechno souhlasit. *–doplní.*

MICHAL: To stačí ne? *–ucedí náhle studeným hlasem.*

CHLAPEC: Já jsem si to nevymyslel. *–podívá se mu do očí, jako by odpovídal na jeho výtku.*

VERONIKA: No tak to asi bude pravda. *–zasměje se poněkud nuceně.*

CHLAPEC: Já za to nemůžu. *–dodá směrem k Michalovi vážněji, jako by se jeho myšlenek polekal–* Proč se zlobíš na mě?

MICHAL: Já se na tebe nezlobím.

CHLAPEC: Proč bys mě .. to? *–naznačí, že ví, co by mu Michal nejraději udělal–* Tobě vadí, že jsem to řekl?

MICHAL: Nevadí. *–snaží se vypadat přezíravě.*

CHLAPEC: Já jenom... *–snaží se rychle hovor ukončit–* Tahle je lepší, fakt. *–dopoví odpověď na nevyslovenou Michalovu otázku, zda je pro něj vhodnější Pavlína či Veronika, a řekne to až příliš upřímně, také si to hned uvědomí a raději zpomalí svou chůzi.*

MICHAL: Tak díky, žes nám poradil, a nazdar. *–ucedí.*

VERONIKA: A co si myslím já? *–zajímá se ještě.*

CHLAPEC: Že je všechno v pořádku. Že vás má rád, jako vy jeho. *–řekne věcně, ale už vůbec není svou schopností tak nadšený, jako ze začátku.*

VERONIKA: A nemá?

CHLAPEC: Tak nashle. *–obrátil se a utíká pryč.*

VERONIKA: Ahoj.

MICHAL: Nazdar.

VERONIKA: Kdo to byl? *–zeptá se po chvíli.*

MICHAL: Nějakej kluk. *–vrtí odmítavě hlavou.*

VERONIKA: On tě zná?

MICHAL: Tady se zná skoro každý.

VERONIKA: A doopravdy ti vadí, jaká jsem?

MICHAL: To je nesmysl. *–vezme ji kolem ramen a přivine k sobě–* Já tě mám rád. *–dodá a ona se k němu přitulí, on ji s úsměvem políbí do vlasů a potom se letmo, trochu zadumaně, ohlédne po chlapci.*

Chlapec se vrací k dívce, sedící na svém místě u šípkového keře.

DÍVKA: Nedívej se na mě! *–řekne, když už je chlapec blízko, a sama se odvrací.*

CHLAPEC: Já už to nebudu jíst. *–zavrtí hlavou místo odpovědi a přisedne si.*

DÍVKA: Proč?

CHLAPEC: Tak. *–pokrčí rameny–* Proč bych měl vědět, co si kdo myslí?

DÍVKA: Co říkali? *–najednou je zvědavá.*
CHLAPEC: Ona mu vadí. A myslí na Pavlínou.
DÍVKA: Jo?! *–překvapeně.*
CHLAPEC: Ale neřekne jí to.
DÍVKA: A co mu vadí?
CHLAPEC: Jaká je.
DÍVKA: On si myslí, že Pavlína je lepší?
CHLAPEC: Asi.
DÍVKA: Tak je taky hloupej. *–zatváří se odevzdaně–* Já jsem ti říkala, abys to nejedl.
CHLAPEC: Když .. tohle by mě nenapadlo.
DÍVKA: A co si myslí ona?
CHLAPEC: Že ji má rád.
DÍVKA: A nemá?
CHLAPEC: Co já vím?! *–utrhne se–* Mě to nezajímá. *–dodá zahloubaně a dívka si najednou pohrává se šípky, jako před chvílí on.*
CHLAPEC: Ty je chceš sníst? *–vykulí na ni oči, když to postřehne.*
DÍVKA: Ne.
CHLAPEC: Ale chceš.
DÍVKA: Tys to taky jedl.
CHLAPEC: Tak si to vyzkoušej.
DÍVKA: Myslíš?
CHLAPEC: Však uvidíš. Stejně bys to zkusila.
DÍVKA: Nezkusila. *–zahodí je–* Máme doma ty usušený. *–dodá potom způsobem, který nepotřebuje další vysvětlování.*
CHLAPEC: Tys je nezahodila?!
DÍVKA: Ne.
CHLAPEC: Já myslel...
DÍVKA: Nezahodila. *–odpoví jednoduše, neboť se správně domnívá, že to stačí.*

Michal s Veronikou jsou doma, ona cosi dělá a on sedí u televize.

VERONIKA: Dneska jsem prodala tři kytky?
MICHAL: Jo? *–prohodí málo zaujatě.*
VERONIKA: Té paní od kostela. *–odmlčí se a za chvíli pokračuje–* Myslíš, že se o ně bude starat?
Michal neodpoví.
VERONIKA: Co? *–zvýší hlas.*
MICHAL: Cos říkala?
VERONIKA: Aby na ně byla opatrná.
MICHAL: Na co?
VERONIKA: Na ty kytičky.
MICHAL: Určitě. *–řekne a dívá se přitom na televizi. Potom je ticho, Veronika pracuje (zalévá, utírá prach, rovná listy květinám, uklízí nádobí nebo tak...) a Michal sedí, kouká .. a nudí se.*

Chlapec a dívka jdou k rybníku, kde stávala vrba.

CHLAPEC: Já, myslím, že to určitě je ona.
DÍVKA: To není možný.
CHLAPEC: Není. *–neodpírá, ale také neustupuje.*
DÍVKA: Jak tě to napadlo?
CHLAPEC: Protože... Když jsem s nima mluvil .. zdálo se mi, že na to myslí.
DÍVKA: Kdo?
CHLAPEC: Ona.
DÍVKA: To bylo poznat?
CHLAPEC: Zdálo se mi to tak.
DÍVKA: To není možný. *–dorazili k místu, kde vrba bývala, a zastaví se.*

CHLAPEC: Já vím.
DÍVKA: Tak si uděláme ten čaj? *–napadne ji po chvíli mlčení.*
CHLAPEC: Je ti zima?
DÍVKA: Není.
CHLAPEC: Že chceš čaj.
DÍVKA: Z těch šípků...
CHLAPEC: Proč?
DÍVKA: Tak. Chtěli jsme jim pomoci, tak ať víme, co chtějí oni.
CHLAPEC: No právě! Možná je lepší to nevědět.
DÍVKA: Tys to už jedl! *–vyčte tónem, který znamená, že jemu se to mluví, když už to vyzkoušel.*
CHLAPEC: Ale nepil. *–odvětlí, což znamená, že není úplně proti.*
DÍVKA: Vrba?! *–zakroutlí hlavou a zírá přitom na prázdné místo, kde strom stával–* To přece není možný.
CHLAPEC: Ty šípky jsou přece taky divný...
DÍVKA: To jsou.
CHLAPEC: Nebo ten strom...
DÍVKA: Ale vrba? To nechápu.
CHLAPEC: Já spíš nechápu, že jsou takoví.
DÍVKA: Kdo? Ten Michal?
CHLAPEC: Taky. Všichni.
DÍVKA: Já taky?
CHLAPEC: Ty ne. Ty mi nevadíš. *–řekne po chvíli úvah s nejvyšším oceněním, a je v tom trochu znát i překvapení jeho samotného–* Ale to je vlastně taky divný, když seš holka. *–dodá potom provokativně.*
DÍVKA: Ty seš taky na kluka .. docela dobrej.
CHLAPEC: Jo?
Dívka pokrčí rameny.
CHLAPEC: Chceš ochutnat? *–nabízí jí ruku, aby zkusila, jestli je skutečně „dobrej“.*
DÍVKA: Nechci. *–odstrkuje ho.*
CHLAPEC: Tak jak to víš?
DÍVKA: Slyšela jsem to.
CHLAPEC: Od koho?
DÍVKA: Neřeknu.
CHLAPEC: Řekni!
DÍVKA: Neřeknu. *–obrací se k odchodu.*
CHLAPEC: Tak seš holka. *–jde za ní.*
DÍVKA: Jsem.
CHLAPEC: Když mi to neřekneš.
DÍVKA: A když řeknu?
CHLAPEC: Tak... *–neví, co odpovědět–* Řekni... *–zaškemrá.*
DÍVKA: Od nikoho. *–řekne, jako by se přiznávala, a chlapec se zamyslí a pak se usměje, protože pochopí.*

Paulína jde po ulici a vidí kdesi stát Michalův traktor. (Před obchodem, nebo před nějakým úřadem...) Obchází ho, zda je skutečně Michalův, pak poodejde a postává a čeká, jestli se Michal ukáže. Jakmile on potom vyjde ze dveří, tak vyrazí a hned se na něj „překvapeně“ usmívá, kde se tady bere. On na ni počká.

PAVLÍNA: S tebou už jsem dávno nemluvila. *–zdraví ho rozzářeně.*
MICHAL: Ahoj. *–prohodí mnohem klidněji, ale ona se nevzdává.*
PAVLÍNA: Co děláš?
MICHAL: Byl jsem tady pro něco... *–ukazuje na budovu bez ochoty cosi vysvětlovat.*
PAVLÍNA: Že se ani neukážeš.

Michal se zatváří překvapeně, proč by se měl ukazovat. Pamatuje si totiž moc dobře, jak mu Pavlína unikala, a nemínil jí zase propadnout.

PAVLÍNA: Ty máš vlastně tu návštěvu, vid? –*poznámená a přitom jej zkoumavě pozoruje a čeká, jakou dostane odpověď.*

MICHAL: Jakou návštěvu? –*nechápe, ale pak mu dojde, koho má na mysli*– To je Veronika. –*odvětlí krátce, protože z jeho pohledu tím bylo vše řečeno.*

PAVLÍNA: Aha. –*kývne hlavou*– A odkud je?

MICHAL: Ode mě.

PAVLÍNA: Ona nikde nebydlí?

MICHAL: Bydlí. U mě. –*odpovídá stručnými větami, jako by se tomu už od Veroniky přiučil; nebo jakoby mu nezáleželo na tom, jak na Pavlínu zapůsobí. V klidu si ji prohlíží a seznává, že je opravdu hezká .. a milá .. ale už ho její přitažlivost zdaleka tolik neuchvacuje. Alespoň si to myslí.*

PAVLÍNA: A dřív? –*diví se otevřeně*– Někde přece bydlela dřív.

MICHAL: A co děláš ty? –*opácí z cesty, úmyslně.*

PAVLÍNA: Pořád to samý. –*pokrčí rameny*– Tebe to zajímá?

MICHAL: Ne.

PAVLÍNA: Tebe nic nezajímá. Ani já jsem tě nezajímala, ani tě nezajímá, odkud je ta tvoje .. Veronika. –*směje se a dotkne se ho*– Ne, promiň. Do toho mi nic není.

MICHAL: Já to fakt nevím.

PAVLÍNA: Mám ti to zjistit?

MICHAL: To těžko.

PAVLÍNA: Kdybys chtěl, tak ze mě bude detektivní agentura. –*žertuje.*

MICHAL: Tys mě náhodou zajímala. –*řekne trochu proti své vůli a Pavlína si jej pozorně přeměří, ale pak obrátí jinam:*

PAVLÍNA: Já jsem se chtěla stavit, ale...

MICHAL: Co?

PAVLÍNA: Abys neměl problémy...

MICHAL: Ona je v pohodě.

PAVLÍNA: Tak se radší stav ty.

MICHAL: Kde? –*podívá se na ni nevěřičně.*

PAVLÍNA: U nás. –*navrhne jakoby nic a Michal očividně neví, co odpovědět.*

PAVLÍNA: Když už jsme spolu tak dlouho nemluvili... –*vysvětluje.*

MICHAL: Nojo. –*přítaká.*

PAVLÍNA: Svezíš mě? –*napadne ji a přistoupí k traktoru.*

MICHAL: Kam?

PAVLÍNA: To je jedno. Necháš mě řídit?

MICHAL: Cože? –*vyhrkne, překvapen tím nápadem.*

PAVLÍNA: Já jsem traktor ještě nikdy neřídila.

Michal se zatváří odmítavě.

Jedou, Pavlína sedí Michalovi na klíně a řídí (jedou někde stranou, třeba na poli nebo na polní cestě). Ona je rozesmátá, on se rovněž směje a zdá se, že je oba jízda náramně baví, přestože zatáčky vybírají s obtížemi, skáčou po nerovnostech a motor se zakuckává; naopak každý problém je ještě víc rozveseluje, s potěšením vjíždějí do děr a valí se přes kameny, pomalu by se zdálo, že by se smáli i tehdy, kdyby se vybourali .. a že k tomu mají občas velmi blízko...

Traktor stojí na okraji vesnice, Pavlína by měla vystoupit.

PAVLÍNA: Tak přijdeš?

MICHAL: K vám? –*zatváří se tak, že je zřejmé odmítnutí.*

PAVLÍNA: Třeba v neděli, na oběd.

MICHAL: Na oběd? –*vytřeští oči.*

PAVLÍNA: Jasně. –*přítaká*– Budeme mít husu a tu mamka umí. Takovou jsi ještě nejedl.

MICHAL: Ale... *–zamyslí se, jako by snad chtěl pozvání přijmout–* Já nemůžu. *–dodá vzápětí; ovšem kdesi uvnitř toho odmítnutí lituje.*

PAVLÍNA: Tak ne. *–pokrčí rameny jakoby nic, neboť na něm zřejmě poznala, jaký v sobě při rozhodování svádí boj.*

MICHAL: Co tak najednou?

PAVLÍNA: Nevím. *–rozpaží–* Asi jsem na něco čekala. *–podívá se na něj a dodá zlehčujícím tónem–* Asi na tu husu, aby ti u nás chutnalo. *–usměje se jak nejkrásněji dovede, a pak hned vyskočí ven. Ještě jednou se však ohlédne:*

PAVLÍNA: Kdyby sis to náhodou rozmyslel, tak klidně přijď.

Michal přichází k domovu. Kouká na hodinky a je nervózní, že jde pozdě, a je na něm také znát, že se mu moc nechce a že by možná raději byl jinde. Pak se zhluboka nadechne a vstoupí.

Veronika se tváří úplně normálně a ani slůvkem, ani gestem či výrazem nedá najevo, že už měl být doma. Nejspíš ji ani vůbec nenapadlo o tom přemýšlet.

MICHAL: Ahoj. *–pozdraví jaksi zamyšleně s pohledem upřeným k zemi.*

PAVLÍNA: Ahoj. *–vítá ho s radostí, ale hned vzápětí postřehne, že mu cosi je. Nechá ho však být a pouze jej chvílemi soucitně sleduje.*

O něco později tamtéž. Michal stojí u květinové stěny a nepřítomně si ji prohlíží, v ruce přitom žmoulá jakýsi lístek (od rostliny). Veronika po něm pokukuje.

PAVLÍNA: Tobě něco je? *–zeptá se pak.*

MICHAL: Cože? *–podívá se ni s výrazem právě probuzeného člověka.*

PAVLÍNA: Stalo se ti něco?

MICHAL: Ne. *–zavrtí hlavou a pokusí se o úsměv, který se mu ale vůbec nepodaří–* Proč? *–dodá ještě a přistoupí k ní, aby ji pohladil–* To se ti zdá.

Veronika pokrčí rameny.

MICHAL: Potřebuju jenom trochu na vzduch. Na chvílku. *–řekne nato a odejde ven, protože musí odsud pryč. A Veronika jen kouká a ničemu nerozumí.*

Michal stojí u plotu a upřeně hledí do vesnice. Veronika vyjde ze dveří, vypadá zasmušile, ale pak se jí tvář trochu rozjasní a spěchá k němu.

PAVLÍNA: Michale. *–položí mu ruku na rameno. On se ani nepohne.*

PAVLÍNA: Něco jsem provedla? *–zeptá se, znovu plná pochybností. On pouze zavrtí hlavou.*

PAVLÍNA: Tak co se ti stalo?

MICHAL: Nic.

PAVLÍNA: Proč mi to neřekneš?

MICHAL: Co?

PAVLÍNA: Na co myslíš.

MICHAL: Tomu bys nerozuměla. *–odvěti po dlouhé odmlce.*

PAVLÍNA: Vždyť přece víš, jak ráda tě poslouchám! *–řekne a Michal se k ní obrátí, ale oči má jaksi studené a pohled nepřítomný, až ji zamrazí.*

MICHAL: Já vím. *–odpoví a dotkne se zlehka její tváře.*

PAVLÍNA: Tak se mnou mluv.

MICHAL: To nejde. *–pokrčí rameny–* To nic není. *–dodá a znovu se vzdálí. Do zahrady. A ona za ním pomalu kráčí a nechápavě promlouvá:*

PAVLÍNA: Tobě vadí, co jsem byla?

Žádná odpověď.

PAVLÍNA: Teď jsem přece taková, jaká jsem... Veronika.

Nic.

PAVLÍNA: O tom se těžko mluví. *–řekne už spíš jen pro sebe–* Ale .. budeme spolu mluvit. *–téměř zaprosí–* Já vím, já sem taky myslela, že bys tomu nerozuměl...

Chlapec a dívka jsou v kuchyni u jejích rodičů, ale sami. Na stole mají nachystány usušené šípky (leží na desce už rozdrčené a vedle stojí hmoždíř, v němž je drtili) a připravují se k vaření čaje.

CHLAPEC: Třeba čaj nebude fungovat.

DÍVKA: Uvidíme. *–zkontroluje vodu, která se co chvíli začne vařit.*

CHLAPEC: Nemám to ještě trochu rozmačkat? *–promne směs mezi prsty.*

DÍVKA: Můžeš. *–odvěti a on šípky nasype do hmoždíře a začne ji třít. Moc mu to nejde, téměř při každém pohybu mu něco vyletí ven, a dívka jej pobaveně sleduje. Za chvíli se voda začne vařit a ona ji nese ke stolu spolu s větším hrnkem.*

CHLAPEC: Počkej. *–chce ještě drtit a zatlačí silněji, takže snad polovinu drti vyhodí na stůl.*

DÍVKA: Nech to, ať si něco neuděláš. *–bere hmoždíř a sype obsah do hrnku, chlapec přihazuje to, co vypadlo ven.*

DÍVKA: Seš zvědavá?

CHLAPEC: Trošku. *–připouští neochotně.*

CHLAPEC: A to už ti ani nevádí, že poznám, co si myslíš? *–diví se a dívka pokrčí rameny.*

DÍVKA: Já radši nebudu myslet.

CHLAPEC: Aha. Uvidíme. *–zašklebí se pochybovačně.*

DÍVKA: Ne! *–ohradí se–* Nebudeš si mě všímat.

CHLAPEC: To nejde.

DÍVKA: Jo? *–zatváří se zklamaně–* Tak nic nedostaneš. *–odsouvá hrnek, do něhož mezitím nalila horkou vodu, dál od chlapce.*

CHLAPEC: A ty?

DÍVKA: Já jo.

CHLAPEC: To určitě!

DÍVKA: Nebo se napijem až někde venku. *–napadne ji–* Až budem vidět ty lidi.

CHLAPEC: Ale koho?

DÍVKA: To je jedno. *–řekne očividně velmi zvědavá, jak ten nápoj bude účinkovat.*

Procházejí vesnici s lahví, do níž čaj nalili, v rukách, a tu vidí příhodné postavičky – sousedku a její přítelkyni, stojící kdesi na rohu. Bez jakéhokoliv domlouvání láhev otevrou, napijí se a popoběhnou, aby se k nim ze strany přiblížili. Ukryti za keři pak natahují uši a čekají, co bude.

DÍVKA: Kdy to začne? *–zajímá se.*

CHLAPEC: Já nevím. *–pokrčí rameny, ale už vyhlíží a staví se tak, aby lépe slyšel.*

Ženské se k sobě naklánějí, ale moc potichu mluvit nemohou, aby si vůbec rozuměly. Nablízku však nikdo není, tak ani nemusí mít strach, že by je někdo poslouchal. (A do jejich hovoru občas vstoupí slyšitelnou poznámkou chlapec nebo děvče, a ty poznámky budou naznačovat, co navíc vědí oproti skutečně vyslovenému, jaké myšlenky doprovázejí projevy těch dvou ženských; ovšem jejich poznámky budou slyšitelné pouze pro diváka, nikoli pro ženské; a také se můžeme v prostřizích občas přemístit k nim, za keř.)

SOUSEDKA: Já bych tam s váma zašla, ale nemůžu.

BABKA: Oni se mě na něco určitě budou ptát. *–stěžuje si a pak se pokouší přítelkyni umluvit–* Pojdte jenom na chvíli, já se tam nezdržím.

SOUSEDKA: Ale pozvali si přece vás. Tak se tam podíváte, no, co je na tom? *–tváří se lhostejně, ale v skutečnosti ji moc zajímá, o co jde – a v jejích představách samozřejmě vůbec očekávání není tak všední, jak se snaží vypadat.*

DÍVKA: Ona by jí přála, aby... *–vyhrkne překvapně.*

CHLAPEC: Tiše!

BABKA: S ouřadama?! S ouřadama já nechci mít nic společného.

SOUSEDKA: No tak vás pozvali, no. Asi vám chtějí popřát k těm narozeninám.

DÍVKA: To určitě. Ona by nejradši, aby jí dali nějakou pokutu.

CHLAPEC: Já vím. *–septá.*

BABKA: Myslíte?

SOUSEDKA: No proč by si vás jinak zvali?

BABKA: Třeba po mně budou něco chtít.
SOUSEDKA: Co by po vás mohli chtít?
BABKA: To já nevím. Abych jim něco řekla.
CHLAPEC: Má strach, že by se přiznala, jak každého pomlouvá.
SOUSEDKA: A co?
BABKA: To právě nevím. Ale já jim nic neřeknu.
Odkudsi zezadu sem přijdou dva kluci (mladší Jurenka a jeden z těch, co hráli fotbal); zpozorují chlapce a dívku, připlíží se opatrně blíž a poslouchají, co poslouchají.
SOUSEDKA: Tak jim nic neříkejte.
BABKA: Ale co když se budou ptát?
SOUSEDKA: Tak budete mlčet.
DÍVKA: A stejně to nevydržíte! To by jí přála! –*vyhrkne a zakroučí hlavou*– To je zajímavý. –*hodnotí první dojmy z účinku čaje.*
BABKA: Když to já neumím. –*naříká*– A co byste jim řekla vy?
CHLAPEC: Vy jste prohanější, než já...
SOUSEDKA: Nic.
BABKA: Ale kdyby se ptali! Třeba jestli něco nevíte.
SOUSEDKA: Co?
BABKA: No třeba o tom starostovi, jak jste říkala...
DÍVKA: Stejně jste si to určitě vymyslela.
BABKA: Že podvádí v... –*ztiší hlas a trochu se rozhlédne, takže konci věty není rozumět.*
CHLAPEC: Jak lituje, že si to radši měla nechat pro sebe.
SOUSEDKA: Jo, to. –*ošívá se a pak pokrčtí rameny*– Nic nevím.
BABKA: A kdyby se vás zeptali?
SOUSEDKA: Tak to nevím, doopravdy.
BABKA: Ale na mě by poznali, že to vím. –*přiznává zkroušeně.*
DÍVKA: Protože já totiž řeknu i to, co nevím.
SOUSEDKA: A vy to víte jistě?
BABKA: Nevím. Ale já bych se podřekla. Já se znám. –*kroučí hlavou*– Oni by to na měn poznali.
SOUSEDKA: Co?
BABKA: To já nevím, co. Ale poznali by to.
SOUSEDKA: Tak tam nechoďte.
DÍVKA: Oni vás tam stejně nějak dostanou.
BABKA: Nojo, to bude nejlepší. –*přítaká, ale po chvíli zapochybuje*– Ale co kdyby mi doopravdy chtěli něco dát? Když budu mít ty narozeniny.
CHLAPEC: Přece jim to nenechám..!
SOUSEDKA: Tak jim to necháte.
BABKA: To bych mohla... –*zamyslí se nijak nadšeně*– Ale to bych byla hloupá. –*přizná se vzápětí*– A nešla byste tam se mnou? Já bych se s váma kdyžtak rozdělila.
CHLAPEC: Jak doufá, že dostane něco, co se rozdělit nedá.
SOUSEDKA: A co když se budou ptát?
BABKA: Tak půjdeme pryč.
DÍVKA: Jenom se podíváme, jestli pro mě něco nemají.
Kluci vzadu už to nevydrží a přesunou se rychle k těm dvěma.
PRVNÍ KLUK: Co tady děláte?
CHLAPEC: Ticho!
JIRKA: My jsme vás slyšeli.
DÍVKA: To se nedělá. –*vytkne jim, že poslouchali.*
JIRKA: A co děláte vy? –*překřikují se, takže si jich ženské všimnou.*
SOUSEDKA: Co se tam schováváte?! –*křikne.*
CHLAPEC: Nic.
DÍVKA: My si tady hrajeme.
SOUSEDKA: Tam nemáte co dělat! –*zvedne hlas a oni se sbírají k odchodu.*

CHLAPEC: Ta nás teď nemá moc ráda.
DÍVKA: Jak je zlá, vidíš? Nejrady by nás seřezala, kdyby to nikdo neviděl.
PRVNÍ KLUK: Jak to víš?
CHLAPEC: Nestarej se.
JIRKA: My jsme moc dobře slyšeli, jak jim do toho mluvíte. Co to bylo?
CHLAPEC: Nic.
PRVNÍ KLUK: Vy jste náhodou věděli i to, co neříkaly.
DÍVKA: No a co?
JIRKA: Tak jak jste to poznali?
CHLAPEC: Chceš to vědět?
DÍVKA: Davide! *–okřikne ho a on se na ni zkoumavě podívá–* Neříkej to! *–dodá.*
CHLAPEC: Tak ne. *–obráť se na kluky–* To je tajný.
JIRKA: Ty máš tajnosti s holkou jo? *–posmívá se.*
DÍVKA: Pojď. *–bere ho pryč.*
CHLAPEC: A vy zase nic nevíte, tak co? *–odpoví a spolu s dívkou utíká pryč.*

Zastaví se o kus dál, ale ti dva kluci jsou za chvíli u nich.

JIRKA: Jak jste to dělali? *–zkouší to mírněji, po dobrém.*
DÍVKA: Co je ti do toho? *–vrtí hlavou a přitom vezme od chlapce láhev a schovává ji až příliš nápadně, takže kluka hned zajímá, jestli to náhodou nějak nesouvisí.*
PRVNÍ KLUK: To je z té flašky?
CHLAPEC: Jo. *–vezme si ji zpátky–* Když se napiješ, tak uvidíš. Chceš to? *–natáhne ruku a kluk ji hned bere. Dívka by ráda zaprotestovala; zkouší zasáhnout ještě ve chvíli, kdy je láhev předávána, ale nestihne to, tak jen nesouhlasně přihlíží, neboť ví, že klukům by ji sebrat nedokázala.*
PRVNÍ KLUK: Co uvidím?
CHLAPEC: Zkus to. *–otočí se a jde s dívkou pryč, ti dva kluci si jich ale už nevšimají a s očima naurch hlavy se věnují lahvi. Dívka se po chvíli zeptá:*
DÍVKA: Proč jim to dával?
CHLAPEC: Já už to nechci.
DÍVKA: Proč ne?
CHLAPEC: Půjdem ke kašně? *–odvádí řeč jinam.*
DÍVKA: Proč to nechceš?
CHLAPEC: Nebaví mě to.
DÍVKA: A co Michal?
CHLAPEC: Stejně by to nepomohlo.
DÍVKA: Ty nechceš vědět, co si kdo myslí?
CHLAPEC: Ne. Ty mi to přece řekneš sama, ne?
DÍVKA: Jo. *–přikývne ne tak docela jednoznačně.*
CHLAPEC: A co je mi po nich? *–kývne hlavou tam, kde zůstaly ženské–* Ať si lžou samy. *–řekne a přidá do kroku, a dívka pospíší za ním.*

Kluci, kterým zůstala láhev s čajem, zatím v pozadí přemítají, jak s ní naložit. Ty dvě ženské jsou ještě na dohled a oni na ně později mrknou, ale nepřijdou jim dosti zajímavé – a mimo to zpočátku nejsou zdaleka rozhodnutí nápoj vyzkoušet, protože co když si z nich chlapec vystřelil? Co když jim dal nějakou...?!

JIRKA: Napijem se? *–položí otázku, z níž je cítit nejistota a obavy.*
PRVNÍ KLUK: Ukaž. *–bere láhev a prohlíží si ji proti světlu–* Nic tam není. *–řekne pak.*
JIRKA: Co když kecá?
PRVNÍ KLUK: Kdoví, co to je? *–shlíží na láhev s odpudivým šklebem.*
JIRKA: Ale co když to funguje? *–vezme si od něj láhev zpátky.*
PRVNÍ KLUK: Jak?
JIRKA: Že bys poznal, jestli ten druhý mluví pravdu.
PRVNÍ KLUK: Blbost.

Jirka zatím láhev otevřel a přičichl k ní.

JIRKA: Nesmrdí to. –řekne a dá mu rovněž přivonět, pak láhev stáhne k sobě, ještě jednou přičichne a už ji zvedá k ústům, aby ochutnal.

PRVNÍ KLUK: Počkej. –zarazí jej a stáhne mu láhev dolů– A co když to fakt bude fungovat?!

JIRKA: To by bylo! –zablýskne se mu v očích a znovu se chystá napít, kamarád jej však opět zadrží:

PRVNÍ KLUK: Počkej! Já se napiju první. –chce mu nápoj vzít, ale Jirka se brání:

JIRKA: Aha! –vrtí hlavou– A asi proč?!

PRVNÍ KLUK: Co když je to nějaký sajrajt? –zkouší to jinak.

JIRKA: No a co?

PRVNÍ KLUK: Třeba se z toho posereš...

JIRKA: Tak ať.

PRVNÍ KLUK: A na kom to tady chceš vyzkoušet? Na támhle těch? –ukáže s opovržením na babky, stojící stále na tomtéž místě.

JIRKA: Tak na kom?

PRVNÍ KLUK: Nejdřív někoho najdem, pojď třeba na náměstí.

JIRKA: Tak jo.

PRVNÍ KLUK: Ale napijem se až pak! –přeměřuje si ho, jak drží láhev.

JIRKA: Jasně.

PRVNÍ KLUK: Ponesem ji oba! –napadne jej, obejde kamaráda a postaví se tak, aby měl k láhvi přístup, a vzápětí ji raději bere zespod, takže ji drží každý za jeden konec. Jirka zakouří očima, jak se mu zdá tenhle způsob nesení láhve praštěný, ale podřídí se a jdou.

JIRKA: Ale já se napiju první.

PRVNÍ KLUK: Proč ty?

JIRKA: Protože jsem starší.

PRVNÍ KLUK: Ale dostal jsem to já.

JIRKA: No a co, kdybych si to vzal já,...

PRVNÍ KLUK: Ale ty sis to nevzal!

JIRKA: Ale mohl jsem.

PRVNÍ KLUK: Ale nevzal. –pomalu se vzdalují a přitom vedou tento spor.

Přicházejí na náměstí, láhev pořád nesou každý za jeden konec a ještě stále se dohadují.

PRVNÍ KLUK: Seš starší, ale jenom o tři měsíce. To se nepočítá.

JIRKA: Taky jsem je první uviděl, za tím keřem.

PRVNÍ KLUK: To určitě, já jsem je tam viděl už dávno.

JIRKA: A pročs to neřekl?

PRVNÍ KLUK: Proč bych to říkal?

JIRKA: Abys vyhrál.

PRVNÍ KLUK: To jsem asi mohl vědět... –kroutí přezíravě hlavou a přitom zavádí pohledem o kašnu, kde sedí chlapec s dívkou– Hele, támhle... –ukáže na ně.

JIRKA: Co tady dělají?

Chlapec s dívkou si u kašny posílají jako loďky plechová víčka od lahví. Pohánějí je foukáním a třeba závodí, kdo objede kašnu dokola jako první. Jenže jsou moc blízko vedle sebe a jeden druhému se pletou. Dívka se snaží prodrat na výhodnější místo, ale chlapec je silnější, takže se udrží.

DÍVKA: Pusť mě k tomu! Pleteš se mi! –zlobí se, ale chlapec neodpoví a zarputile pohání svůj „člunek“ foukáním .. jenže to přežene a víčko se potopí.

DÍVKA: No vidíš, to máš za to.

CHLAPEC: Taks vyhrála, no. –řekne, ale není v tom vztek ani ironie; prostě to konstatuje.

DÍVKA: Neměl ses mi plíst. –prohodí smířlivě a sleduje své víčko, pohupující se na hladině – a najednou se víčko zničehonic zakýve, nabere vodu a klesá na dno.

DÍVKA: Viděls to?! –užasle hledí na to místo.

CHLAPEC: A máš to. *–nakloní se nad vodu a kouká dolů–* Asi bysme je měli vytáhnout. *–řekne, ale dívka už hledí jinam.*

DÍVKA: Hele, kdo sem jde. *–kývne hlavou směrem ke klukům, kteří se k nim blíží. I teď nesou láhev každý za jeden konec a přestože si připadají hloupě, žádný neustoupí a nepustí ji.*

CHLAPEC: Tak co? *–osloví je.*

JIRKA: Co v tom je?

CHLAPEC: Vy jste to ještě neochutnali?

PRVNÍ KLUK: Jestli je v tom nějaký sajrajt..?! *–pronese výhružně.*

DÍVKA: Tak nám to dejte zpátky.

PRVNÍ KLUK: To ne. *–řekne a Jirka také rozhodně zavrtí hlavou. Oba se pak láhev bezděčně snaží přiblížit k sobě, takže se o ni málem začnou přetahovat.*

CHLAPEC: Když to nechcete...

JIRKA: Kdo to nechce?! *–ohradí se.*

CHLAPEC: Tak proč jste se ještě nenapili?

PRVNÍ KLUK: Nemáme chuť.

CHLAPEC: Ale dávejte si na to pozor! *–nadhodí varovně.*

JIRKA: Na co?

CHLAPEC: Aby se vám z toho neudělalo špatně.

JIRKA: Proč?

CHLAPEC: To poznáte, až se napijete.

PRVNÍ KLUK: A z čeho to je?

DÍVKA: To je tajný. *–řekne a oba i s chlapcem odstoupí od kašny a opět se vzdalují, přitom však trochu potměšile sledují kluky, jak nevědí, co by měli dělat.*

PRVNÍ KLUK: Není to jedovatý? *–vyhrkne ještě.*

DÍVKA: Ne. *–zasměje se tomu nápadu a couvají dál, pak se k nim obrátí zády.*

CHLAPEC: Myslíš, že to vypijou? *–zeptá se o kousek dál.*

DÍVKA: Oni se toho bojejí. *–konstatuje překvapeně.*

Kluci zatím postavili láhev na kašnu a o čemsi se dohadují.

CHLAPEC: Tak schválně, budem je sledovat. *–navrhne a rychleji se přesunou k domům, kde se za něco ukryjí, za roh, za stánek, za strom...*

Kluci mají opět oba ruce na láhvi a zarputile se prou. Chlapec i dívka se při tom pohledu musí usmát...

...a my se podíváme ke kašně, na jejich debatu zblízka.

JIRKA: Tak dobře. *–nerad ustoupí–* Ty se napiješ první, ale jenom jeden lok. Potom já půlku a zbytek ty.

První kluk se zamyslí.

JIRKA: Nebo chceš obráceně?

První kluk sáhne po láhvi a otevírá ji.

PRVNÍ KLUK: Ne. Takhle. *–řekne a zvedá ji k ústům, ale potom ještě zaváhá–* Jestli mi bude blbě..?! *–vyjde z něj.*

JIRKA: Jestli to nechceš... *–natáhne ruku k láhvi, ale první kluk se rychle přemůže a pije tak, že mu Jirka musí láhev sebrat, protože on sám by dohodu o jednom loku nedodržel. Otře hrdlo a teď pije on, dlouho, až se už skoro dusí a oči mu vylézají z důlků, a kamarád bedlivě hlídá, aby nevypil víc, snad i prstem si na začátku označí, kam sahala hladina, a odečítá .. aby mu v pravou chvíli láhev sebral, což je však pro Jirku spíš vysvobozením, protože se dávno potřeboval zhluboka nadechnout a ten čaj už mu pomalu tekl ven i ušima.*

Nyní pije pro změnu kamarád.

Chlapec s dívkou je z úkrytu napjatě sledují.

CHLAPEC: Co myslíš, že budou dělat?

DÍVKA: Podle mě se budou hádat.

CHLAPEC: My jsme se taky hádali.

DÍVKA: Tak oni se poperou.

CHLAPEC: To jsme jim to asi neměli dávat, že? *–probudí se v něm svědomí.*

DÍVKA: Tys jim to dal. *–řekne a chlapec se zatváří provinile, neví však, co odpovědět.*

DÍVKA: Chtěli to, ne? *–uklidňuje ho–* Tak co?

Kluci dopili, láhev je prázdná a oni se rozhlíží a čekají, co se bude dít.

JIRKA: Co teď?

PRVNÍ KLUK: Nic.

JIRKA: Já jsem to věděl! *–dotčeně zakrouť hlavou.*

PRVNÍ KLUK: Mně je blbě. *–chytá se za břicho.*

JIRKA: A já za to asi můžu. *–ohradí se proti nahlas nevyřčené výtce.*

PRVNÍ KLUK: Kdo je u tebe blbec? *–rozhořčí se.*

JIRKA: Jakto? Sám ses chtěl napít první!

PRVNÍ KLUK: Jo tak tebe napadlo, že mi po tom bude blbě?!

JIRKA: Moc se neraduj, mně nic není ani nebude. *–pohládí si spokojeně břicho.*

PRVNÍ KLUK: Cos to řekl?! *–zbrunátní. A celý spor je stále důraznější a ostřejší.*

JIRKA: Ty mně že rozbiješ hubu? *–zasměje se.*

PRVNÍ KLUK: Tak proč máš strach?

JIRKA: Já? Ty máš strach, že tě praštím. *–napřáhne se a zašermuje mu pěstí před obličejem.*

Chlapec s dívkou ani nedutají a upřeně sledují, jak do sebe ti dva začínají strkat.

DÍVKA: Já jsem to říkala. *–poznámená a kluci užůž opravdu vypadají, jako by se do sebe měli pustit. Najednou se však zastaví, chvíli je klid a pak to dokonce vypadá, že se spolu docela normálně baví .. a snad se i smějí.*

CHLAPEC: Hele, vidíš to?! *–vyhrkne překvapeně.*

Kluci se opravdu usmívají, stojí klidně a jen krouť hlavami a oči jim neklidně těkají jako lidem, kteří naprosto nechápou, co se s nimi děje, ale už se s tím smířili a spíš je to rozveseluje než deptá.

PRVNÍ KLUK: To nechápu. *–šklebí se.*

JIRKA: Já jsem si taky myslel, že to není možný.

PRVNÍ KLUK: Radši moc nemluv.

JIRKA: Já se nebudu prát.

PRVNÍ KLUK: Ale já jo, co? *–rozesměje se vyčítavě–* Tak radši nemysli.

JIRKA: Ale nedělám to schválně! *–brání se–* Však si to zkus, nemyslet.

PRVNÍ KLUK: To je hrozný, já jdu pryč.

JIRKA: Ale chceš!

PRVNÍ KLUK: Nechci! *–ohradí se–* A nemáš pravdu.

JIRKA: Jakto? *–zamyslí se nad svými myšlenkami–* Ale ne! *–zakrouť pobaveně hlavou, když získá dojem, že na to přišel–* Já jsem to tak nemyslel.

PRVNÍ KLUK: To je hrozný. *–krouť hlavou.*

JIRKA: Co já? Tys to chtěl!

PRVNÍ KLUK: Ty myslíš, že to vydrží tak dlouho?

JIRKA: Snad ne.

PRVNÍ KLUK: Já? Tys vypil víc!

JIRKA: Já se s tebou nebudu radši bavit. *–poodejde a posadí se vedle kašny na zem–* Já tady počkám, až to přestane.

První kluk se přesune na druhou stranu a také se posadí.

PRVNÍ KLUK: A nemluv na mě! *–zavolá.*

JIRKA: To by se ti líbilo! *–odvěti hned, protože ví, že to byla výzva k opaku–* Já na tebe budu mluvit a ty budeš všechno vědět. Nene, já mlčím.

PRVNÍ KLUK: Ty si myslíš, že by to bylo zajímavý, poslechnout si někoho jinýho?

JIRKA: Mám ti říct, koho bys chceš poslouchat? *–směje se.*

PRVNÍ KLUK: Už buď zticha!

JIRKA: A já to vím. *–volá provokativně.*

První kluk mlčí.

JIRKA: Chceš to slyšet?

PRVNÍ KLUK: A chceš ty slyšet, na cos teď myslel? *–opáčí s jiskrou v očích a Jirka se zarazí, zamyslí se a pak oba sedí, zpytují svědomí a ani nedutají.*

Chlapec s dívkou vidí, že se nic neděje, tak vystupují z úkrytu a pomalu se napřimují, upouštějí od ostražitosti a málem se i protahují.

CHLAPEC: Tak asi žádná rvačka nebude.

DÍVKA: To je dobře, ne?

CHLAPEC: Jo. *–odmlčí se–* Mě by jenom zajímalo, kdo by vyhrál.

DÍVKA: Vy kluci jste hrozný!

CHLAPEC: Proč? Aspoň mluvím pravdu. Přece jsem ti nemusel říkat, že by mě to zajímalo...

DÍVKA: Půjdem za nima?

Chlapec se na ni překvapeně podívá.

CHLAPEC: Vždyť měli ten čaj!

DÍVKA: No a? *–řekne, ale pak to rychle znovu zváží–* Nojo. *–dodá chápavě.*

CHLAPEC: Já už s tím nechci mít nic společného.

DÍVKA: A co s těma šípkama, co mám doma?

CHLAPEC: Ještě tam nějaký jsou?

DÍVKA: Pár.

CHLAPEC: Tak pojd', vyhodíme je. *–honem pospíchá pryč.*

O něco, nejspíš o hodně později u kašny, kluci sedí na odvrácených stranách a nudí se; nevědí, co dělat, a mlčení se jim už očividně zajídá.

JIRKA: Seš tam ještě? *–houkne.*

PRVNÍ KLUK: Cože?

JIRKA: Jestli seš tam ještě?

PRVNÍ KLUK: A kde bych byl?

JIRKA: A co děláš?

PRVNÍ KLUK: Co ty?

JIRKA: Nic. Sedím.

PRVNÍ KLUK: Já taky. *–začne vstávat, opře se o kašnu a hledí na druhou stranu, kde se vzápětí vztyčí Jirka a udělá totéž.*

PRVNÍ KLUK: Řekni něco.

JIRKA: Řekni ty.

PRVNÍ KLUK: Proč já?

JIRKA: Tak je to dobrý. *–rozjasní se a jde za kamarádem–* To bylo něco! *–koulí očima.*

PRVNÍ KLUK: Dobrý, ne? Já bych to zkusil znova.

JIRKA: Nekecej! *–prohlíží si ho zkoumavě–* Tobě se to líbilo?

PRVNÍ KLUK: No perfektní! *–odpovídá výmluvně nesouhlasně.*

JIRKA: Já bych to teda nechtěl.

PRVNÍ KLUK: Já asi taky ne. *–přizná po krátkém zamýšlení, a brzy nato se zase Jirka rozjasní:*

JIRKA: Ale bylo to zajímavý. *–řekne a zasměje se.*

PRVNÍ KLUK: Ty seš blbej. *–dloubne do něj.*

Michalova chalupa z povzdálí. Vypadá jinak než dřív, zahrádka je upravená a plná květin, plot natřený, stejně jako okna, všude pořádek a uklizeno .. a na střeše jsou dvě postavy v plné práci. Je to Michal se Standou a střechu právě spravují – tedy ne celou, ale jen jedno menší, obzvlášť poškozené místo.

Z blízka už i ti méně zrakové vybavení poznávají, kdo to na střeše je a co tam dělá. Standa opět pracuje a Michal pomáhá, podává, přidržuje a tak podobně. A přitom spolu mluví, jen tak, bez velkého zájmu, jen aby šla práce lépe od ruky – alespoň tak vypadají.

STANDA: Takže ona se k tobě nastěhovala a vůbec jí nevadilo, že máš takovouhle střechu, jo?

MICHAL: Jo.

STANDA: To nechápu... *–rozhledne se znechuceně–* ...barák se ti taky rozpadá – a ona se k tobě nastěhuje!

MICHAL: Komín jsem měl dobrej... *–hájí se směle.*

STANDA: Asi neměla kam jít. *–řekne v náhlém osvětlení, jako by Michala ani neslyšel–* Kde bydlela předtím?

MICHAL: Nevím.

STANDA: Jakto, že nevíš?!

MICHAL: Ona asi byla... *–začne, ale včas zmlkne a nedopoví–* Nevím. Neřekla mi to.

STANDA: To je divný. *–vrtí hlavou.*

MICHAL: Já tomu taky moc nerozumím, protože ona... *–řekne a krátce nato se ve střešním okénku, jímž se sem z půdy leze, objeví Veronika. Michal, když ji zahlédne, škubne sebou leknutím a hned utichne.*

VERONIKA: Jde to? *–přehlíží potěšeně jejich dílo.*

STANDA: To je dost, že se na nás přijdete podívat. *–vítá ji–* Zrovna jsme o vás mluvili. Jak jste se sem vlastně dostala?

VERONIKA: Michal mě přivedl, vid? *–usměje se na něj.*

STANDA: Ale jak vás napadlo jít zrovna sem? *–kroutí hlavou–* Copak tady není žádný lepší barák?

VERONIKA: Lepší? *–zamyslí se–* Já jsem se nedívala...

STANDA: Ne?! *–vykulí oči–* Přece si vyberu, kam půjdu..!

VERONIKA: A kam jsem měla jít?

STANDA: No tak asi někam... *–odmlčí se opatrně, aby Michala nedotknul a současně aby mohl vyjádřit, že jeho dům on nepovažuje za dům–* Michal se o barák moc nestaral, vid? *–vyžádá si jeho souhlas–* A jinde jo, někde byste byla jako v klícce.

VERONIKA: Ale já nechci do klece...

MICHAL: On to tak nemyslel...

VERONIKA: Tak potom přijďte dolů, udělala jsem vám svačinu. *–zakončí hovor a zmizí na půdě.*

MICHAL: Za chvíli. *–přítaká ochotně.*

STANDA: Až to budem mít udělaný. *–doplní, aby bylo jasno, že před dokončením práce ze střechy neslezou.*

STANDA: To nechápu. *–znovu kroutí hlavou–* Vždyť ty si sám nic nepostavíš. *–pojmenovává jeho příšerné nedostatky–* Ty si nic ani neopravíš, tak na cos ji dostal? *–hloubá–* Asi máš štěstí.

MICHAL: Myslíš? *–sám se zahlubá a pak se mu obličej roztáhne do úsměvu, který však skrývá neosuhlas–* Asi jo, když to říkáš.

STANDA: Přitom ona vypadá docela hezky a je šikovná. *–přemítá nad tím, jak je možné, že takový lenoch a budižkničemu, jako je Michal, může doma mít tak milé stvoření. A vůbec, ani maličko mu to nejde do hlavy.*

Veronika je v kuchyni (pokoji), na stole leží připraveno cosi k jídlu, celkem bohatá a upravená nabídka, a ona stojí u květin, asi je zalévá a rovná jejich listy a stonky a možná přesouvá celé květináče a všechno to zálibně obhlíží, aby mohla být naprosto spokojená. Z chodby se ozve šramot a hlasy – to se Michal se Standou vracejí z půdy; vejdou do dveří rozesmátí a spokojení, že mají hotovo.

STANDA: Tak co jsme si zasloužili? *–hrne se k prostřenému stolu.*

VERONIKA: Hotovo?

MICHAL: Pojď se podívat. *–zve ji. Zdá se, že i on má radost a rád by se pochlubil.*

STANDA: Teda to je nespravedlivý. *–opět se podivuje–* Takhle se o mě ani ta moje doma nestará.

Můžu? *–bere si, když Veronika už je s Michalem na cestě ven, podívat se na střechu.*

VERONIKA: Ber si. *–prohodí samozřejmě–* My se podíváme, jak to dopadlo

Oba stojí venku, hledí vzhůru na střechu a boky se k sobě tisknou.

MICHAL: Na druhé straně to bude taky potřeba, ale zatím to ještě vydrží. *–vysvětluje znalecky. Veronika se usmívá, přikyvuje, ale nic neříká.*

MICHAL: Snad. *–dodá–* Tak co mi řekneš? *–obrábí se k ní.*

VERONIKA: Já jsem věděla, že seš šikovnej. *–přitulí se.*

Michal jede s traktorem a přijíždí na parkoviště .. kde už na něj čeká Pavlína. A vůbec se nezdá, že by její přítomností byl překvapený. Mávají na sebe a usmívají se. On hned po zaparkování spěchá za ní.

PAVLÍNA: Kam pojedem dneska? *–vítá jej žertovnou otázkou.*

MICHAL: Nikam. *–vrtí hlavou–* Dneska jdeme pěšky.

PAVLÍNA: Pěšky?! *–zatváří se nesmírně zklamaně–* Ale já mám unavený nožičky.

MICHAL: Tak je namasírujeme a budou šlapat jako nový. *–přidřepne si před ní a už se chystá do jejích nohou pustit.*

PAVLÍNA: To by se ti líbilo! *–couvne–* Na záda mě vezmeš! *–dodá rozkazovačně, ale opět jen v žertu.*

MICHAL: To by se ti líbilo. *–odpoví stejně a nyní se demonstrativně odvrací on od ní–* Ať si tě nosí na zádech Vašek.

PAVLÍNA: Proč Vašek?

MICHAL: Když jste takoví kamarádi...

PAVLÍNA: Ale já chci nosit od tebe a ne od Vaška.

MICHAL: Tak si pojd' vyskočit. *–nabádá ji, ale sotva se pohne (ona), už před ní utíká.*

PAVLÍNA: Počkej! *–soptí naoko–* Já tě dostanu.

MICHAL: Tak si pospěš. *–škádlí ji a tak se spolu prohánějí, jako by nic jiného neexistovalo, jako by jim vůbec nevadilo, že je někdo může vidět – a samozřejmě vidí...*

Veronika sedí u chalupy na lavičce. Vypadá vážná, zamýšlená, možná až trochu zmatená – už jen podle toho, že pouze tak sedí. K plotu dorazí sousedka; Veronika ji jaksi malátně sleduje, pozdraví sotva znatelným kývnutím hlavou a jinak nic.

SOUSEDKA: Copak? Vypadáte nějak přešlá. *–říká; zdá se, že dorazila právě před chvílí.*

VERONIKA: Hm. *–pokrčí rameny.*

SOUSEDKA: Ale to je škoda. *–vemlouvá se–* Vy jste mladá, tohle vám nesluší.

Veronika se smutně pousměje.

SOUSEDKA: Něco vám chybí?

VERONIKA: Ne.

SOUSEDKA: Vy máte ráda kytky, že? *–přehlíží zahrádku, ale Veronika neodpoví, tak se vrátí k původnímu tématu–* Dřív to tady vypadalo jinak. Svědčí mu to s váma, to se pozná. *–řekne a pozorně přitom Veroniku sleduje, aby z jejích reakcí co nejvíc vyrozuměla. I její otázky jsou přesně a tvrdě cílené – aby se trefily tam, kde zasáhnou a rozjitří.*

Veronika se usměje, ale trochu smutně.

SOUSEDKA: Ještě je v práci?

VERONIKA: Asi. *–pokrčí rameny–* Už se měl dávno vrátit! *–vyhrkne vzápětí.*

SOUSEDKA: Tak kde je, vidíte?

VERONIKA: Mně se zdá, že ho to doma nebaví. Se mnou...

SOUSEDKA: Chlapi už jsou takoví, s tím nic nenaděláte. *–dodá chlácholivě a přejde k brance, kde chvíli čeká na pozvání, ale když to nepřichází, pozve se sama.*

SOUSEDKA: Můžu dál. *–řekne a pootevře branku. A nezní to ani jako otázka.*

VERONIKA: Pojdte, sedněte si. *–vyskočí z lavičky, jako by se probudila.*

Sedí vedle sebe na lavičce a povídají si.

VERONIKA: Jenže my jsme si dřív tak rozuměli, ve všem. Já myslela, že vím, co potřebuje. – *rozpovídá se v náhlém pohnutí*– On předtím mluvil tak krásně, ale teď... –*odmlčí se*– Já tomu nerozumím.

SOUSEDKA: Třeba jenom neví, co chce. To se stává. –*odvěti a je na ní znát, že ji tvrdost poněkud opouští*– Znáte chlapy..! –*dodá a podívá se na ni zkoumavě*– Nebo tam, co jste bydlela dřív, snad byli jiní? –*nedokáže se ovšem vzdát vyzvídání.*

VERONIKA: Já nevím. –*vrčí hlavou a pokračuje vysvětlováním vlastních myšlenek*– On se mě pořád na něco ptal a já jsem mu neuměla odpovědět. A teď teprve vidím, jak mu asi bylo.

SOUSEDKA: A na co se ptal? –*zbystrčí.*

VERONIKA: O tom se právě těžko mluví.

SOUSEDKA: To chápu. –*kývne hlavou*– To ho muselo hrozně zajímat.

VERONIKA: Ptal se na to. –*přítaká.*

SOUSEDKA: A vy jste mu to neřekla?

VERONIKA: Ne.

SOUSEDKA: Proč?

VERONIKA: Nevím.

SOUSEDKA: A co to bylo? –*zkusí znovu zjistit ono tajemství, ale Veronika opět jen pokrčí rameny.*

SOUSEDKA: Třeba bych vám poradila, jak mu to říct. Ale to bych musela vědět, o co jde. – *vemlouvá se jí úlisně*– Jestli chcete, tak mi to můžete prozradit. Já umím mlčet. Jako hrob! – *zatváří se vážně.*

VERONIKA: Byla jsem hloupá. –*vrčí hlavou, stále ponořená do vlastních úvah.*

SOUSEDKA: Ale to byste neměla čekat.

VERONIKA: Že ne. –*vstává z lavičky.*

SOUSEDKA: A opravdu si o tom nechcete promluvit? –*brzdí ji.*

VERONIKA: O čem? –*zastaví se.*

SOUSEDKA: No o tom, co mu chcete povědět.

VERONIKA: Ne. –*odmítne a chvíli nato už pospíchá pryč*– Já to dokážu. –*loučí se*– Vysvětlím mu to, uvidíte. Ještě nevím jak, ale zvládnu to.

Sousedka ještě chvíli sedí, ale potom se zvedá a vyráží za ní.

Veronika prochází vesnicí, rozhlíží se a všude kolem hledá Michala. Hledá ho energicky, ne smutně ani našťavaně, snad se dokonce těší, až ho najde a bude moci všechno vysvětlit. A tak se rozhlíží, pospíchá pořád dál, aby ho co nejdřív objevila, když tu ho spatří .. jenže nikoliv tak, jak by si přála – nikoliv samotného. Vidí jej na náměstí, kde stojí s Pavlínou u kašny (ona mu cosi ukazuje, on se naklání a je pořád níž nad hladinou .. a ona náhle plácne do vody a on je celý mokrý, zlobí se a chce ji také postříkat, ona utíká, schovává se a on ji honí, až ji dostihne a pak neví, co s ní; drží ji a ona čeká (významně), co provede, tak on ji tedy popadne a jakoby ji chtěl hodit do vody celou...)

Veronika ustoupí stranou, ukryje se za roh a dál jejich počínání sleduje, už vůbec ne natěšeně, ale naopak; vypadá nesmírně skleslá; neví, co si má myslet a zdá se, že je úplně mimo. Za ní se ukáže sousedka. Jde blíž a vidí to, co viděla ona. Po chvíli k ní mlčky přistoupí. Veronika si jí všimne.

VERONIKA: Co to dělá? –*ptá se nechápavě. Sousedka krčí rameny, ale úplně jinak, vědoucně.*

VERONIKA: Proč? –*kroutí hlavou.*

SOUSEDKA: Nechcete mi to říct?

VERONIKA: Co?

SOUSEDKA: No tamto...

VERONIKA: Tamto..? –*zamyslí se, ale „tamto“ ji právě teď vůbec nezajímá*– Já jsem... –*obrátil se na sousedku, ale nedopoví, protože snad ani neví, co chtěla říct.*

SOUSEDKA: Já bych ti ráda pomohla... –*snaží se ji povzbudit tak náruživě, že až přešla do tykání*– Musíš bojovat!

VERONIKA: Bojovat?! –*nechápe*– Vždyť já jsem kvůli němu... –*opět nedopoví, ale pak pokračuje přímo k sousedce*– Myslela jsem, že mu rozumím, a udělala jsem pro něj .. kvůli němu jsem se... –

další pomlka– Když si to přál. Ale za co mám bojovat teď, když on... –*poukáže na to, co se děje u kašny.*

SOUSEDKA: Asi mu něco chybí.

VERONIKA: Ale co?

SOUSEDKA: To přejde.

VERONIKA: Ale co mám dělat já? –*sklopí hlavu, letmo pohlédne ke kašně, kde se ti dva se smíchem baví, otočí se a odchází.*

SOUSEDKA: On toho bude litovat, uvidíš. –*prohodí, jenže Veronika neslyší; nic – a tohle už vůbec ne. Jde sklesle jako mátoha, prochází vesnicí a za vesnicí, do polí, a dojde až k rybníku, na jehož břehu, tam, kde stávala ještě coby vrba, se zastaví a pozoruje vodní hladinu.*

Všimne si jí vodník, postávající kdesi opodál, a zahledí se na ni. Zprvu jen stojí, ale když vidí, jak je na tom, tak se pomalounku a nenápadně přesouvá za ní, zatímco ona se krůček po krůčku sune blíž ke břehu, už má špičky nad vodou a hlína se sype dolů, a ona ze zrakem upřeným daleko dopředu nevnímá a nevidí a stále víc se naklání .. až se odrazí a skočí dolů...

Vodník se okamžitě vrhne do vody, aby ji zachránil.

Táhne ji na břeh a ona je jako mrtvá, bez hnutí, oči drží silou zavřené a nechce nic vidět ani cítit. Vodník ji na břehu uloží a hledí na ni zděšeně; celou dobu nepromluvil, protože k tomu, co se stalo, nenacházel žádná vhodná slova.

VODNÍK: To přece nemůžeš. –*vysloví konečně, ale ona mlčí.*

VODNÍK: Počkej tady. –*řekne, chvíli si ji prohlídí a pak ještě dodá– Musíš, slib mi to.*

Veronika s očima zavřenýma mlčí, ale nevypadá vůbec, jako by chtěla skok zopakovat; on se tedy přece jen odhodlá vzdálit k rákosí, pro jeden bílý leknínový květ, který jí přinese a vloží mlčky do dlaně. Veronika zamrká a po chvíli květ přizvedne, zvědavé oči se jí samy otevrou a hledí na jemné lístky zaražené a přitom s takovým okouzlením, že v tu chvíli zapomene na všechna trápení.

VERONIKA: To je pro mě?

VODNÍK: Všechny jsou pro tebe. –*odvěti zajíkávě, protože nebyl zvyklý takhle mluvit, a ukáže na hladinu rybníka, pokrytou v jedné části leknínovým kobercem.*

VERONIKA: Ty se na mě nezlobíš?

VODNÍK: Zlobím. –*zamračí se a Veronika na něj kouká .. a najednou se začne usmívat, a po ní se začne smát i vodník, přestože on se snad ještě nikdy předtím nesmál.*

Michal přichází domů .. a nachází dům prázdný. Hledá všude, venku i uvnitř, proleze každý kout, avšak marně – Veronika je pryč. Posadí se venku na lavičku, kouká zmateně a nechápavě kroutí hlavou, ale dlouho tak nezůstane, vyskočí a běží pryč.

Michal je na zahradě svého domu s Pavlínou.

PAVLÍNA: A kde je?

MICHAL: Nevím.

PAVLÍNA: Utekla?

MICHAL: Asi.

PAVLÍNA: Proč?

MICHAL: Stejně .. to bylo takový divný. –*podívá se na Pavlínou– Chtěla bys tady bydlet se mnou?*

PAVLÍNA: Myslíš?

MICHAL: Pojď se podívat.

PAVLÍNA: Tak jo.

Přes pole jde ke skládce skupina dětí vedená dvěma z hlavních hrdinů, chlapcem a dívkou. A směřují přímo k šípkovému keři.

CHLAPEC: To je ono. –*ukáže na něj, když k němu dorazí.*

JIRKA: Tady to?

PAVEL: A co s tím?

DÍVKA: Sníst.

PAVEL: A co to udělá? *–ptá se nedůvěřivě; ne, že by neznal předpokládanou odpověď, ale chce ji slyšet nahlas ještě jednou.*

CHLAPEC: Uvidíš.

JIRKA: Nebudeš chápat! *–ozve se, aby dal najevo svou zkušenost.*

PRVNÍ KLUK: Jenom jestli nekecáte. *–pohlédne na chlapce s dívkou podezřívě, pak utrhne jeden šípek a prohlíží si jej– Normální šípek. –pokrčí rameny.*

JIRKA: Proč by kecali? Asi to byl čaj, z šípků...

ZUZKA: A to potom budu vědět, co si kdo myslí?

CHLAPEC: Zkus to. *–pobídne ji a ona si špičku ukousne a zašklebí se odporem, ale nevyplivne ho.*

PRVNÍ KLUK: Tak to zkuste nejdřív vy. *–napadne jej náhle a podává jim utržené šípky. Oni si je vezmou, podívají se na sebe a strčí je do pusy. Oči ostatních na nich visí jako na čemsi, co má právě zmizet nebo provést ještě cosi podivnějšího. Ti dva koušou a usmívají se, očekávajíc, že přijde to samé, co už znají.*

JIRKA: Tak co? *–trhá taky a cpe si šípky do pusy, aby nezmeškal.*

ZUZKA: Chutná vám to? *–ptá se a ti dva se postupně přestávají usmívat. Znejistí a podívají se na sebe zkoumavě, protože se nic neděje. Ostatní ale jejich rozpaky špatně pochopí a honem se snaží je následovat, každý si strká nějaký šípek do pusy.*

O nějakou chvíli později; tak, aby už se dalo předpokládat, že šípky začnou působit. Všichni postávají v kruhu a rozpačitě na sebe koukají.

PAVEL: Tak co bude?

CHLAPEC: Proč jste sem přišli? *–zeptá se nejistě, aby je vyprovokoval k odpovědi, která by mohla být různá od skutečných myšlenek. A oni huhňavě, s plnými ústy odpovídají.*

PRVNÍ KLUK: Asi na šípky. *–ušklíbne se– Ale ten čaj byl lepší.*

ZUZKA: Přece protože jste říkali, že budeme slyšet i to, co se neříká.

JIRKA: Abych to vyzkoušel ještě jednou. *–řeknou jeden přes druhého, ale ti dva jsou stále neklidnější, protože se nic nestalo a oni slyší jen to, co bylo skutečně vysloveno.*

PAVEL: Já teda nic necejtím!

PRVNÍ KLUK: Jestli jste kecali!? Fakt byl ten čaj z tohohle?!

DÍVKA: Jo. *–přikývne a ještě se rozhlédne, aby se ujistila– Tady z toho.*

JIRKA: Vykašlete se na ně, ať si to nechaj. *–vyplivne zbytek šípku z pusy.*

ZUZKA: Tak nám ukažte, z čeho to bylo?

CHLAPEC: To je ono. *–ukáže na keř, sám nejvíc zklamaný a zmatený.*

PAVEL: Tak jakto, že to nefunguje?

CHLAPEC: Nevím.

DÍVKA: Ale fungovalo to.

JIRKA: Já nic neslyším.

ZUZKA: Já taky ne.

JIRKA: Tak kecáte. Minule... *–zarazí se– To bylo hrozný, viď? –obrátil se na prvního kluka pro souhlas.*

PRVNÍ KLUK: Nechte je bejt. *–zlobí se– Tak se s nima nebudem bavit, když jsou takoví.*

JIRKA: Jasně. *–přidá se– Ať si to enchaj. –oba se obracejí k odchodu, v čemž je zbývající hned následují.*

ZUZKA: To jsem si teda nemyslela...

PAVEL: Vykašli se na ně...

Chlapec s dívkou zůstanou sami, chvíli postávají a potom pomalu kráčí k vesnici, za ostatními.

DÍVKA: Neměli jsme je sem vodit.

CHLAPEC: Já jsem nechtěl.

DÍVKA: Ale chtěl.

CHLAPEC: Protože jsem myslel, že by to bylo dobrý, kdyby si všichni tak rozuměli. Že už pak nikdo nebude muset lhát.

DÍVKA: Asi to nejde.

CHLAPEC: Asi.

DÍVKA: Tak víš co?
CHLAPEC: Ne?
DÍVKA: Já ti stejně nebudu lhát.
CHLAPEC: Já tobě taky ne.
DÍVKA: A tys mi lhal?
CHLAPEC: Ne.
DÍVKA: Nikdy?
CHLAPEC: Jenom jednou. *–přiznává se kajícně–* Pamatuješ, jak jsi se mnou chtěla jít na ryby, když vypouštěli rybník, a já jsem pak říkal, že nepůjdu?
DÍVKA: Tak tys byl? *–podiví se.*
CHLAPEC: To bylo nebezpečný. Co kdyby nás někdo chytil?!
DÍVKA: Tys tam fakt šel?! *–mračí se–* Víš, jak jsem se těšila?!
CHLAPEC: Já jsem nechtěl, aby tě chytili. *–řekne a dívka krátce váhá s odpovědí.*
DÍVKA: Tak jo. *–přítaká potom–* Mohla jsem jít sama. Ale už mi nebudeš lhát!
CHLAPEC: A ty nebudeš chodit sama.
DÍVKA: Tak jo.
CHLAPEC: Tak ne.
DÍVKA: Co ne?
CHLAPEC: No že ti nebudu lhát.
DÍVKA: To máš štěstí!

U rybníka, podvečer. Vodník s Veronikou suší na břehu vodní řasy, třeba, sbírají je a svazují tak, aby z nich vznikla příkrývka. Veronika je už oblečená jinak než předtím, tak trochu vodnický (jednoduché látky, nějaký přehoz, co vypadá jako z spletený rákosových listů, bosé nohy, ve vlasech kvítek). A jak se při práci naklání a pohybuje, kvítek jí z vlasů vypadne a ona ho nechťc ještě přišlápne, takže potom, když jej zvedne ze země, nevypadá vůbec ozdobně. Vodník se hned vrhá do vody, aby jí tam utrhnul jiný, mává na ni a ukazuje jí ho.

VODNÍK: Pojď za mnou.

Veronika zavrtí hlavou, ale přitom se usmívá.

VODNÍK: Proč ne? Ty se bojíš vody?

VERONIKA: Nebojím.

VODNÍK: Nechce se ti? *–otáže se chápavě a už jí jde naproti.*

VERONIKA: Teď ne.

VODNÍK: Tak někdy jindy. Teď už budeš pořád u vody... *–řekne trochu jako otázku, ale vemlouvavou, která nepřipouští jinou odpověď. Pak vyleze na břeh a Veronika natahuje ruku, aby si od něj květinu vzala, ale on přistoupí až k ní a sám jí svůj dárek vetkne do vlasů, aby pak odstoupil a zálibně si ji prohlédl, se slovy–* Sluší ti to.

Veronika se ujistí, že je květina dobře uchycená, a znovu se dá do práce – rozprostírá na zem jakousi rákosovou rohož a přes ni potom třeba deku, kterou předtím zhotovili.

VODNÍK: Ty už chceš jít spát?

Veronika pokrčí rameny.

VODNÍK: Tak pojď ještě k vrbám. *–zalesknou se mu nápadně oči–* Já teď měl dlouho špatnou náladu, ani nevím, proč. *–podívá se na ni výmluvně–* Ale už je to pryč. Pojď, já ti ukážu, co všechno ještě udělám. Pojď! *–bere ji neodbytně a Veronice nezbyvá než přijmout, dokonce se potom zdá, že tam i pospíchá.*

A tak spolu sedí na břehu, vodník rozkládá rukama, ukazuje sem a tam a Veronika mlčenlivě hledí do míst, kam ji navádí, potom si položí hlavu na jeho rameno a on zmlkne. (Už dřív mu docházel dech a chvílemi se odmlčel, a nyní se tedy jen snaží vydržet tak, aby se jí sedělo co nejpohodlněji.)

HLAS VYPRAVĚČE: Takže Veroniku zachránil před utopením vodník. Ano, právě vodník, který by jí měl sám stáhnout pod hladinu, i kdyby mu neutekla s jiným – a přesto ji neutopil, ale pomohl jí. Ono se totiž zdá, že čím jsou k sobě lidé horší, tím méně se chce škodit pohádkovým bytostem,

kteře k tomu bývaly určeny; takže z vodníků, čertů a podobných strašidel už dávno nemusíte mít strach, protože jejich úlohu na sebe ochotně přebírají lidé. Vodník Veroniku zachránil a už zůstali spolu, protože bytosti z pohádek nejsou jako lidé, kteří hledají štěstí pořád jinde; rozuměli si beze slova a stačil jediný pohled, aby jeden na druhém poznali jeho přání – které také hleděli co nejdříve vyplnit, aby mohli tomu druhému číst v očích tichou radost.

(Konec předchozí vypravěčovy promluvy už bude doprovázen jiným obrazem...)

U rybníka je podzim, vítr žene listí a vodník je sítkou loví z vody; Veronika stojí u břehu s nůši, do níž on obsah sítky vysype a ona na něj přitom hledí natolik výmluvně, že i vodník pochopí, že by ráda skončila a šla s ním někam docela jinam; zůstane však ve vodě a dívá se, jak Veronika nůši – už téměř plnou – odnáší kamsi na hromadu .. ale pak přece jen vyleze z vody a pospíchá za ní, pomůže jí s nůši a když ji vysypou, nechají ji být a ruku v ruce jdou tam, kde se předtím chystali ulehnout (někde v rákosí).

HLAS VYPRAVĚČE: Čas opět plynul a každý prožíval, jak uměl; znovu přišla zima a sníh, který někomu přinesl radost a jinému byl k vzteku, ale tak už to bývá se vším. Každý se zabavil po svém. Někoho to bavilo víc, někdo nic jiného neumí a někdo zase .. taky. Ale zajímá vás, jak dopadl Michal s Pavlínou? Co myslíte, podíváme se? Podíváme – a máme štěstí, protože se právě .. však se dívejte.

(Tyto obrazy byly opět doprovázeny předchozí řečí, vlastně její většinou...)

Vesnice je opět pod sněhem. Děti sáňkují na kopci, je-li na blízku jaký; vozíčkář si prohazuje zasněženou cestu od bezbariérového vstupu do své chalupy k chodníku, kolem něj pobíhá kdosi, kdo by mu chtěl (a možná i měl) pomoci, ale vozíčkář se vzpírá a umanutě a s úsměvem pracuje sám; pes štěká na vrabce, snášejíci se do krmítka, škube řetězem a štěká jako o život, ale vrabci si ho nevšímají; Standa staví vedle domu sněhuláka z cihel (sněhových) .. a sousedka spolu s přítelkyní sedí na zápraží své chalupy a obě hledí směrem, kde bydlí Michal. Tváří se obě vážně a přitom zvědavě, pusy však mají v klidu a mlčí – natolik je jejich pozornost upnutá k tomu, co sledují. Teprve po chvíli nahradí konečně hlas vypravěče reálný zvuk a my slyšíme, že sem z těch míst doléhá jakýsi rámus a snad i křik. Ženské se na sebe výmluvně podívají a přikývnu hlavami, skoro až spokojeně, jako že to dávno očekávaly.

Michalova chalupa. Pavlína vyběhá ven a tváří se velmi .. zlostně, když vzápětí za ní letí nějaké věci a mezi dveřmi se ukáže rozlíčený Michal. Vyhání ji a cosi na ni křičí a ona samozřejmě odpovídá neméně ostře, ale to my už neslyšíme a ani slyšet nepotřebujeme. Ona potom utíká pryč.

HLAS VYPRAVĚČE: Možná to někoho překvapí, ale Michal a Pavlína dlouho pohromadě nevydrželi. Koho by to překvapilo?! –řekne jakoby pro sebe, jako by si sám odporoval, a pak se vrátí k normálnímu projevu– A rozešli se ve zlém. –odmlčí se a příští otázka bude téměř jakoby váhavá, nejistá– Nebo ne? –další přestávka, kratší, po níž bude následovat shovívavě a dobrotivě– Tak dobře, budeme hodní a necháme je rozejít v klidu a slušně...

Znovu tatáž scéna jako před chvílí, sousedka s přítelkyní hledí na Michalovu chalupu.

Jeho chalupa, dveře se otevřou a z nich vyjde Pavlína v Michalově doprovodu, baví se spolu klidně, ale rozhodně to není žádné cukrování. Veronika nese svoje věci, nějaký uzlík nebo kufr, Michal s ní jde až k brance a otevírá jí, aby mohla projít.

Ženské se dívají pozorněji, mračí se, moc nechápou, co se děje, a tak napínají krky i uši, aby jim nic neuteklo.

U branky se Pavlína ještě zastaví a cosi rozebírají, nato Michal mávne odmítavě rukou. Pavlína se rozloučí kývnutím hlavy a jde pryč.

HLAS VYPRAVĚČE: ...necháme je rozejít beze scén, o jakých by si někteří lidé ještě dlouho potom rádi povídali. Oni se rozejdou jen z toho důvodu, že si každý představoval všechno trochu jinak a ani jeden nedokázal ze svých představ ustoupit.

Sousedka s kamarádkou koukají na Pavlínu, pak se podívají na sebe a zdá se, že jsou trochu zklamané, že se nic tak zvláštního neděje.

Pavlína odchází a Michal za ní kouká, pak si všimne ženských na lavičce a s úšklebkem se obrátí k chalupě. Ženské zdraví kolemjdoucí Pavlínu a uštěpačně si ji prohlížejí, což ona nese nelibě, ale ovládne se a projde kolem nich s nádherným úsměvem, který se ony snaží opřevzat .. ale sotva je za nimi, okamžitě se pouštějí do řečí.

HLAS VYPRAVĚČE: Rozešli se proto, že si oba hleděli jen svých zájmů. Lidé už jsou takoví.

A jsme někde v polích za vsí; opět změna roční doby, přišlo jaro, nebo už je možná léto. Kdesi na obzoru jsou patrné dvě drobné postavičky – chlapec a dívka. Jdou vedle sebe, dívka má v ruce stéblo dlouhé trávy a pohrává si s ním, chlapec kope do kamínků a hrud hlíny. A jsou slyšet pořád stejně dobře, ať jsou daleko nebo blízko.

CHLAPEC: Víš, co bysme mohli? –*napadne jej znenadání.*

DÍVKA: Co?

CHLAPEC: Podívat se k rybníku. Jestli tam ta vrba není zpátky, když ona zmizela.

DÍVKA: Nebyla tam.

CHLAPEC: Třeba musí vyrůst. Podíváme se. –*nedá se odbýt a tak zahrnou a vyrazí tím směrem.*

Došli o kousek dál a pokračují v rozhovoru. Ani moc nepospíchají.

CHLAPEC: Radši jsme se jim do toho tenkrát vůbec neměli plíst, viď?

DÍVKA: Stejně si udělali, co chtěli.

CHLAPEC: Myslíš, že to takhle chtěli?

DÍVKA: Asi.

CHLAPEC: Ty bys to tak chtěla?

DÍVKA: Já určitě ne, já jsem takhle docela spokojená. Mně by bylo líto, kdyby ses tak najednou ztratil.

CHLAPEC: Jo?

DÍVKA: Tobě ne?

CHLAPEC: Kdybych se ztratil?

DÍVKA: Ne. Kdybych se ztratila já.

CHLAPEC: Já bych tě šel hledat.

DÍVKA: Ale kam?

CHLAPEC: To nevím...

A opět jsme jinde, aby se divák nenudil.

CHLAPEC: S tebou se dá docela dobře mluvit.

DÍVKA: S tebou taky.

CHLAPEC: I když seš jenom holka.

DÍVKA: Ty seš zase jenom kluk.

CHLAPEC: A co jsme dohromady?

DÍVKA: Kluk a holka. –*zasměje se a chvíli je ticho, než chlapec naváže:*

CHLAPEC: Já se ale asi nebudu nikdy ženit.

DÍVKA: Proč ne?

CHLAPEC: Takhle je to lepší.

DÍVKA: Však nemusíš...

CHLAPEC: A ty?

DÍVKA: Nevím. –*pokrčí rameny.*

CHLAPEC: Chtěla bys?

DÍVKA: To se uvidí. *–podívá se na něj–* Na tom přece moc nezáleží.

CHLAPEC: Že ne. *–přítaká a oba se odmlčí.*

Přicházejí k rybníku stále v družném hovoru.

CHLAPEC: Ty už ses to naučila? *–ptá se a dívka přikyvuje.*

CHLAPEC: Já ještě ne. *–krabatí čelo.*

DÍVKA: Tys ještě nedělal ten úkol? *–nechápe.*

CHLAPEC: Ještě ne.

DÍVKA: Mně se do toho taky moc nechtělo.

CHLAPEC: Pořád samý úkoly..! *–zakroučí hlavou. To již došli až téměř k urbám a vidí, že místo, kde dřív stávala ta zvláštní, je stále prázdné.*

DÍVKA: Podívej, není tam.

CHLAPEC: Nojo. *–přítaká, ale stále pokračují–* Tak to asi nebyla ona.

Zastaví se přímo nad tím místem a chvíličku hledí dolů, na zem. Pak se chlapec rozhlédne a jak zvedne hlavu, náhle vidí kdesi kousek dál, asi někde za rákosím, že se tam pohybují nějaké postavy.

CHLAPEC: Hele. *–ukáže a dívka se tam podívá.*

DÍVKA: Kdo to je? *–ptá se, zatím pořád spíš jen málo zvědavě. A my se tam spolu s nimi podíváme – a vidíme, že to je vodník s Veronikou, a že si balí věci. Do jednoho menšího ranečku Veronika a do druhého vodník, a už mají téměř hotovo, vodník si svoje zavazadlo nahazuje na záda a Veronika potom zdvihá ze země maličké dítě v jakémsi povijanu, oba ještě pohledem přejedou rybník a okolí – a v tu chvíli ji děti teprve poznají.*

CHLAPEC: To je přece ona, ta, co se ztratila...

DÍVKA: A kdo je ten chlap? *–diví se zaraženě. Oba se na sebe podívají a jednomu i druhému zřejmě vytane na mysli ta samá myšlenka – kterou oba rozpoznají.*

CHLAPEC: Ty myslíš..?

DÍVKA: Vypadá tak.

CHLAPEC: Jako vodník, žejo? *–řekne a pozorují je dál, už příkrčení a ani nedutají.*

Vodník s Veronikou se tedy pohledem naposledy rozloučí s místem, kde dosud přebývali, opodál je vykuleně sledují chlapec s dívkou, oni posbírají sbalené věci (asi jen nějaká příkrývka, pár kousků oděvů, zřejmě několik hrnečků a možná i nějaký květináč se zdejší rostlinou) a pak s nimi krácejí pryč, zatímco my posloucháme vysvětlení:

HLAS VYPRAVĚČE: To vodník s Veronikou spolu vydrželi déle. Michal byl dávno zase sám a bylo mu smutno, ale Veronika o tom nevěděla – a stejně by ji už nezajímalo, jak se mu daří, neboť měla svoje starosti – a přestože jich měla dost a práce ještě víc, byla šťastná. Narodil se jim totiž chlapeček, a protože vodnické děti bývají stejně živé a neposedné jako ty lidské, musí s nimi rodiče odejít do míst, kde nikdo nebydlí, a vydržet tam, dokud se jejich děti nenaučí před lidmi ukrývat .. protože vodník, to je přece jen stále pohádková bytost a nemůžete ho jen tak potkávat u vody, jak se cáká a dovádí se svými dětmi.

Vzдалují se snad se přítom vedou za ruce, vodník si možná pohraje s dítětem, polechtá ho na bradě nebo tak, a pokračují odhodlaně a bez ohlížení dál.

HLAS VYPRAVĚČE: Odešli daleko, do jezírka zastrčeného kdesi v horách, ale Veronice vůbec nevadilo, že opouští tu krásnou vesničku; naopak byla ráda, že jí už nic nebude připomínat lidskou proradnost. Takže jí proměna do lidské podoby nakonec vlastně přinesla štěstí. Ano; nejspíš proto, že ji nechtěla pro sebe, ale pro druhého – a to prozřetelnost cení a dokáže přičíst k dobru.

Chlapec s dívkou se vymotají z rákosí a stále hledí za odcházející dvojici.

DÍVKA: Kam jdou?

CHLAPEC: Jestli to byl doopravdy vodník..!? *–vydechne s rozzářenýma očima.*

DÍVKA: Měli tady zůstat, vid'?

CHLAPEC: Třeba se vrátěj. *–hledí za nimi okouzleně.*

DÍVKA: Já myslím, že ne.

CHLAPEC: Třeba jo. *–trochu posmutní.*

DÍVKA: Ona sem už nebude chtít.
 CHLAPEC: Tak přijde jinej vodník.
 DÍVKA: A stáhne nás pod vodu! Já bych měla asi strach sem chodit.
 CHLAPEC: Nestáhne. Já bych na tebe dával pozor. *–vrátí se k dívce, pohledem i myšlenkami.*
 DÍVKA: Jo! A co když stáhne tebe?
Chlapec se zamyslí.
 CHLAPEC: Vodníci stejně nejsou. *–řekne pak.*
 DÍVKA: Tak kdo to byl?
 CHLAPEC: Nevím. Třeba se nám to zdálo.
 DÍVKA: Vždyť jsou ještě vidět. *–ukazuje do dáli.*
 CHLAPEC: Tak to mohl bejt úplně někdo jinej. *–ani se tam nechce podívat.*
 DÍVKA: A kdo?
 CHLAPEC: Já nevím. *–zarazí se–* A musím udělat ještě ten úkol.
 DÍVKA: Dneska?
 CHLAPEC: Radši jo. Abych nezapomněl.
 DÍVKA: Tak já ti pomůžu. *–navrhne, a když on se na ni podívá, tak doplní–* Jestli chceš?
 CHLAPEC: Tak jo. *–řekne–* Nebo radši ne.
 DÍVKA: Proč ne?
 CHLAPEC: Ty by ses vytahovala.
 DÍVKA: Nene. *–vrtí hlavou a oba vykročí k vesnici.*
 CHLAPEC: Leda, že bys to napsala za mě, a já bych se to zatím naučil.
 DÍVKA: Klidně.
 CHLAPEC: Ty bys to za mě napsala? *–nechce se mu věřit.*
 DÍVKA: Když seš takovej lenoch...
 CHLAPEC: Tak já ti pomůžu.
 DÍVKA: Tak jo. *–přikývne a odmlčí se–* Nebo ne.
 CHLAPEC: Proč?
 DÍVKA: Ty bys to pak uměl a já bych se nemohla vytahovat. *–řekne a oba se vzápětí rozesmějí. My je pak vidíme ještě z dálky, jak si o něčem povídají a zdá se, že je to rozveseluje – ale to už neslyšíme.*

Poznámky:

Veronika poté, co se stane člověkem, by možná neměla všechno přijímat tak samozřejmě; nějaký ten problém přivyknout lidem a lidskému životu vůbec by mohla mít.

V letmých ukázkách z vesnice by mohlo být představeno víc toho, jak se lidé inspirovali u rybníka...

Motýli! – Aspoň je ukázat, nějaké krabičky nebo časopisy nebo tak něco, aby byl jeho zájem výrazněji doložen – a možná i aby se trochu zprotivil, když je bude napichovat.

Hned v úvodu, po popisu idylky, by mohl přijít slalom traktorů mezi stromky, jeden řídí Michal, druhý Standa a třetí někdo další – aby se ta idyla trochu narušila; nic nebudou ničit, ale po úvodu to bude změna .. a pak hned zase děti u rybníka.

Při setkání dětí s pánem u zvonu (vlastně u hodin) by pak, po útěku, měli víc rozebírat, co to zažili .. a nebo možná ne, možná to zapůsobí ještě výrazněji a zajímavěji, když to přejdou téměř naprostým mlčením, jako by něco podobného běžně zažívali.

Od poloviny se tam skoro nemluví o kocourovi – tak by se měl aspoň ukázat, protože svou roli měl.

Petr Scheuer

Libřice 23

Libřice

503 44

tel.: 777 07 8668; e-mail: petr.scheuer@seznam.cz